

Godište XII. • broj 5 • svibanj 2017.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

Uz 100. obljetnicu
fatimskih ukazanja

**Fatimska ukazanja
– Nebeska
'proturevolucija'**

Tri fatimske tajne

**Plodovi Kristova
uskrsnuća**

**Najviše je svjetla
ondje gdje je najviše
oproštenja**

Međugorski amarcord

Otkrivati Božju riječ

**Kako mi Gospa pomaže
živjeti majčinstvo?**

**Sukob i(li) susretište
civilizacija**

**Zašto je važno moliti
kronicu u obitelji?**

Gospina škola | Događanja | Iz života Crkve | Laici i njihovo poslanje
Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divine

Ljubite, molite i svjedočite moju prisutnost svima onima koji su daleko. Svojim svjedočenjem i primjerom možete približiti srca koja su daleko od Boga i Njegove milosti.

Snimio Mateo Ivanković

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Vulelija

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044

Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221 (svrha uplate: Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografiju na naslovnici snimio Foto Đani

Uz 100. obljetnicu fatimskih ukazanja

Fatimska ukazanja – Nebeska 'proturevolucija', FRA T. PERVAN
Tri fatimske tajne

Gospina škola

Plodovi Kristova uskrsnuća, FRA I. DUGANDŽIĆ

Najviše je svjetla ondje gdje je najviše oprostjenja, FRA G. AZINović

Međugorski amarcord, I. UGRIN

Mir, mir, mir!, FRA P. KOMLJENović

Otkrivati Božju riječ, FRA M. ŠAKOTA

Razgovor s Lilli Catecumento

Događanja

In memoriam

Fra Michael Scanlan, FRA S. KRALJEVIĆ

Iz života Crkve

Laici i njihovo poslanje

Pomisao na smrt čudesno razbistruje um!, M. KRAJINA

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Kako mi Gospa pomaže živjeti majčinstvo?, M. MILETIĆ

Zašto je važno moliti krunicu u obitelji?, K. MILETIĆ

Sukob i(li) susretište civilizacija, B. SKOKO

Petoknjžje razgovora J. Ratzingera/Benedikta XVI,
Posljednji razgovori – 2016., FRA T. PERVAN

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Blagdan tijela i krvi kristove, M. MAMIĆ

Vjera zlih duhova ili ateizam koji je premašen

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

SVIBANJ U NAMA

„Rascvjetalj svibanj je čaran. I za grublje oko cvijet je privlačan. Kad dođu vjetrovi i počnu raznositi latice, čovjek čisto požali što se cvijet osipa. No, što bi bilo kad bi vrijeme stalo na svibnju i život se zaustavio na cvjetanju? Cvijet opaja oko, ali ne može nahraniti usta... Rascvjetalj svibanj je lijep. I blistava vjera je čarna. No, cvijet treba donijeti plod i vjera roditi djelima.“ (Ivan Golub)

Svibanj kao pupoljak, početak ploda koji će uslijediti tek poslije. Svibanj je vrijeme cvijeta koji mora umrijeti da bi urodio plodom. Zar isto ne vrijedi i za našu vjeru? Vjera bez djela je prah što ga vjetar baca u prašinu. Vjera treba radati plodovima, dobrim djelima. Ne trpi površnost niti laž. Mjeri se realno, po onome što ostavlja u životu. I ne vlada tu uvijek dobra volja i idila kakvu zamišljamo. Češće posrćemo pod križem različitih izdaja i grijeha – jednostavno samo smo stvorenja koja stalno moraju pružati ruke prema Spasitelju. Za vjeru je važno da postoji „svibanj“ – to je ponuda pred nama: cvasti životom ili umrijeti u neplodnosti i čistunstvu. Svibanj nas preko prirode uči onome što nam je činiti: začeti cvijet, dobru nakanu, odluku dovesti do ploda, bez obzira što sjene grijeha i svakodnevnice prekrivaju naša nastojanja.

Valja nam posvijestiti još jednu činjenicu: molitva je buđenje i cvjetanje vjere. To ljudi iz cijelog svijeta doživljavaju posebno u Međugorju, gdje se događa „svibanj vjere“ za cijelu Crkvu. Ovdje se vjera počinje buditi, klijati i cvjetati upravo u molitvi. Ovdje nas Gospa uči moliti srcem kako bi se srce probudilo. U srcu je uvijek mogućnost ljubavi, ali ljubav nije uvijek probuđena. Moliti srcem znači otvarati se Božjoj ljubavi kako bi se i u nama ljubav probudila i kako bi nas probuđena ljubav poticala na djela.

Vjeru je potrebno hraniti molitvom jer molitva pomaže da vjera prijeđe u tijelo i krv, da postane „moja“ vjera i da živim iz vjere. Ako ne molim, možda ću znati o vjeri i o ljubavi, ali ne će biti plodova odnosno djela.

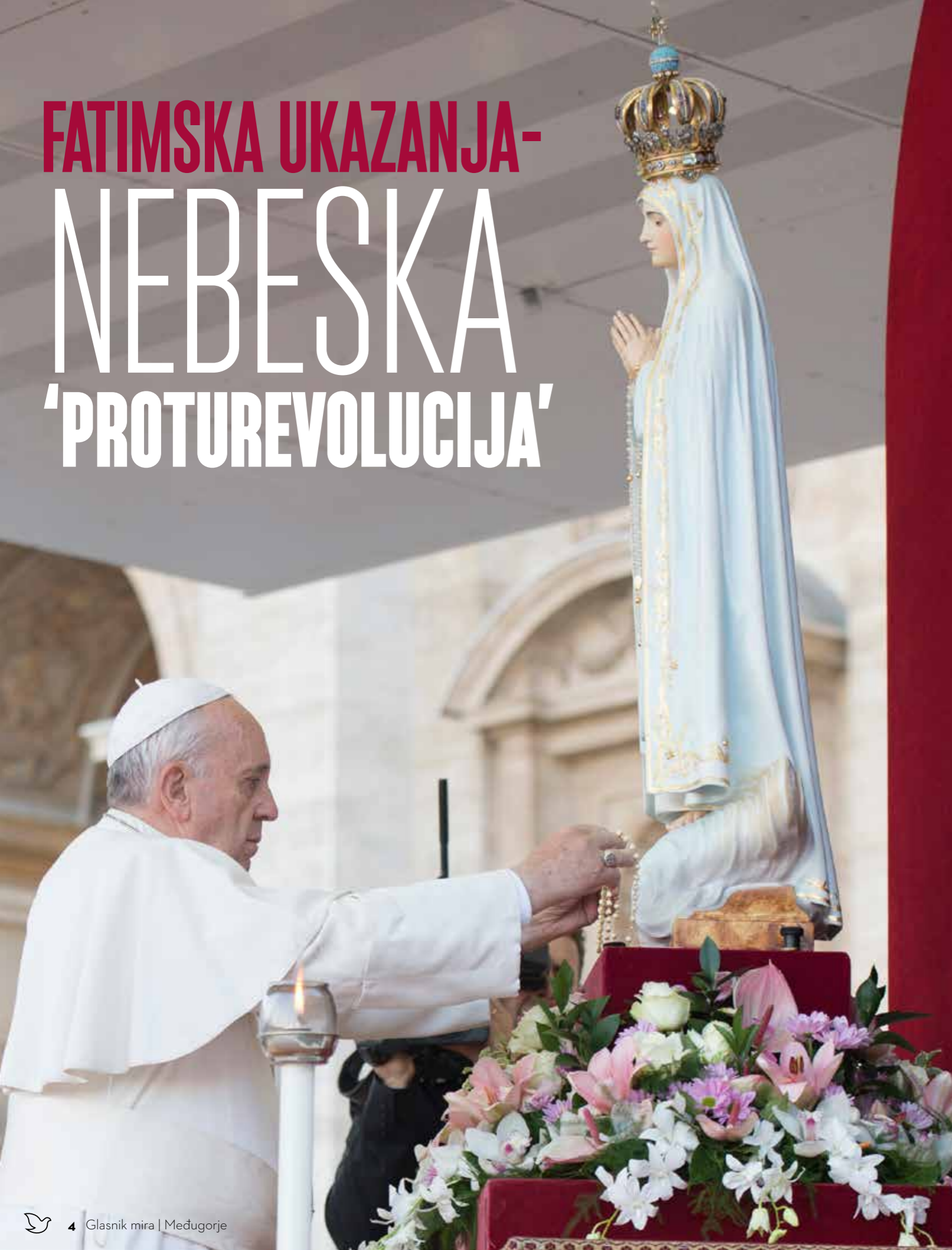
U mjesecu smo svibnju kada slavimo 100. obljetnicu Gospinih ukazanja u Fatimi. Od svibnja do listopada 1917. ukazala se je Gospa šest puta, svakoga 13. u mjesecu. Ukazala se djeci: 10-godišnjoj Luciji DosSantos, 9-godišnjem Franji i njegovoj sestri 7-godišnjoj Hijacinti Marto. Gospa je i preko te djece pozvala na molitvu i pokoru, obraćenje i mir.

Sličnost je dakle Fatime i Međugorja očita. Dva su Gospina poziva koji to potvrđuju: Na obraćenje i na molitvu krunice. I u Fatimi i u Međugorju pozvani smo obraćati se, mijenjati sebe (a ne druge) i moliti krunicu. Između Fatime i Međugorja ne postoji samo ta sličnost nego još dublja povezanost, o kojoj govori i sama Gospa: „Pozivam vas na odricanje za devet dana, tako da se s vašom pomoći ostvari sve što ja želim ostvariti preko tajna koje sam započela u Fatimi.“ (25. 8. 1991.)

Marijanski je zanos oduvijek krasio naše vjerničko iskustvo. I u ovom našem, duhovno bremenitom hrvatskom svibnju, preporučimo Njenom presvetom zagovoru sva naša htijenja, molitve i djela. Vratimo svoje živote izvorima vjere, a na napasti i nemire odgovorimo iskrenom poniznošću po Marijinu primjeru. Utecimo se Njoj, Vladarici naših obitelji, Uzoru naših zajednica i Kraljici našeg naroda. Put je to uspjeha, put je to radosti i vječnog spasenja.

Svibanj je mjesec u kojem možemo započeti moliti krunicu i mijenjati se. Ako budemo molili srcem i ako se naše srce bude mijenjalo, bit će svibanj u nama, a i dobra djela sigurno ne će izostati.

FATIMSKA UKAZANJA- NEBESKA 'PROTUREVOLUCIJA'

Bez okolišanja se može tvrditi da su Fatima, odn. Marijina ukazanja ondje obilježila dvadeseto stoljeće, a prema riječima pape Benedikta i pape Franje, misija Fatime još nije završena, makar je god. 2000. objavljena Treća fatimska tajna koju je sveti Ivan Pavao II. primijenio na sebe. Ukazanja su se zbila u znakovitoj godini, 1917. Slavilo se četiristo godina od Lutherova raskola i reformacije, dvjesto godina od osnutka prve masonske lože u Londonu. Te su godine ušle Sjedinjene Države u rat te je europski sukob prerastao u svjetski. Ujesen te godine Oktobarska revolucija, ruše se tri (kršćanske) europske monarhije, komunisti preuzimaju vlast. Strahovlada u Rusiji. Stvara se SSSR, revolucionari ni pred čim ne prežu. U Rimu, na Trgu sv. Petra te godine masoni otvoreno demonstriraju protiv Pape i Katoličke Crkve, nose transparente s likom Sotone, veličaju Sotonu stihovima nobelovca i masona G. Carduccija. Englezi zauzimaju Jeruzalem, potiču Arape na ustanak protiv osmanskog carstva. Što čini Nebo? Uzima troje nepismene djece s kraja europskoga kontinenta i preko njih šalje poruke. Marija im se ukazuje šest puta, a prethodno su imali ukazanja Anđela Portugala koji ih je na stanovit način spremao za Marijina ukazanja. Na svjetske revolucije slijedi nebeska 'proturevolucija'.

ODJEK I UČINCI FATIMSKIH UKAZANJA U CRKVI, SVIJETU I POVIJESTI

Marijina ukazanja djeci u Fatimi priznata su god. 1930. Te su godine portugalski biskupi posvetili svoju zemlju Bezgrješnoj Djevici Mariji. Portugal je bio pošteđen ratnih sukoba i razaranja kakva su se dogodila u Španjolskoj, gdje su komunisti htjeli preuzeti vlast. Bio je pošteđen i od Drugoga svjetskoga rata. Vjerujemo, zahvaleći Mariji i Nebu. Za pape Piju XI., god. 1938. Europa je bila svjedokom žarkoga noćnoga svjetla koje je poput krvi preplavilo europski kontinent. To je dio sadržaja druge fatimske tajne. Drugi svjetski rat. Hitler je gotovo gospodar Europe. Na svetkovinu Svih svetih 1942. papa Pio XII. (za biskupa je posvećen za prvoga ukazanja, 13. svibnja 1917!), u povodu 25 godina fatimskih ukazanja, posvetio je cijeli svijet i Rusiju Bezgrješnom Srcu Marijinu. Ponovio je to 8. prosinca. Od toga nadneva, svečane posvete Marijinu Srcu, Nijemci gube sve velike bitke. Ratna se 'sreća' okreće protiv sila Osovine. Netko drugi – Nebo! – odlučuje o ishodu rata, a ne oružje, jer su Nijemci imali ABC oružje.

Marijanski papa Pio XII. proglašava istinom vjere Marijino uznesenje na nebo 1950. Bio je višekratno svjedokom *plesa sunca* u vatikanskim vrtovima. Proglašava Marijansku godinu 1954., u povodu 100. obljetnice istine o Marijinu Bezgrješnom začecu. Ivan XXIII. i Pavao VI. imali su u rukama treću fatimsku tajnu, ali je nisu objavili svijetu. Poljski papa Ivan Pavao II., za prvoga pohoda Poljskoj za Duhove 1979., cijelu

FRA TOMISLAV PERVAN

MARIJINA UKAZANJA DJECI U FATIMI PRIZNATA SU GOD. 1930. TE SU GODINE PORTUGALSKI BISKUPI POSVETILI SVOJU ZEMLJU BEZGRJEŠNOJ DJEVICI MARIJI. PORTUGAL JE BIO POŠTEĐEN RATNIH SUKOBA I RAZARANJA KAKVA SU SE DOGODILA U ŠPANJOLSKOJ, GDJE SU KOMUNISTI HTJELI PREUZETI VLAST. BIO JE POŠTEĐEN I OD DRUGOGA SVJETSKOGA RATA. VJERUJEMO, ZAHVALEĆI MARIJI I NEBU.

je domovinu podignuo na noge. Gromkim je glasom molio, preklinjao Nebo, da se Duh Sveti spusti na Poljsku. Uzdrmao je komunistički poredak u temeljima. Postaje ugroza komunističkim režimima. Organizira se atentat na Papu na dan Fatimske Gospe, 13. svibnja 1981. Papa je preživio atentat zahvaleći zahvatu same Gospe. Metak iz svoga tijela dao je ugraditi u krunu Fatimske Gospe. Uz zlato, srebro, dragulje u kruni, imamo ondje i čelični naboj, koji je Marija 'navodila' da ne razori tijelo Svetoga Oca. Papa je trajno obilježen atentatom, mučenička je krv tekla Trgom svetoga Petra. Preminuo je 2.4.2005. u 21.37. Zbrojimo li znamenke dana i trenutka smrti, obje daju broj '13'. Nadnevak Marijinih ukazanja u Fatimi! Svoj je život proživio pod geslom „Totus Tuus“.

Slijedeći svoje poslanje god. 1984., na Blagovijest, izrekao je posvetnu molitvu Blaženoj Djevici Mariji. Godinu dana nakon toga dolazi u Sovjetskom Savezu do smjene vlasti. Gorbačov počinje proces *perestrojke* i *glasnosti*, što vodi u pad i urušavanje komunističkih režima na europskom Istoku. Ivan Pavao II. proglasio je Marijansku godinu u povodu 2000. rođenja BD Marije 1987. Nedugo nakon toga, 1989., pada Berlinski zid, bez metka. Revolucija svijetla, tihih milijunskih molitvenih mimohoda, dugih klanjanja u crkvama. Najveće čudo drugoga tisućljeća! Pad komunizma.

ŠTO JE ZNAO SVETI POLJSKI PAPA?
Na Božić 1991. Sovjetski Savez prestaje postojati kao država! Bog

se rađa, a sotonski bastard, 'kopile' nestaje s pozornice svijeta. Ruska federacija doživljava vjerski preporod. Treba samo pogledati brojke i vidjeti kako se ozbiljuju fatimska pretkazivanja u Rusiji. Prema tajni, Marija pretkazuje stanovito vrijeme mira. Komunizam je tlačio cijela dva naraštaja, ispijao dušu i srce, svojim bezboštvom, ubijao Boga u dušama. Marijina ukazanja u godini Oktobra. Pad komunizma jest nebeska 'proturevolucija'. Nemoguće je pobrojati zla koja je donio komunizam svijetu, na svakom području.

Čini se da se 'razdoblje mira' o kome Marija govori u tajnama bliži kraju. Suočeni smo s novom paklenom silom, islamističkim terorizmom. Sveti Papa zaklinjao je predsjednika Busha da ne ulazi u rat protiv Iraka. Tim je ratom otvorena Pandorina kutija zla, počev od Iraka (gdje su kršćani imali povlašteni položaj, a danas su gotovo iskorijenjeni!), što se onda prenijelo na Sjevernu Afriku, koja bijaše stabilna. „Arapsko proljeće“ donijelo je led i mrzlinu u srce i krv kršćana u Iraku, Libiji, Tunisu, Egiptu, Siriji, Turskoj, u cijelom islamskom svijetu (Boko Haram u Nigeriji, napadi na kršćane u Pakistanu itd.) i tzv. Islamsku državu. U svome ukazanju Gospodin biskupu iz Nigerije nudi ognjeni mač koji se u rukama biskupa pretvara u krunicu. Marija je u Fatimi nazvala sebe *Kraljicom krunice*. Krunica kao moćno oružje protiv Pakla.

Veliki je Papa iz Poljske htio da Europa prodiše s oba plućna krila. Istok je prodisao, Zapad je, čini se, doživio

plućni infarkt. Ne diše plućima vjere, kršćanstva. Nema Isusa Krista, nitko za njim ne žali. Sveti je Papa htio da se obje Crkve, pravoslavna i katolička, međusobno uvažavaju, prožimaju, nadahnjuju, zbratime, što bi bila obostrana dobit. Sanjao je ponovnu evangelizaciju Europe, kršćansku obnovu, zaustavljanje procesa sekularizacije i porasta materijalizma na Istoku i Zapadu. Bio je prava osoba na pravom mjestu u pravo vrijeme, osoba koja je uvela Crkvu u novo stoljeće i tisućljeće, kako mu je i pretkazao njegov duhovni otac, varšavski kardinal Stefan Wyszyński (Višinski).

TREĆA TAJNA - PORUKA ZA OVAJ TRENUTAK

Fatimska vidjelica, sestra Lucija Santos, preminula je u Karmelu u Coimbri 13. veljače 2005., što je nadnevak fatimskih ukazanja. Na smrtnoj postelji, u agoniji, papa Ivan Pavao II. poslao joj je blagoslov. Bila je svjesna riječi koje su joj prenesene. Sam je Papa preminuo na prvu subotu, uoči nedjelje Božanskoga milosrđa iste godine. Papa Benedikt izabran je za papu drugoga dana konklava, uzeo ime utemeljitelja zapadnoga monaštva, ali i pape-mirotvorca iz Prvoga svjetskoga rata, Benedikta XV. Fatimu je pohodio god. 2010., o desetoj obljetnici proglašenja blaženim fatimskih vidjelaca Franje i Jacinte.

Treća fatimska tajna objavljena je u svibnju 2000., a na molbu samoga Pape dao je teološki tumač kard. Ratzinger. Istaknuo je značenje tajne, progona Crkve kroz cijelu povijest. Upravo ti maleni i nepismeni

SVIJET JE PREPUN APOKALIPTIČKIH SLUTNJA, PRETKAZIVANJA, KATASTROFA, PRIJETNJI I UGROZA KOJE SE NADVIJAJU NAD ČOVJEČANSTVOM I SVIJETOM. VJERNICI MORAJU BITI SVJESNI JEDNOGA: NE IDEMO USUSRET BIBLIJSKOMU HARMAGEDONU, ZAVRŠNOM SUKOBU DOBRA I ZLA, NI STANJU U KOME ĆE SE ODVIJATI PRIZORI KAO U FILMOVIMA. IDEMO USUSRET OSOBI ISUSA KRISTA. STOGA NIJE PROBLEM KAD ĆE SE POČETI DOGAĐATI ILI ODVIJATI APOKALIPTIČKI ZAVRŠNI ZNAKOVI, SLIKOVITO OPISANI U KNJIZI OTKRIVENJA, NEGO JE UPITNIK: JESMO LI SPREMNJI ZA GOSPODINOV DOLAZAK, ZA SUSRET S NJIME? TO JE TEMELJNO PITANJE U SVIM UKAZANJIMA GOSPINIM.

svjedoci kao instrumenti Neba prenose nam poruke za ovaj trenutak. Istaknuo je kako uvijek vrijedi pravilo da sve što se prima, prima se *per modum recipientis*, na način primatelja, sukladno sposobnostima i dometima, načinu izražavanja i predodžbenom svijetu. Patnja Crkve i Pape u tajni samo su logični nastavak svega što Crkvu prati kroz stoljeća. Najveća opasnost za Crkvu ne dolazi izvana, nego iznutra. U njoj ima truleži i gnjiloće. grijeh je najveće zlo. Moramo ponovno ponavljati i učiti lekciju Novoga zavjeta: obraćenje, vjera, molitva, pokora, božanske krjeposti. Zlo nas trajno napada, izvana i iznutra, ali je Gospodin snažniji od Zloga.

Treća tajna svjedoči o ubijanju, o mučeništvu vjernika, svjedoka, ali trebamo znati, nije to poruka prijetnje i strahota, nego nade. Majka Crkve pokazala nam je put, dala nam u ruke sredstva kako ovladati krizama života i svijeta. Molitva, obraćenje, prve subote, ali je glavno oružje – krunica. Na nama je prihvatiti poziv iz Fatime prije sto godina, slijediti ga i prihvatiti dar Božjega milosrđa koje je beskrajno, ako se obratimo.

Marija dolazi s Neba podsjetiti nas na istine Radosne vijesti Isusa Krista; ta istina jest izvor nade za čovječanstvo. Čovjek je stvoren za Boga, prema Bogu 'izbaždaren'. Nisu bitne u životu duge molitve koje obavljamo, nego predanost u Gospodinove ruke. Smisao fatimskih ukazanja nisu pobožne vježbe, molitve, krunica, prve subote, nego su smisao izvorno biblijske poruke, obraćenje, pokora, molitva. Marija preporučuje puteve do toga cilja. I u Međugorju.

MISIJA LURDA, FATIME I MEĐUGORJA...

Crkva se mora boriti najprije protiv zla iznutra, mora činiti pokoru, mora se pročišćavati, učiti praštati, provoditi pravednost. S druge strane, Gospodin je moćniji od Zla i Zloga. Majka je Božja kroz cijelu povijest majčinsko, milosrdno lice našega Boga, majčinski jamac Božje dobrote koja u povijesti uvijek ima zadnju riječ. Sva Marijina ukazanja su otvoreni prozor Neba, prozor nade, kad čovjek zatvara vrata Bogu. Uvijek su ukazanja djelo Duha Svetoga i Božje providnosti koja ljubi svoje stvorenje.

Marija nam poručuje da ne postoji samo vodoravna, nego i okomita crta, prema Nebu i Bogu, Marija nas usmjeruje prema Bogu. Čovjek je za Boga stvoren, odnos prema Bogu za čovjeka je bitan. Čovjek traži istinu u vlastitoj strukturi spoznaje, teži za dobrom, za lijepim, za puninom života. Sve to može otkriti u Marijinu Sinu.

U Fatimi je Marijin lik okrunjen zlatom i srebrom radosti, nadanja, ljubavi, vjerničke odanosti, ali je ondje naboj iz tijela pape Ivana Pavla II., projektil briga, nedaća, patnje, mučeništva koje podnosi Crkva i čovječanstvo. U Fatimi kao i Međugorju, ali i drugim mjestima Marijina

štovanja Bog djeluje preko Marije u srcima mnogih, čini čudesa ljubavi i obraćenja na onima koji hodočaste, koji pred Marijine noge i u Marijino srce stavljaju svoje cvijeće.

Imati osjećaje kakve su imala djeca vidioci u Fatimi, Lucija, Francisco i Jacinta: Ljubiti Isusa, ljubiti Mariju, ljubiti Crkvu i svećenike, staviti sve u Marijino srce. Tko misli da je misija Lurda, Fatime, Međugorja svršena, u teškoj je zabludi. Proročka misija tih velikih mjesta ne prestaje pozivati i nadalje svijet. Kružnica zla se zatvorila, Gospodin stalno pita Kaina, *Gdje je tvoj brat? Krv njegova vapije prema nebu...* Marija je pitala troje vidjelaca jesu li voljni trpjeti, posvetiti se Bogu, žrtvovati svoje živote kao okajnicu za grijeh, jer je Bog odveć vrijeđan. Toličke hule i bogohule idu prema Nebu. Jeste li voljni žrtvovati se za obraćenje grješnika? Danas su ljudi spremni žrtvovati i najsvetije dužnosti i odgovornosti za svoje male sebične protitke.

Minulo stoljeće obilježeno je ratovima, ubijanjima i krvlju. Dva velika svjetska rata, komunističke revolucije, Oktobar, Kina, progon Crkve u Meksiku, Španjolskoj, progoni pod komunističkim i inim režimima diljem svijeta, genocid nad najstarijom kršćanskom nacijom – Armencima u vremenu Prvoga svjetskog rata, toliki nacistički masakri nad Poljacima, Židovima, komunistički logori smrti, Gulazi, a danas islamistička prijetnja: Čini se da je Pakao otvorio svoje ralje da proguta Ženu i njezino Dijete. Milijuni, deseci milijuna žrtava 'plod' su tih zlokobnih ideologija, sve do ovih dana. Tko je od zapadnih vođa dignuo glas protiv masakra kršćanskih Kopta u Egiptu ovoga Uskrsa? Konflikti, mržnja, razdori udarne su vijesti na našim zaslonima.

NE PRODAJEMO LI KRISTA DANAS JEFTINIJE OD JUDE?

Svijet je prepun apokaliptičkih slutnja, pretkazivanja, katastrofa, prijetnji i ugroza koje se nadvijaju nad čovječanstvom i svijetom. Vjernici moraju biti svjesni jednoga: Ne idemo ususret biblijskomu Harmagedonu, završnom sukobu Dobra i Zla, ni stanju u kome će se odvijati prizori kao u filmovima. Idemo ususret osobi Isusa Krista. Stoga nije problem kad će se početi događati ili odvijati apokaliptički završni znakovi, slikovito opisani u Knjizi Otkrivenja,

nego je upitnik: Jesmo li spremni za Gospodinov dolazak, za susret s Njime? To je temeljno pitanje u svim ukazanjima Gospinim. On dolazi svakoga trenutka. I nije riječ o tome 'kako' će se odvijati slijed događanja, nego 'kako' se ovdje i danas odnosimo prema Isusu Kristu. Juda ga je izdao za trideset srebrnjaka.

Za koji iznos prodajemo Sina Božjega? Možda nekada daleko jeftinije, u besćenje. Nijećemo ga, gazimo ga. Bogohulne predstave u našim kazalištima svjedoče o tome. Rugamo se Sinu Božjem, ostajemo nijemi pred očitim huljenjima. Pozvani smo kao vjernici živjeti sadašnjost, svjesni i odlučni Kristovi svjedoci, drugo prepustimo Providnosti. Povjerimo se nadi, a naša nada ima lice – Isusa Uskrsloga. Na kraju će, poručuje Marija u Fatimi, *njezino Bezgrješno srce odnijeti pobjedu*. Završni trijumf jest trijumf Kristova križa, dokaz da žrtva – Njegova i naša – nisu uzaludne. To je jedina čvrsta točka u prevratima i tragedijama ovoga svijeta, ovih dana.

Isus je plakao nad Svetim gradom, gradom svojih snova. Plakao nad razaranjem. Ne plače li i danas

kad kroćimo putem rata, mržnje, izrugivanja Sina Božjega? Kad pretpostavljamo zlo dobru, mržnju ljubavi, tamu svjetlu. Svijet kao da ne razumije put mira.

Svijet je danas, stotinu godina nakon Fatime, u većoj opasnosti nego prije sto godina. Stanje je ozbiljnije. Fatimska je treća tajna objavljena u Godini velikoga jubileja. Ona je samo upozorenje što nam prijeti, koje su ugroze, nastavimo li živjeti kao da Boga nema, kao da Bog ne postoji, kao da Krist nije došao na svijet. Nastavimo li ovako živjeti, može se dogoditi da se krivulja i spirala zla i nasilja okrene prema uništenju planeta. Treća tajna svjedoči o ubijanju, o mučeništvu vjernika, svjedoka, ali trebamo znati, nije to poruka prijetnje i strahota, nego nade. Majka Crkve pokazala nam je put, dala nam u ruke sredstva kako ovladati krizama života i svijeta. Molitva, obraćenje, prve subote, ali je glavno oružje – krunica. Na nama je prihvatiti poziv iz Fatime prije sto godina, slijediti ga i prihvatiti dar Božjega milosrđa koje je beskrajno, ako se obratimo.

ČINI SE DA SE RAZDOBLJE MIRA, O KOME MARIJA GOVORI U TAJNAMA BLIŽI KRAJU. SUOČENI SMO S NOVOM PAKLENOM SILOM, ISLAMISTIČKIM TERORIZMOM. SVETI PAPA ZAKLINJAO JE PREDSEDNIKA BUSHA DA NE ULAZI U RAT PROTIV IRAKA. TIM JE RATOM OTVORENA PANDORINA KUTIJA ZLA, POČEV OD IRAKA (GDJE SU KRŠĆANI IMALI POVLAŠTENI POLOŽAJ, A DANAS SU GOTOVO ISKORIJENJENI!), ŠTO SE ONDA PRENIJELO NA SJEVERNU AFRIKU, KOJA BIJAŠE STABILNA.

Ugroza Crkvi i vjeri u ovom stoljeću nije više komunistički ni ateistički Istok, nego većma Zapad koji sve više gubi vjeru. U Rusiji se broj vjernika udvostručio, a na Zapadu prepolovio, pogotovo broj duhovnih zvanja. U gotovo svim pitanjima etike i morala nitko se ne obazire na Kristov nauk. Pobačaji i eutanazija su ozakojeni, *genderizam* preuzima maha, istospolna partnerstva su legalna. Nastava u školama nudi krivu sliku o čovjeku, nespojivu s kršćanskim poimanjima. Relativizam je postao službeni svjetonazor, kršćanski simboli protjeruju i uklanjaju se s javnih mjesta, pojam istine se anatomizira. Hedonizam, razuzdanost kao posvemašnja 'sloboda' postaje nova religija, društvo živi kao da Boga nema. Dok se Istok vraća Bogu, dotle Zapad želi preko Ujedinjenih naroda nametnuti svoje bezboštvo, ponegdje čak i silom. I tko će suočen s tim smjeti ustvrditi kako su Marijina ukazanja suvišna, zastarjela, za radoznalce ili pobožne duše? One su vapaj Neba ovoj Zemlji u nevolji, vapaj za zaokretom i obraćenjem. Počnimo od sebe.

TRI FATIMSKJE TAJNE

Fatimske su tajne trajno golicale pa i danas potiču maštu radoznalaca. Prema svjedočenju vidjelaca postoje tri fatimske tajne. Marija je vidiocima strogo naredila da nikomu ne odaju sadržaje tajna. Brat i sestra, Francisco i Jacinta, doskora su preminuli, otišli Mariji u nebo, kako im je Gospa i obećala. Uzela ih je k sebi, nakon teških bolesti. Bili su gotovo nepismeni pa nisu mogli ništa zapisati, makar je Jacinta u bolesti davala mnoštvo korisnih savjeta, kao da je odrasla osoba.

Za drugoga ukazanja, 13. lipnja, Marija je prenijela dječici poruku, povjerenu tajnu, da će Jacintu i Francisca doskora uzeti k sebi u nebo, dok Lucija treba „ostati ovdje na zemlji“ još neko vrijeme jer Isus ima s njom plan, što i ne bijaše kratko, skoro cijelo jedno stoljeće (preminula na dan fatimskih ukazanja, 13. veljače 2005.). Francisco i Jacinta ništa nisu žarče željeli nego biti smjesta zajedno s Gospom u nebu. Preminuli su 1919. (Francisco) i 1920. (Jacinta), a Lucija je živjela 98 godina. Doživjela je dan kad je sv. Ivan Pavao II. proglasio njih dvoje blaženima, a već je u postupku proces beatifikacije i vidjelice Lucije. Naime, papa Benedikt otvorio je 13. veljače 2008. proces njezina proglašenja blaženom.

To malo „proročanstvo“ glede vidjelaca bijaše samo 'predokus' objave tzv. triju fatimskih tajna koje im je Blažena Djevice Marija najavila za 13. srpnja 1917. Marija im je priopćila da nikomu ne smiju prenositi sadržaje tajna izravno, a već je bilo više od tri tisuće radoznalaca za toga ukazanja. U mjestu se govorkalo o tajnama koje vidioci nose u sebi.

Tek je 1927. vidjelica Lucija, po ulasku u samostan, napisala prvi put sadržaj pojedinih tajna, ali ih je na savjet svoga ispovjednika uništila. God. 1941. biskup iz Leirije tražio je od Lucije da napiše svoja sjećanja na ukazanja te time Prvu i Drugu tajnu. Godinu dana poslije, 13. svibnja 1942., njezine su bilješke objavljene. Što se tiče Treće fatimske tajne vidjelica Lucija bijaše uvjerenja kako još nije došlo vrijeme da se tajna objelodani. Tek kad je god. 1943. teško oboljela, bila je s raznih strana prisiljena konačno staviti na papir i Treću tajnu. Nakon što je imala viđenje Blažene Djevice Marije i dobila od nje odobrenje, pristala je na traženje biskupa staviti na papir sjećanja i predala zapečaćenu omotnicu biskupu

s napomenom da se ne otvara prije god. 1960. Početkom 1957. Sveti oficij, danas Zbor za nauk vjere, tražio je da se omotnica s tajnom pošalje u Rim. Papa Pio XII. držao je omotnicu pohranjenu u škrinjici na svome radnom stolu. Nije doživio god. 1960. Ivan XXIII. i Pavao VI. pročitali su sadržaj, ali ga nisu objavili. Vratili su zapečaćenu omotnicu u arhiv Svetoga oficija.

Prva tajna – u njoj je riječ o viziji pakla. Marija je rastvorila svoje ruke, iz njih je izbilo snažno svjetlo koje je doslovce raskolilo zemljinu kuglu i vidioci su zastali pred prizorom velikog ognjena jezera, negdje u dubini zemlje. Ugledali su sotonske prikaze, demonske sile te duše u ljudskom obličju kako ih oganj nosa u bestežinskom stanju, snažni je dim sukljao na sve strane, a duše, poput varnica lete na sve strane, kao krijesnice, uz prodorne očajničke krikove. Vidioci su premirali od straha. Sami demoni, đavli, izgledali su strašno, ogavno, nalik na nepoznate životinje, također prozračni i crni.

Druga tajna tumači Prvu tajnu. Ma koliko tajanstvena i apokaliptički zvučala i izgledala ta vizija koju opisuje vidjelica Lucija, ma koliko zastrašujuće zvučala Prva tajna, naime, vizija pakla, Druga fatimska tajna donosi kristalno jasne poruke koje je Lucija zapisala god. 1941. Naime, Marija govori *kako će se rat doskora završiti. Ali ako svijet ne prestane vrijeđati Boga, za pontifikata Pija XI. izbit će drugi, još strašniji rat. Kad ugledate noć obasjanu nepoznatim svjetlom, znajte, to je veliki znak koji vam Bog daje da će kazniti svijet zbog njegovih zlodjela ratom, glađu, progonima Crkve i Svetoga Oca. Da bi se to spriječilo, doći će i tražiti posvetu Rusije momu Bezgrješnom Srcu te zadovoljštinu za grijeh pobožnošću prvih subota u mjesecu. Budu li moje želje uslišane, Rusija će se obratiti i zavladat će mir. Ako pak ne, ona će prosuti svijetom svoje zablude, prizvati će i navući na svijet ratove i progone Crkve. Dobri će biti mučeni, Sveti će Otac mnogo pretrpjeti, mnogi će narodi iščeznuti s lica zemlje, ali će na kraju odnijeti pobjedu moje Bezgrješno Srce. Sveti će Otac meni posvetiti Rusiju. Rusija će se obratiti, a svijetu će biti darovano stanovito doba mira.*

Nebeski znak na koji se odnosi Marijina poruka vidjelici Luciji stvarno je uslijedio. Naime, podvečer, 25. siječnja 1938., za pape Pija XI., nad cijelom Europom nebo se presvuklo crvenom, krvavom bojom. U mnogim su gradovima Europe zavijale sirene, stanovništvo je bilo uvjeren da su izbili požari. U cijelom području Alpa vjerovali su da se jutarnje crvenilo pomaknulo u predvečerje, plamenim se i žarkim bojama rumenio cijeli obzor. Fenomen se mogao pratiti iz Italije, s Gibraltara, iz Španjolske i Portugala, pa čak i sa Sicilije i Sjeverne Afrike. Znanost je to tumačila kao gigantsku *Aurora borealis*, polarnu svjetlost, golemih, kozmičkih, povijesnih razmjera. Svjedokinja tomu bijahu i

sestre u samostanu Tuy u Španjolskoj, u kome je boravila sestra Lucija.

Već je sljedećega jutra Lucija sjela i napisala odulje pismo svomu biskupu, provincijskoj poglavarici i svomu ispovjedniku, u kome piše kako se Bog poslužio tim znakom „da bi čovječanstvu navijestio da će Njegova Pravednost doskora pogoditi sve nacije koje su se o Njega ogriješile“. To je Marija najavila i kazala Luciji prije 21 godinu. Istodobno, Adolf Hitler spremao se umarširati u Austriju, potom u Češku, a 1. rujna 1939. upadom njemačkih trupa u Poljsku započinje Drugi svjetski rat. Kad je 1941. Lucija pisala Drugu fatimsku tajnu, čak u svibnju 1942., kad je ona objavljena, činilo se da su Hitlerove trupe nepobjedive. Hitler je bio na vrhuncu svoje moći, kao osvajač i gospodar cijele Europe, pa i svijeta.

Treća fatimska tajna bila je obavijena velom tajne sve do god. 2000., kad je papa Ivan Pavao II. dao dopuštenje da se objavi uz tumač pročelnika Zbora za nauk vjere Josepha kard. Ratzingera. Naime, u danima nakon atentata 13. svibnja 1981., na dan Fatimske Gospe, papa Ivan Pavao II., dok se borio za život u bolnici, zatražio je da mu donesu u bolesnički krevet omotnicu s tajnom. Pročitao je napisano te je nakon čitanja zaključio da se tajna odnosi na njega. Bio je odlučan posvetiti svijet Bezgrješnom Marijinu Srcu. Posvetu je obavio 25. ožujka 1984. U zahvalu što mu je život nakon atentata ponovno darovan pohodio je 1982. svetište u Fatimi i dao u krunu kipa Fatimske Gospe ugraditi zrno iz samokresa koje je ostalo u njegovu tijelu nakon atentata. Zahvalio je Mariji za darovani život i opetovano svečano izjavio: *Totus Tuus sum, Maria.*

U godini Velikoga jubileja, god. 2000., sveti je papa dopustio da tajna bude objavljena uz komentar pročelnika

ka Zbora za nauk vjere kard. Josepha Ratzingera. Viđenje je apokaliptično, uglavnom je riječ o progonu Crkve, Pape i vjernika. Svi se zapućuju prema uzvisini na kojoj je golemi križ pod kojim vojnici masakriraju Papu i vjernike, bez razlike. Papa je osvjedočen kako se u biblijskim slikama, na simboličan način, što ga opisuje vidjelica Lucija, prikazuje hod Crkve kroz 20. stoljeće, prepuno ratova i diktatura, a sve ima klimaks u sotonskom, paklenom napadu na sami život Pape, *Osobe u bijelome*. Papa je prepoznao sebe u viziji vidjelaca i onoga što je Lucija zapisala. Naime, glavni dio tajne glasi otprilike ovako:

I onda smo vidjeli u silnome svjetlu – koje je zacijelo Bog – nešto što je izgledalo kao osobe u zrcalu, kad prolaze ispred ogledala te smo vidjeli biskupa obučena u bijelo. Slutili smo da bi to mogao biti Sveti Otac. Vidjeli smo i mnoge druge biskupe, svećenike, redovnike, redovnice kako se penju uz strmo brdo na čijem se vrhuncu nalazio veliki križ od neotesanih greda kao od hrasta plunjaka pod korom. Prije nego je stigao do vrha, Sveti je Otac prošao velikim gradom koji bijaše napola razoren te je sav u drhtanju i klecava koraka, pritiješnjen bolima i brigom, molio za duše pobijenih i mrtvacu na koje je nailazio na svome putu. Došavši na vrh brda, kleknuo je u podnožje velikoga Križa. U tom trenutku ubija ga skupina vojnika koji su pucali na njega iz vatrenoga oružja i strijelama. Na isti način umirali su i biskupi, svećenici, redovnici i razne druge osobe, muževi i žene raznih klasa i položaja. Ispod obiju ruku Raspetoga bila su dva anđela. Svaki od njih imao je u ruci kristalni aspergil (prim. posudu za škropljenje) U njih su hvatali i skupljali krv mučenika te iz njih napajali duše koje su se približavale Bogu.

Papa Ivan Pavao II. smatrao je da je atentatom na njega tajna ispunjena. Međutim, za svoga pohoda Fatimi papa je Benedikt rekao da je fatimska poruka i tajna trajno aktualna. Tajna se u bitnome odnosi na hod Crkve kroz cijelu povijest. Ona je izložena progonima, ubijanjima, mučenictvu. Tomu smo svednevice svjedoci. Računa se da je prošlo, 20. stoljeće, dalo više od 30 milijuna kršćanskih mučenika, dok su sva prethodna stoljeća imala, računa se, kojih 13 milijuna mučenika. Mučenictvo jest i ostaje trajna značajka Kristova djela i Kristovih učenika i sljedbenika u svijetu.

Mali pastiri iz Fatime Franjo i Jacinta Marto bit će proglašeni svetima 13. svibnja. Najavio je to papa Franjo na redovnom javnom konzistoriju održanom 20. travnja u Apostolskoj palači u Vatikanu. Njihova će kanonizacija, dakle, biti održana tijekom Papina apostolskoga putovanja u Fatimu, povodom 100. obljetnice Gospina ukazanja. Papa Franjo objavio je datum željno očekivane kanonizacije dvoje vidjelaca iz Fatime, koji su 2000. godine proglašeni blaženima. Gospa se bratu i sestri Franji i Jacinti Marto ukazala 1917. godine, i to prvi put upravo 13. svibnja. S njima je bila i njihova sestrična Lucija Dos Santos, koja je preminula 2005. godine u 99. godini života. Franjo i Jacinta su pak preminuli još kao djeca, u vrijeme epidemije Španjolske gripe. Imali su tada 11 i 10 godina. Bili su djeca, pastiri, gotovo nepismeni, ali njihov je život bio bogat vjerom, ljubavlju i molitvom, objasnio je kardinal Angelo Amato, pročelnik Kongregacije za proglašenje svetih, koji je predstavio likove budućih svetaca.

PLODOVI KRISTOVA USKRSNUĆA

Novozavjetni nam spisi otkrivaju da je Isusovo uskrsnuće bitan sadržaj kršćanske vjere. Jer, kršćani vjeruju u Boga koji je uskrisio od mrtvih našega Gospodina Isusa (Rim 4,24). Nastojeći utvrditi poljuljanu vjeru u svojoj zajednici u Korintu, Pavao ih podsjeća kako je tu vjeru i sam primio od Pracrkve kad se obratio, a onda je u svojoj propovijedi njima predao: *Predao sam vam najprije ono što sam i primio: da je Krist, suglasno pismima, umro za naše grijeh, da je pokopan, da je treći dan, suglasno pismima, uskrsnuo, da se ukazao Kefi, potom Dvanaestorici* (1 Kor 15,3-5).

SRCE KRŠĆANSKE VJERE I KAMEN SPOTICANJA

S druge strane, Novi zavjet nam svjedoči i o tome kako je bilo teško povjerovati u tu nevjerojatnu poruku. Posebno je to osjetio Pavao kad je pred okupljenim atenskim mudracima, sa svom obazrivošću progovorio o Bogu koji poručuje ljudima da se svi i svagdje obrate, jer je odredio dan kada će pravedno suditi svemu svijetu preko čovjeka koga odredi za to, i svima pruži jamstvo uskrisivši ga od mrtvih (Dj 17,30sl). Umjesto očekivanog uspjeha i izražene želje da im dalje govori o toj velikoj novosti, Pavao je doživio potpuni fiasco. Luka kaže: *Kad su čuli za 'uskrsnuće od mrtvih', jedni se počеше rugati, a drugi govoriti: 'O tome ćemo te poslušati drugi put'.* (17,32)

Nije lako prihvatiti da s groba može doći pobjedonosna poruka života, jer ljudsko iskustvo govori protiv toga. U Isusovu uskrsnuću na djelu je Božja svemogućnost koju može shvatiti i prihvatiti samo vjera. Jedna zgoda usred strahota Drugog svjetskog rata može to donekle ilustrirati. Grupica Židova uspijeva pobjeći iz nacističkog logora u Vilniusu u Litvi, u času kad su trebali završiti u plinskim komorama. Skrivaju se na mjesnom groblju, gdje su prazne grobnice pretvorili u skrovišta. Pomaže im stari grobar, također Židov. Kad je jedna trudnica donijela na svijet muško dijete i kad je ono pustilo svoj prvi krik, taj pobožni starac uzvikuje: „Veliki Bože, jesi li nam to napokon poslao Mesiju? Jer tko bi se drugi osim Mesije mogao roditi u grobnici?“

Mesija se doduše nije rodio u grobnici, već u štali, što i nije velika razlika, ali je s groba došla poruka njegove najveće pobjede. Došla je poruka da je pobijedio smrt i tako svim ljudima podario nadu vječnoga života. A sve je to tako novo i neočekivano, da nas ne treba čuditi što je Isusovo uskrsnuće ne samo temelj kršćanske vjere, već i njezina trajna kušnja i kamen spoticanja.

PREOBRAŽAJNA SNAGA USKRSLOGA

Protivnici kršćanstva znaju reći kako se pojavom Isusa Krista i njegovim uskrsnućem nije ništa bitno promijenilo na ovoj zemlji. Ta tvrdnja nama kršćanima može biti samo poticaj da ozbiljnije razmišljamo o središnjoj istini svoje vjere. Tijek svjetske povijesti nije se vidno promijenio. Nisu se promijenili moćnici koji tu povijest usmjeruju. Svi su nastavili i dalje živjeti i djelovati kao da se nije ništa dogodilo. Nitko od velikih svećenika nije snosio odgovornost za Isusovu smrt. Pogotovo ne Pilat koji je izrekao smrtnu presudu. Istina, on će 36. g. p. Kr. biti povučen i protjeran u Galiju, ali ne zato što je Isusa osudio na smrt, već zato što nije uspijevaio spriječiti sve češće pobune u Palestini.

Ipak, s Isusovim uskrsnućem sve se bitno promijenilo jer su se promijenili svjedoci njegova uskrsnuća. Njihova zbuđenost pretvorila se u neviđenu odlučnost, a tuga u radost. Oni su novi ljudi spremni s tom nečuvenom viješću suočiti citavi svijet. Poruka uskrsnuća bila je i ostala jedina prava novost u ovom svijetu. Na njoj je nastala Crkva koja je svijetu podarila kršćansku civilizaciju i kulturu. Tom porukom ona je uspjela pokvarenom rimskom carstvu udahnuti novi život, dokinuti ropstvo, a barbarske narode privesti kršćanskoj uljudbi.

Promatrajući kamo srlja svijet bez Boga, njemački nobelovac Heinrich Böll još je sredinom prošloga stoljeća upozorio: „I najlošijem kršćanskom svijetu dao bih prednost pred najboljim poganskim, jer u kršćanskom svijetu

FRA IVAN
DUGANŽIĆ

uvijek ima mjesta za one kojima poganski svijet nikada nije dao mjesta: za sakate, bolesne, stare i nemoćne; i više nego mjesta, uvijek je bilo i ljubavi za one koji se u poganskom i bezbožnom svijetu smatraju beskorisnima. Ja vjerujem u Krista i smatram da toliki kršćani na ovoj zemlji mogu promijeniti njezino lice i preporučam našim suvremenicima neka se zamisle i neka pokušaju stvoriti sliku svijeta na kojem ne bi bilo Krista.“ Kad se sagleda negativan razvoj koji se otada dogodio, mora se priznati da je to bila prava proročka riječ.

U današnjem svijetu razdiranom mržnjom, osvetom, terorom i krvavim ratovima, koji je obilježen najstrašnijim oblicima umiranja, smrti i beznađa, poruka Isusova uskrsnuća jednako je potrebna kao i u vrijeme kad se ono dogodilo. A ona će imati uspjeha samo ako u Crkvi nađe autentične svjedoke. Jer, „čim povjerujem da snaga uskrslog Isusa može promijeniti svijet i da ga trajno mijenja, ne ću više pitati što će povećati moj ugled, već što će povećati Božji ugled. Čim prestanem tražiti svoju malu vlastitu sreću, a počnem pomagati u onom novom što Bog po svojoj Crkvi želi ostvariti u svijetu, ja doprinosim da se Uskrs počne događati danas... Tada više ne smijem pitati: 'Je li Uskrs nešto promijenio?', već moram pitati: Jesam li ja spreman da me evanđelje mijenja? Tada Uskrs mijenja svijet.“ (G. Lohfink)

UČENJE POTVRĐENO SMRĆU I USKRSNUĆEM

Početak devetnaestoga stoljeća francuski mislilac Auguste Comte, poznat kao otac pozitivizma, slavodobitno je najavio kako će uskoro stvoriti novu religiju u kojoj će filozofska misao zamijeniti teološku, a znanost vjeru. U toj novoj religiji ne će biti nikakvih tajna ili otajstava, već čista znanstvena istina. Odgovorio mu je jedan škotski pisac: „Vrlo dobro, gospodine Comte, vrlo dobro! Prije toga ipak morate učiniti jednu stvar: govoriti kao što nitko prije vas nije govorio, živjeti kako nitko drugi nije živio, dati se raspeti, treći dan uskrsnuti iz groba i uvjeriti citav svijet da još živite. Onda će vaša nova religija imati izgleda da se održi.“

Comte doduše nije stvorio novu religiju, ali mnogi otada žive u zabludi da znanost može nadomjestiti vjeru. Još je pogubnije što i u samoj Crkvi kopni vjera u Isusovo uskrsnuće. Prema nekim anketama u Zapadnoj Europi polovica onih koji se izjašnjavaju da vjeruju u Boga, kažu da ne vjeruju u Isusovo uskrsnuće. Među njima su nažalost i mnogi liberalni teolozi koji zaobilaze govor o čudu Kristova uskrsnuća i početke kršćanstva nastoje protumačiti na drukčiji način. Zanimljivo je da je osamdesetih godina prošloga stoljeća s čuđenjem na to upozorio poznati židovski mislilac Pinchas Lapide, istinski zagovornik dijaloga između Židova i kršćana.

Na jednom skupu kršćanskih i židovskih teologa rekao je da nitko od dvanaestorice Isusovih apostola ne bi razumio izmudrene opise njegova uskrsnuća što se mogu naći u govoru i knjigama nekih teologa. On ima dojam da se mnogi kršćanski teolozi u razgovoru sa Židovima srame uvjerenja da jedan mrtvac može uskrsnuti. Zato zamagljuju istinu Isusova uskrsnuća izrazima kao što su primjerice: „Isusova stvar ide dalje“. Uz takvu otežanost vjere – nastavlja dalje Lapide – Crkva vjerojatno ne bi nikada nastala. On kao Židov ima pouzdanje u Boga da on može puno više nego samo ponovno oživjeti jednog raspetog rabija. S obzirom na stvaranje, to spada u red manjih čudesa.

U DANAŠNJEM SVIJETU RAZDIRANOM MRŽNJOM, OSVETOM, TEROROM I KRVAVIM RATOVIMA, KOJI JE OBILJEŽEN NAJSTRAŠNIJIM OBLICIMA UMIRANJA, SMRTI I BEZNAĐA, PORUKA ISUSOVA USKRSNUĆA JEDNAKO JE POTREBNA KAO I U VRIJEME KAD SE ONO DOGODILO. A ONA ĆE IMATI USPJEHA SAMO AKO U CRKVI NAĐE AUTENTIČNE SVJEDOKE.

Nije lako prihvatiti da s groba može doći pobjedonosna poruka života, jer ljudsko iskustvo govori protiv toga. U Isusovu uskrsnuću na djelu je Božja svemogućnost koju može shvatiti i prihvatiti samo vjera.

Nakon negativnih iskustava, ne samo s komunizmom koji je gazio osobne slobode i ljudska prava, već i sa zapadnim oblikom demokracije, koja se sve više pretvarala u liberalizam kojemu je glavni cilj profit, Lippmann je shvatio da razlozi neuspjeha nisu u političkim sustavima, već puno dublje u samom čovjeku, pa je s izrazom gorčine priznao: *Svi smo bili sigurni, da će konačno doći jedna generacija, odlučna i marljiva koja će urediti ovu našu neuređenu zemlju. Dobro smo mislili, ali pogledajmo što smo učinili. Samo smo prešli s kiše na krupu. Za to je potrebna ne nova generacija, već novi čovjek.*

Da, tog novog čovjeka, oplemenjena evanđeljem i nanovo rođena iz vode i Duha Svetoga (Iv 3,5) imao je Isus pred očima kad je učenicima rekao: *Bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje* (Dj 1,8). Jedan njemački misionar koji je dugo vremena proveo u Africi, rađajući u najtežim uvjetima života, govorio je pred studentima jednog sveučilišta. Bio je vidljivo obilježen nevoljama života koje su ostavile trag na njegovu izgledu. Proživio je ništa manje već trideset ozbiljnih bolesti. Lijeva ruka mu je bila sva iznakažena od ugriza lava. Nakon što je opisao svoj život, obratio se slušateljima u obliku pitanja: *Hoćete li znati što me je tijekom svih ovih godina držalo u tuđini, među ljudima koji su mi često bili neprijateljski raspoloženi?* Odgovorio je kratko: *Bila je to Isusova riječ: Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta. U te riječi položio sam svu svoju nadu i one me nisu nikad razočarale.* To su pravi plodovi Isusova uskrsnuća u kojima je Uskrsli trajno prisutan među nama.

za nas koji vjerujemo u onoga koji je uskrisio od mrtvih našega Gospodina Isusa, koji bi predan zbog naših grijeha i koji uskrsnu radi našeg opravdanja. (Rim 4,23-25)

„MI SMO SVJEDOCI!“

Sredinom prošloga stoljeća u svijetu vrlo cijenjeni američki novinar i pisac Walter Lippmann, sin njemačkih Židova, snažno je zastupao mišljenje kako će prava demokracija osigurati novu budućnost svijetu. Na vodeća politička mjesta treba birati stručne i poštene ljude koji će nesebično raditi za opće dobro i stvarati zdravo javno mnijenje koje će polako ali sigurno mijenjati svijet. Posebno je bio poznat kao protivnik komunističke diktature. Od njega potječe i pojam „hladni rat“ kojim se više od pola stoljeća opisivalo odnose dvaju suprotstavljenih svjetskih blokova.

To je jako dobro znao Židov Pavao iz Tarza koji o Isusovu uskrsnuću govori upravo kao o moćnom djelu Boga Izraelova. Dok je u Starome zavjetu bio poznat i čašćen kao Bog koji je svoju svemogućnost pokazao stvaranjem, a u povijesti se pokazao moćnim oslobodivši svoj narod od daleko moćnijih Egipćana, u Pavla je on posebno prepoznatljiv kao Bog koji je Gospodina uskrisio od mrtvih. Podsjećajući Rimljane na Abrahamovu vjeru koju mu je Bog uračunao u pravednost, Pavao nastavlja: *Ali nije samo za nj napisano 'uračuna mu se' nego i za nas kojima se ima uračunati;*

NAJVIŠE JE SVJETLA ONDJE GDJE JE NAJVIŠE OPROŠTENJA

Fotografije pokazuju da se mijenjaju ljudi, ali i mjesta u kojima živimo. Tako je i s Međugorjem! Hodočasnici su dolazili i s vremenom mijenjali svoje živote. Kao što su oni mijenjali svoje živote, tako je isto Međugorje mijenjalo svoje lice. Sve su to uspomene kojima se volimo vraćati.

MNOGE OBITELJI U SVOJIM DOMOVIMA ČUVAJU ALBUME, TA SKLADIŠTA SJEĆANJA U KOJIMA SU ZAMRZNUTI TRENUTCI JEDNOGA VREMENA KOJEG SE RADO SJEĆAMO I KOJEM SE, KROZ NJIH, S VREMENA NA VRIJEME, RADO VRAĆAMO. One nas podsjećaju tko smo bili, kako smo odrastali, zbog čega smo tugovali, čemu smo se radovali, koga smo ljubili, kako smo provodili svoje vrijeme i gdje smo sve voljeli biti. One nisu samo ono što vidimo, već i ono što želimo vidjeti. U konačnici uvijek je važnije oko, puno važnije nego leća fotoaparata. Sadržaj fotografije gotovo uvijek prikazuje ono što leži u onome tko slika, a ono što vidimo ukazuje na ono što mi zapravo jesmo. I tako nam fotografije u albumima uvijek iznova otkrivaju svijet za koji smo smatrali da je iščeznuo, kao neka Atlantide koju je potopilo more!

Uvijek je za mene bila začudna ta neka 'uvrnutu logika' njihova poslanja. Ili... možda je samo moja logika pomalo uvrnuta – ne znam. Osobno, za mene su one uvijek snažnije i dojmljivije po tome tko ih je uslikao, a ne po tome koga i što prikazuju. I sama me često fotografirao otac. I danas, promatrajući te fotografije, ne gledam sebe, već na krilima sjećanja jasno evociram trenutke i okolnosti u kojima je svaka od njih nastala. I vjerujte mi, uvijek na tim fotografijama prije vidim svoga oca s fotoaparatom u ruci, nego sebe. Tako je to s tim fotografijama, tim čuvaricama naših prošlosti.

Listam monografiju župe Međugorje i promatram fotografije nastale s početka prošlog stoljeća pa sve do današnjih dana. Gotovo kroz cijelo prošlo stoljeće, barem po fotografijama, ne daju se u Međugorju primijetiti prevelike mijene. Drugi ljudi – isti običaji. Vrijeme kao da je stalo. I tako sve do onoga trenutka kada se na ovo mjesto spustilo nebo. Od tada sve postaje drugačije. Međugorje napušta svoje povoje, počinje rasti, postaje snažnije i veće.

I ni treptaj oka već – doseglo je Međugorje svoju punoljetnost i polako ušlo u dob kada se od njega očekuje da bude kao mudri čovjek koji će donijeti mir u svoju

FRA GORAN AZINOVIĆ

kuću. Međugorje još raste, jer stablo gorušičino još nije razvilo do kraja sve svoje grane. Međugorje čekaju još mnoga proljeća. Mnogo je još pupoljaka pred njim, i još se mnoga gnijezda žele saviti na njegovim granama. A njegovih grana nikad dovoljno za one koji žele snivati u njegovim, kao prstima nježnih ruku, isprepletenim krošnjama.

Mnogi kažu da je Međugorje „tijesno“ i da nema širinu kao ostala Marijanska svetišta. Istina, Međugorje nema širinu prostora i dvorišta kao Fatima, Lurd ili Guadalupe koji zaista nude uljuden i uređen prostor te velebnu arhitekturu. Izdvojene su to cjeline, zaštićene od buke, meteži, automobila i žurbe. Nalik su na bajku. Sve je tako široko i prostrano i zaista čarobno tiho. I neka – možda tako treba i biti.

Kako je onda s time moguće usporediti naše Međugorju gdje je sve opet tako bučno, usko, tijesno i posve drukčije? U vremenu kada je ovo mjesto raslo, najmanje se pažnje pridavalo prostornom rješenju i arhitektonskom skladu. No, čini se da ništa za to. Međugorje i u tome ima neku svoju 'uvrnutu logiku'. Međugorje nije bajka već slika današnje svakodnevnice.

I zanimljivo je upravo to kako je milijunima bogotražitelja baš u toj buci moguće osjetiti Njegovu nazočnost, Njegovu blizinu i ljubav. Možda u tome i leži magnetizam i privlačnost Međugorja – da ljudi u svakodnevici mogu čuti Boga. I možda baš zato Međugorje nema raskošne kolonade kao u gore navedenim svetištima i nije više kao na fotografijama iz prvih dana kada je crkva svetog Jakova bila sama okružena samo poljima. Očigledno je dakle da Međugorje nije projekt vrhunskih arhitekata ovoga svijeta, već naprotiv projekt „nebeske arhitekture“.

Možda i stoji da nema širinu, ali... Međugorje ima nešto što je od svega toga važnije – Međugorje ima DUBINU. Međugorje je istinska duhovna „Marijanska brazda“, ono je i dubina ovoga svijeta, ali i najsvjetlije mjesto na zemlji. Jer najviše je svjetla ondje gdje je najviše oprostjenja. A Međugorje je dubina beskrajnog milosrđa i Božje ljubavi.

Prvi put u Međugorju jedva izvukli živu glavu

MEĐUGORSKI AMARCORD

Putem smo molili krunicu, a ja sam Marina cijelo vrijeme držao za ruku. Zdravko, koji je u našem golfu sjedio naprijed, imao je također ozbiljne ozljede. Dragan i ja smo bili nagruvani, natečeni, krvavi i poderani. Cvitka, koji je prošao bez ozljeda, ostavili smo na mjestu sudara kako bi prije nego što dođe milicija, sakrio sve ono što smo imali u automobilu. A bilo je tu kazeta s pjesmama poput Ustani Bane i Vilo Velebita, što je u ono vrijeme bilo dovoljno za najmanje nekoliko mjeseci iza brave.

IVAN UGRIN

KAD SU POČELA GOSPINA UKAZANJA U MEĐUGORJU 24. LIPNJA 1981., KONCEM TE GODINE NEKOLIKO MOJIH PRIJATELJA AUTOBUSOM SPLIT-SARAJEVO DOSPJELO JE DO MOSTARA, A POTOM DO MEĐUGORJA. Nekoliko mjeseci poslije te njihove avanture, kad gotovo da nisu ni došli blizu brdu ukazanja koje je bilo pod milicijskom kontrolom, upoznao sam jednog po jednog iz te skupine. Bili su to Cvitko Maleš i Zdravko Kesić, te braća Ivica i Marinko Škiljo. Nedugo poslije upoznao sam i braću Stipu i Tonća Lozu te, danas svećenika, don Josipa Mužića. To je društvo bila jezgra iz koje su u ono vrijeme pro-

istekle mnoge inicijative koje i dan-danas donose obilat plod ne samo u našoj mjesnoj Crkvi već i mnogo šire.

Kako sam već spomenuo, okupljali smo se na molitvu i slavljenje euharistije u crkvi sv. Filipa, a na naše traženje nadbiskup Franić delegirao je tada mladog duhovnika u splitskoj bogosloviji, don Petra Šolića, da o nama pastoralno skrbi. Mi smo sami, uz Franićev blagoslov, pokrenuli pokorničko hodočašće u kolovozu 1982. godine uoči Velike Gospe, s okupljanjem u Gospinu prasnvetištu u Solinu i s ciljem, nakon cjelonoćnog hodanja, kod Gospe Sinjske. Već te prve godine nakanili su nas kamenovati mladi skojevci, ali nas je Majka Božja sačuvala, jer smo providonosno krenuli drugim putem od onoga gdje su nas oni s kamenjem očekivali.

Koliko nas nisu prihvaćali naši protivnici, toliko je zbog nas imao problema sa splitskim klerom i sam Franić, jer su nas prikazivali kao one koji razbijaju Gospina slavlja u našem gradu, što nikako nije bila istina. Naime, svi smo odreda bili aktivni u svojim župama, a i u Splitu i okolici uvijek se znalo za nas „filipljane“ jer smo pjesmom i aktivnim sudjelovanjem svuda ostavljali traga.

Iz Svetog se Filipa rodio veliki broj svećeničkih i redovničkih zvanja, organizirali smo više puta hodočašća u Rim radi kojih nas je Udba proganjala i oduzimala nam putovnice. Preko ljeta družili bismo se u samostanu Svetog Križa na, kako smo ih zvali, Danima

kulture. K nama su u Svetog Filipa rado dolazili misu služiti mnogi svećenici, a od svih bih istaknuo slugu Božjega oca Antu Gabrića, isusovačkog misionara u Bengaliji.

I tako smo 2. listopada sjeli u novog golfa jednog našeg prijatelja Marina Skoke. Osim Cvitka, Zdravka i mene, kao peti suputnik išao je s nama Dragan Balić, zvani Roko. On i Marino bili su iz malog mjesta Slatine na Čiovu. Kako je nakon dužeg vremena po prvi put toga dana pala kiša, na okuci Cvrkića Strana kod Klobuka jedan nam je kombi presjekao put. Marino je pokušao zakočiti, ali sudar je bio neizbježan. On je jedva ostao živ. Kolima Hitne pomoći jedan vozač, mislim da se zvao Frano Boras iz Ljubuškoga, vozio nas je u bolnicu u Mostar. Putem smo molili krunicu, a ja sam Marina cijelo vrijeme držao za ruku. Zdravko, koji je u našem golfu sjedio naprijed, imao je također ozbiljne ozljede. Dragan i ja smo bili nagruvani, natečeni, krvavi i poderani. Cvitka, koji je prošao bez ozljeda,

ostavili smo na mjestu sudara kako bi prije nego što dođe milicija sakrio sve ono što smo imali u automobilu. A bilo je tu kazeta s pjesmama poput Ustani Bane i Vilo Velebita, što je u ono vrijeme bilo dovoljno za najmanje nekoliko mjeseci iza brave. Kad smo stigli u Mostar, Marina su odveli hitno na operaciju. Imao je unutarnje krvarenje, osobito mu je bila stradala slezena. U bolnici je ostao i Zdravko, iako mu ozljede nisu bile ozbiljne po život, dok je mene i Dragana vozač Hitne vozio prema Ljubuškom gdje smo odlučili prespavati u tamošnjem motelu. Vozeći se, ugledao sam tablu s oznakom mjesta Čitluk. Upitao sam Borasa, ako je tu negdje u blizini Međugorje, da nas odvede do crkve. On je zavapio da ga to ne molimo jer da će ostati bez posla ako ga milicija vidi sa službenim kolima Hitne pomoći. Nakon moga navaljivanja, odlučio nas je dovesti kod današnje pošte gdje je onda bilo gusto šipražje. Tu je sakrio automobil i čekao dok smo se nas dvojica – Dragan

i ja uputili prema nekoliko stotina metara udaljenoj župnoj crkvi.

Kad smo ušli u crkvu svetog Jakova, krenuli smo prema oltaru gdje je misa već bila završila, a mladi su vjernici zajedno sa svećenikom molili nad bolesnicima. Bez problema smo kroz gužvu vjernika stigli do oltara, jer su se svi, kad su nas vidjeli, samo lagano sklanjali i propuštali nas. Zacijelo su mislili kako je s ovom dvojicom bolje ne imati posla. Bili smo naime krvavi, zašiveni, modri, razderani... Tek mi je kasnije postalo jasno da smo izgledali kao dvojica pijanaca ili razbijača, jer u Mostaru nismo mislili na to da bi se uredili već nam je samo bilo na pameti stići do Ljubuškoga i odatle telefonom javiti doma o tome što nam se dogodilo.

Klekli smo ispred oltara, a ja sam zamolio svećenika da nas blagoslovi jer smo imali strašan sudar iz kojega smo srećom izašli s lakšim posljedicama. Rekao sam mu za naše prijatelje koji su ostali u bolnici, osobito za Marina za kojeg nismo

znali je li još uopće živ, i tražili da posebno moli za njega. U tom sam trenutku u srcu vidio Gospu koja bdije nad operacijskim stolom gdje je Marino ležao i bio sam siguran da će preživjeti. Zamolili smo potom svećenika da nas pričesti. Poslije sam ga viđao dok je bio na službi u Vitini. A kad smo se vratili do našeg kombija, vozač je bio premro od straha, jer nas nije bilo duže vrijeme, a on je strepio da ga milicija ne otkrije.

Odveo nas je do motela. Kad sam navečer oko 20 sati nazvao Marinovu mamu, ona nije mogla suzdržati suze. Uspjela je stupiti u kontakt s mostarskom bolnicom, a oni joj nisu mogli reći hoće li joj sin preživjeti ili ne će. Ja sam joj uporno ponavljao da je Marino živ i da će biti sve u redu. Nije mogla povjerovati mojim riječima.

Na kraju je, Bogu hvala, sve dobro prošlo. Marino je, istini za volju, ostao bez slezene, ali je i dan danas živ. O tome našem udesu brzo se pročulo po Splitu i okolici, pa sam tako i ja jednom zgodom bio kod Franića i pričao mu što smo sve doživjeli, osobito iskustvo koje sam imao u međugorskoj crkvi. On je već do tada čuo iskustva mnogih koji su hodočastili u Međugorje. I nije prošlo mnogo vremena, nadbiskup se Franić s dvojicom talijanskih isusovačkih teologa iz Milana, koji su u to vrijeme bili poznati u crkvenim krugovima, zaputio njihovim automobilom u Međugorje, gdje je nastojao boraviti kao običan vjernik u crkvi svetog Jakova...

ArhivICMM

FRA PETAR
KOMLJENOVIĆ

ISUSOVIM USKRNUĆEM POČELO JE VRIJEME MILOSTI, VRIJEME MIRA! JESMO LI TOGA SVJESNI? Vjerujemo li u to? Istina, teško je u to povjerovati. Kad pogledamo povijest, onda je – barem na prvi pogled – zaista teško vjerovati da je s pojavom kršćanstva počelo vrijeme mira. Kako su bili kršćani progonjeni i ubijani kao mučenici u Rimskom Carstvu! Kako su sami kršćani vodili križarske ratove! Kako je unatoč kršćanstvu ova zemlja doživjela još dva svjetska rata! I kako se dan-danas neprestano ratuje na zemlji! Čini se ne samo da bi bilo krivo govoriti o vremenu mira nego čak i bezobrazno, prezirući pritom tolike nevine žrtve nasilja i rata nakon Krista!

No, ako tako razmišljamo, moramo se zapitati znači li to da Isus nije govorio istinu? Zar nije sam Gospodin rekao: „Zbilja je došlo k vama Kraljevstvo Božje.“ (Mt 12,28)

Zar nije kraljevstvo Božje kraljevstvo mira? Jest. A gdje je onda kraljevstvo Božje? Tamo gdje je Krist. A gdje je Krist? Tamo gdje je vjera! No, Božje kraljevstvo i mir na svijetu nisu automatizam, jer ne ovise samo o Božjoj milosti, već i te kako o ljudskoj vjeri! Milost i Mir Gospodnji dani su nam već od Boga, to slavimo svakog Uskrsa i svake nedjelje, ali hoće li se ta milost i taj mir ostvariti, to ovisi o našoj vjeri! Zato je pisano: „A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.“ (Iv 1,12) Milost Božja nije statična, nego dinamična. Ona nije mrtva, već živa. Ona se rađa kroz vjeru, raste kroz nadu i usavršuje se kroz ljubav djece Božje. Zato kraljevstvo Božje nastaje tamo gdje se rađaju djeca Božja, zato vlada mir tamo gdje se širi ljubav svetaca!

Jer ako gledamo drugačije i malo šire na povijest, onda možemo i te

kako vidjeti ulogu kršćanstva u razvoju mira u svijetu. Lijepo to opisuju sv. Augustin u svojoj knjizi „De veritate“ („O istini“) kad Evanđelje Kristovo uspoređuje s filozofijom Platona. Ono što su najveći mudraci i filozofi tražili, a to je da čovječanstvo spozna istinu i da se obrati od tjelesnih požuda k duhovnom i krjeposnom životu, upravo je kršćanstvo ostvarilo. Ono što niti jednoj filozofiji nije bilo moguće učiniti, darovao nam je Krist. Um je dan mudracima da mogu vidjeti i spoznati cilj, ali samo vjera u Krista mogla je dati i snagu za ostvarenje tog cilja. Sv. Augustin piše: „Nakon tolikog prolijevanja krvi, tolikih lomača i toliko mučeničkih patnji kršćanske su crkve više i plodonosnije raširile svoje grane sve do najdivljijih naroda svijeta. Nitko se više ne čudi što na tisuće mladića i djevoja prezire brak i živi u čistoći. Čak se i Platon nije usudio to tražiti.

Do nas je hoćemo li nastaviti veliko djelo svih pravednika, apostola i svetaca. Do nas je hoće li se i dalje širiti Kristovo Kraljevstvo i mir u svijetu, jer u mjeri koliko mi postajemo Božji apostoli i suradnici – u toj mjeri će vladati mir u svijetu.

(...) Bezbroj ljudi ide sada tim putem, toliko su brojni, iz svih staleža, koji napuštaju bogatstvo i časti ovoga svijeta, kako bi posvetili svoj život jedinome i svevišnjemu Bogu, tako da su se opet napunili opustošeni otoci i pustoši. Svugdje, u velikim i malim gradovima, u dvorcima, selima, seoskim vilama i privatnim kućama sada se propovijeda odvratanje od svijeta i obraćenje k jedinome i pravome Bogu, tako da cijelo čovječanstvo diljem svijeta svakodnevno i skoro jednodušno daje odgovor: *Imamo (naša srca) kod Gospodina!* Augustin, koji je doživio obraćenje Rima, uporište poganske vjere, opisuje iz vlastitog iskustva kršćansku revoluciju ovoga svijeta koja je oslobađajući čovječanstvo od primitivnih religija i bogova, od jalovih filozofija i praznovjerja, stvarajući pritom, korak po korak, europsku i zapadnu kulturu te civilizaciju mira. Jedino je kršćanska vjera u cijeloj povijesti uspjela – makar djelomično i nesavršeno – koliko toliko ujediniti i pomiriti sve narode u jednoj Katoličkoj Crkvi. To je bilo povijesno i vjersko čudo koje je sv. Augustin smio i mogao doživjeti.

Ali to čudo i tu nadmoćnu snagu kršćanske vjere moguće je doživjeti upravo u Međugorju. Festival mladih na kojem svake godine oko 150 različitih nacija iz cijeloga svijeta u zajedništvu i u neopisivoj radosti mole, pjevaju i slave sv. misu? Zar nije dovoljno promatrati rast Marijinih obroka koji već sada hrane više od 1 200 000 djece diljem svijeta? Zar nije dovoljno slušati bezbroj svjedočanstava o Božjim čudesima i milostima koji obraćaju grješnike, prosvjetlju-

ju duhovne slijepce, oslobađaju ovisnike, liječe bolesnike, daju slabima snagu i tužnima radost, te tako vraćaju mir ovom nemirnom svijetu? Zato ne smijemo pitati zašto nema savršenog mira u svijetu, već zašto nema savršene vjere u svijetu!? Kad bi bilo savršene vjere, bilo bi i savršene ljubavi; kad bi bilo savršene ljubavi bilo bi i savršenog mira u svijetu! Ne manjka dakle Božje milosti s neba, nego ljudske vjere na zemlji! Isus kaže: „Mir vama!“, ali i dodaje: „Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.“ (Iv 20,21) To ne znači samo da smo poslani primiti, nego i te kako i širiti njegov Mir drugima! Isus želi i treba dakle apostole mira. Do nas je hoćemo li nastaviti veliko djelo svih pravednika, apostola i svetaca. Do nas je hoće li se i dalje širiti Kristovo kraljevstvo i mir u svijetu, jer u mjeri koliko mi postajemo Božji apostoli i suradnici – u toj mjeri će vladati mir u svijetu.

Jedan svetac je jednom rekao: „Znate kad će biti mir u svijetu? Onda kad će biti ispunjene tri prve prošnje Očenaša, tj. kad se sveti ime Božje, kad dođe kraljevstvo Božje i kad se bude vršila volja Božja na zemlji kao na nebu! Onda će vladati savršeni mir u svijetu.“ Kad Gospa kaže: „Mir, mir, mir!“, onda to znači da trebamo moliti, vjerovati i ljubiti kako bi se ostvarivao taj mir, jer kad molimo – slavimo Božje ime, kad vjerujemo – uprisutnjujemo Božje kraljevstvo, i kad ljubimo – vršimo Božju volju. Kroz molitvu, vjeru i ljubav rađa se dakle božanski mir u svijetu. Neka nam dragi Bog kroz zagovor Kraljice Mira udijeli taj „trojstveni“ dar! Amen. Aleluja!

MEĐUGORJE

PORUKE
KRALJICE
MIRA

PORUKE KRALJICE MIRA

Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. U njoj nije sadržana ni nova objava ni novo evanđelje. No, njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, a to i jest Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama. Blažena Djevica skromno, ustrajno i s ljubavlju upućuje u življenje evanđelja i nasljedovanje Isusa Krista. Pri tome opet ne nastupa „s visoka“: nego preporučuje jednostavan duhovni život: čitanje Sv. pisma, molitvu Krunice, molitvu pod križem Gospodinovim, klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu, redovito i ustrajno slavljenje sv. mise, obiteljsku molitvu, sakrament pomirenja, obraćenje.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

MIR, MIR, MIR!

Isusove prve riječi apostolima nakon uskrsnuća bile su: „Mir vama!“ (Iv 20,19) Tim riječima počelo je vrijeme milosti, vrijeme u kojemu Krist kao novi Adam vraća čovječanstvu onaj mir koji je stari Adam izgubio. Mir između Boga i čovjeka, mir između neba i zemlje i mir među ljudima na zemlji. To je radosna vijest Evanđelja, radosna vijest uskrslog Krista i radosna vijest Kraljice Mira u Međugorju: „Mir, mir, mir – i samo mir mora zavladati između čovjeka i Boga, a i između ljudi!“ (26.6.1981.)

OTKRIVATI BOŽJU RIJEČ

UZMEMO LI
ČITANJE BOŽJE RIJEČI
KAO MILOSNNO VRIJEME ZA
UPOZNAVANJE BOGA, OSLUŠKUJEMO
LI ŠTO NAM ISUS PORUČUJE I
DOPUSTIMO LI MU DA NAM ON OTKRIVA
PISMA, TADA ĆE I NAŠA SRCA POČETI
„GORJETI“ I OČI SE OTVARATI.
NEPRESTANO ĆEMO OTKRIVATI
I BOGA I SEBE.

u kojem ćemo se prepoznati i kao smjerokaz koji ćemo slijediti. Sjetimo se zašto Isus Božju riječ prikazuje kao sjeme. Kao što plodnost sjemena ne ovisi samo o sjemenu nego i o tlu na koje pada, tako isto i plodnost Božje riječi ovisi o nama. Naše srce je kao tlo na koje pada sjeme. A ono može biti „kamenito“ ili „obrađeno“. Ne budemo li se stalno propitivati kakvo je naše „tlo“, tj. naše srce, možemo ostati samo kod istraživanja riječi.

Božja riječ ne smije ostati na površini našeg bića, nego prodrijeti u dubinu. Smisao čitanja Božje riječi nije prikupljanje znanja o pročitanoj nego propitivanje o sebi i promjena sebe. Zato Božja riječ treba pasti u „brazdu“, u srce.

Iz primjera pismoznanaca opažamo da je moguće biti poseban stručnjak za Sveto Pismo, znati ga čak i naizust, a ne otkriti njegov dublji smisao. Sveto Pismo naime ne sadržava samo riječ, koja je poput ljuske, nego i misao, koja je poput jezgre, i blago koje je skriveno ispod površine zemlje. Božja riječ je „živa“ i „djelotvorna“ (Heb 4,12). Nije, dakle, „mrtvo slovo na papiru“ nego je moćna; „ima moć spasiti duše“ (Jak 1,21).

Postoji razlika između našeg mišljenja i istine. Možemo misliti i biti uvjereni da poznajemo Sveto Pismo, a pritom biti potpuno krivo usmjereni. Otkrivati Sveto Pismo znači nastojati ga razumjeti. Kada Filip susreće Etiopljana koji čita iz Knjige proroka Izaije, pita ga: „Razumiješ li što čitaš?“ (Dj 8,30) To čini zato jer Božju riječ možemo čitati bez razumijevanja njezinih poruka, odnosno krivo je razumjeti.

Upravo na tu opasnost Isus upozorava saduće: „Niste li u zabludi zbog toga što ne razumijete Pisama ni sile Božje?... Uvelike se varate.“ (Mk 12, 24,27) Zato 'stručnjacima' Isus upućuje snažnu kritiku: „Jao vama, zakonoznanci! Uzeste ključ znanja: sami ne udoste, a spriječiste one koji htjedoše ući.“ (Lk 11,52)

Ne ćemo napredovati u razumijevanju Božje riječi sve dok je ne počnemo slušati. Čitati je tako da je slušamo. Pritom trebamo znati da je slušanje proces. Sjetimo se Samuela; trebalo mu je vremena da shvati kako se radi o Božjem glasu upućenu njemu. I tek uz pomoć drugoga (Elija) otvara se Božjem govoru: „Govori, sluga tvoj sluša.“ (1 Sam 3,10)

Kao u čitanju, i slušanje teksta ovisi o raspoloživosti čovjekove nutrine. Zato u Isusa za slušanje vrijedi isto pravilo: „Pazite dakle kako slušate.“ (Lk 8,18) *Kako slušati* jest uvjet za otkrivanje skrivene poruke koja se može čuti i razumjeti tek kada je počnemo osluškivati, kada na tekst naslonimo ne samo uho nego i srce.

Ovdje trebamo pripaziti jer slušajući druge možemo slušati samo sebe, tj. samo svoje mišljenje. Slušam, doduše, drugu osobu, ali moje slušanje je tek izvanjsko, jer je srce zatvoreno za mišljenje i gledanje te osobe. Zapravo, ja je ne želim čuti. Postoje osobe koje ne želim čuti. To-liko sam uvjeren u svoju ispravnost da ne dopuštam mogućnost istine koja bi bila u drugih. Zar nije tako između političkih stranaka? Ali ne trebamo ići toliko daleko. Samo prođimo malo kroz odnose sa svojim bližnjima pa ćemo se lako prepoznati.

Isto tako možemo 'slušati' Božju riječ u crkvi. Slušam, ali samo ona što meni odgovara. Ne slušam drugoga. Ne čujem što mi Bog želi poručiti jer mi to trenutno ne odgovara. Kad bih to čuo, morao bih se mijenjati.

Uzmemo li odnos prema Božjoj riječi kao otkrivanje, tada ću u sebi dopustiti želju da čujem istinu. Bez obzira na čijoj je strani. Takvo slušanje je otvorenost drugome i spremnost učiti i čuti novost koja može doći i od drugoga. Nama je teško čuti novo jer ne želimo pustiti staro. Božju riječ nije dovoljno(pro)čitati samo jednom ili više puta nego je nužno uvijek iznova, kad god čitam, slušati i otkrivati nešto novo.

Marija je otvorena za novo i drukčije. Umije slušati drugoga. Zato je ona primjer kako se Bogu dopušta da nam *otkriva Pisma*. Marija ima svoje mišljenje, ali je otvorena i za drukčije. To opažamo iz dviju situacija: „Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?“ (Lk 1,34); „Sinko, zašto si nam to učinio? Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili.“ (Lk 2,48)

U početku Marija ne razumije što se događa. Luka to izričito kaže. No tada kada ne razumije, Marija ne upada u zamku da zastane kod svoga gledanja i nerazumijevanja, nego se otvara. A otvara se tako što prestaje govoriti. Kad je prestala govoriti, sluša. Sluša što drugi govore. I još nešto važno: Spremna je primiti ono što joj drugi govori i što joj želi dati. Njezine riječi to najbolje ilustriraju: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1,38)

No, tu nije kraj Marijinu slušanju. I onda kada su drugi prestali govoriti, Marija ne prestaje slušati. Slušanje se nastavlja u njezinu srcu: „Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.“ (Lk 2,19)

Iz Marijinih riječi koje nam danas upućuje opažamo da želi da joj budemo slični: „Stavite Sv. pismo na vidljivo mjesto u svojoj obitelji, čitajte ga, razmišljajte i učite kako Bog ljubi svoj narod.“ (25. 1. 1999.)

Kako jasan Marijin poziv da naš odnos prema Svetom pismu bude – otkrivanje!

Uzmemo li čitanje Božje riječi kao milosno vrijeme za upoznavanje Boga, osluškujemo li što nam Isus poručuje i dopustimo li mu da nam On *otkriva Pisma*, tada će i naša srca početi „gorjeti“ i oči se otvarati. Neprestano ćemo otkrivati i Boga i sebe.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

BOŽJA RIJEČ U
NAMA POČINJE
DJELOVATI KADA
SHVATIMO DA JE
RIJEČ KOJU ČITAMO
UPUĆENA NAMA.
NE DRUGIMA NEGO
MENI OSOBNO.
POSTAT ĆEMO
RASPOLOŽIVI
ZA PRIMANJE
BOŽJE RIJEČI
AKO JE BUDEMO
PROMATRALI
KAO ZRCALO U
KOJEM ĆEMO SE
PREPOZNATI I KAO
SMJEROKAZ KOJI
ĆEMO SLIJEDITI.

Kad govorimo o odnosu prema Svetom Pismu, obično upotrebljavamo glagole čitati i *slušati*, a za biblijske stručnjake vrijedi i *istraživati*. U Luke, međutim, na jednom mjestu stoji jedan drukčiji izraz koji rabe dvojica učenika kako bi objasnili što im se događa kada na putu iz Jeruzalema u Emaus susreću Isusa: „... dok nam je otkrivao Pisma.“ (Lk 24,32)

ŠTO ZNAČI OTKRIVATI SVETO PISMO? I ŠTO SE DOGAĐA AKO SVOJ ODNOS PREMA BOŽJOJ RIJEČI UZMEMO KAO OTKRIVANJE?

Pojam *otkrivati* uvijek se odnosi na nešto nepoznato. Tako otkrivamo nepoznati kraj, kao što je Kolumbo otkrio do tada nepoznatu Ameriku, ili kao što je neki liječnik otkrio lijek u prirodi, a neki tragač zlato.

No, otkrivanje nepoznatog može se ticati i „poznatih“ krajeva i stvori. Tako se priča da je neki čovjek najveći dio svog života proveo na otoku koji su drugi smatrali najljepšim otokom na svijetu. Kad se vratio u veliki grad da u njemu provodi svoju mirovinu, netko mu reče: „Mora da je bilo divno tolike godine živjeti na otoku koji ljudi smatraju jednim od svjetskih čuda.“ Umirovljenik se malo zamisli, a potom reče: „Da vam po istini kažem, da sam znao da je tako glasovit, i ja bih ga razgledao.“

Čudno je, ali istinito, da možemo živjeti na najljepšem mjestu na svijetu, a da ga nismo *otkrili*, tj. da nismo upoznali njegovu ljepotu. Možemo živjeti s dobrim osobama, a da ne otkrijemo njihovu dobrotu. Možemo živjeti i 80 godina, a da ne *otkrijemo*, tj. ne upoznamo sebe.

I Sveto Pismo možemo čitati i slušati, pa čak i citirati njegove dijelove, a da ne otkrijemo njegov dublji smisao i neke važne poruke koje su u njemu sadržane. Tako je jedan svećenik pričao fra Slavku Barbariću: „Ovdje (u Međugorju) postao sam svjestan da u 30 godina propovijedanja nikada nisam govorio narodu o postu, npr. da objasnim zašto, kako, kada, opasnosti i prednosti. Spominjao sam naravno post barem u korizmi. Sada kad čitam Sveto pismo, pitam se kako je bilo moguće da ne vidim ovu poruku kad se ona nalazi skoro na svakoj stranici. Isus

je postio, govorio o postu, rekao da će njegovi također postiti. Kako je to bilo moguće, neprestano se pitam i bojim se da ima još mnogo poruka koje čekaju na moje obraćenje pa da ih otkrijem.“

Uočavamo, dakle, da se naš odnos prema Svetom Pismu ne iscrpljuje u čitanju i slušanju, ali niti u stručnom istraživanju. Potrebno je još nešto, a to je upravo sadržano u izrazu „otkrivati“.

KAKO ISUS OTKRIVA PISMA?

Propitujući zakonoznanca o njegovu odnosu prema Božjoj riječi, Isus polazi od teksta: „U Zakonu što piše?“ (Lk 10,26) Iako se radi o *Božjoj* riječi, za Isusa očito nije dovoljna samo napisana riječ, ali ni puklo čitanje te riječi, jer odmah nakon prvog postavlja i drugo pitanje: „Kako čitaš?“ (Lk 10,26)

Iz ovoga opažamo da čitanje Božje riječi trebamo uzeti kao *otkrivanje*, tj.

kao proces koji vodi od čitanja teksta (što) prema načinu čitanja (*kako*).

Čitanje je tek početak otkrivanja. Najprije se radi o tekstu koji držimo u rukama. No, ako želimo rasti u odnosu prema Božjoj riječi, tada shvaćamo da se ne radi samo o tekstu, nego i o nama koji čitamo. Postoji tekst koji je izvan nas, ali postoji i naša nutrina. Osim čitanja Božje riječi, treba postojati i nutarnje proživljavanje u čitatelju.

Božja riječ u nama počinje djelovati kada shvatimo da je riječ koju čitamo upućena nama. Ne drugima nego meni osobno. Postat ćemo raspoloživi za primanje Božje riječi ako je budemo promatrali kao zrcalo

MARIJA JE OTVORENA ZA NOVO I DRUKČIJE. UMIJE SLUŠATI DRUGOGA. ZATO JE ONA PRIMJER KAKO SE BOGU DOPUŠTA DA NAM OTKRIVA PISMA. MARIJA IMA SVOJE MIŠLJENJE, ALI JE OTVORENA I ZA DRUKČIJE. TO OPAŽAMO IZ DVIJU SITUACIJA: „KAKO ĆE TO BITI KAD JA MUŽA NE POZNAJEM?“ (LK 1,34) „SINKO, ZAŠTO SI NAM TO UČINIO? GLE, OTAC TVOJ I JA ŽALOSNI SMO TE TRAJILI.“ (LK 2,48)

Razgovor s Lilli Catecumeno

MEĐUGORJE

– DUHOVNA OAZA SVIJETA

Ovih smo dana u Međugorju susreli dragu gošću iz Italije, koja je uz g. Franza Gollowitscha vjerojatno najviše puta hodočastila u Međugorje. O tome kako se nakon prvog hodočašća u Međugorje njezin život promijenio u potpunosti te kako ju je Međugorje formiralo kao osobu i odredilo njezin život prema Bogu te zašto se Međugorju uvijek vraća, u razgovoru za Glasnik mira, otkriva nam gđa Lilli Catecumeno.

Gđo Catecumeno kada ste prvi put čuli za Međugorje?

Prvi puta sam čula 1983. od jedne prijateljice. Isprva, moram priznati, za Međugorje i nisam bila nešto osobito zainteresirana. Ali, kako sam već bila članica molitvene skupine na čije su susrete često dolazili svećenici koji su o tom mjestu govorili s oduševljenjem i moje je zanimanje za Međugorje svakim danom sve više raslo. Tako sam 24. listopada 1983. prvi put došla u Međugorje. Nakon prvog hodočašća čula sam vrlo lijepa iskustva hodočasnika. Pomislila sam odmah, zašto ne organizirati još jedno hodočašće i tako sam došla drugi put a onda i treći... i tako, malo po malo, Međugorje je postalo moj život. Ljudi su me sve više tražili i željeli da ih pratim na hodočašća u Međugorje. Ja sam u tim ljudima vidjela i osjetila, koliko ljudi zapravo trebaju Boga. Naprosto su bili žedni Boga i božje prisutnosti u svom životu.

Kako je izgledao Vaš prvi dolazak u Međugorje?

Već na samom ulasku u tadašnju Jugoslaviju za nas su počeli problemi. Do našeg dolaska u Međugorje bili smo nabrojeno puta zaustavljeni od strane policije. No, naš je

cilj bio stići u Međugorje i ništa nas nije moglo omesti na tom putu. Za mene je to prvo hodočašće, iako uz određene poteškoće, ipak bilo jedno lijepo iskustvo.

U Međugorje ste hodočastili 560 puta?

Petsto šezdeseti put je bio prije dvije godine i od tada hodočašća u Međugorje više ne brojim. Danas je brojka zasigurno premašila 600.

Možete li izdvojiti neki poseban događaj sa tih hodočašća?

Mnoge sam hodočasnike dopratila u Međugorje pa se i mnogih dogodovština kroz sve ove godine nakupilo. Ne polaze svi na hodočašće u Međugorje da obnove svoju vjeru. Neki pođu jer im je to prigoda za zanimljiv izlet, neki da jednostavno budu pratnja svojim supružnicima. No, svi se oni iz Međugorja vraćaju drugačiji. Moje pravilo je da svim hodočasniciima koje vodim u Međugorje darujem krunicu. Na jednom od hodočašća u skupini je bio jedan liječnik koji je odbio primiti krunicu. Nisam se dala smesti i krunicu sam mu jednostavno gurnula u ruku. Od tog trenutka do danas nije ju ispuštao iz ruku. Prošlo je 30 godina od tog hodočašća i otada neprekidno, zajedno sa svojom suprugom, svaki dan moli krunicu.

U čemu je posebnost Međugorja?

Međugorje oslobađa. Oslobađa od raznih loših navika i navezanosti na materijalne stvari. Što sam više upoznavala Međugorje i međugorsku

duhovnost toliko su mi ovozemaljske svakodnevne stvari bile manje važne. Rastući u vjeri postajala sam slobodnija i sve više sam shvaćala sam da želim živjeti i djelovati po Božjem naumu a ne naumu ovoga svijeta.

Dakle, Međugorje je promijenilo Vaš život?

Međugorje ne samo da je promijenilo moj život ono me je formiralo i kao osobu.

Koji su to elementi međugorske duhovnosti po Vama najvažniji?

Ovdje mi se čini da je sve vrlo važno. Mnogi će reći da im susret sa vidiocima nije na prvom mjestu kada dođu Međugorje no, iz osobnog iskustva znam da svaki hodočasnici koji dolazi u Međugorje žarko želi susresti nekoga od vidjelaca. Oni jednostavno žele vidjeti i upoznati te ljude koji Gospu vide i s njom razgovaraju. To je jednostavno stvar ljudske znatiželje i tu nema ništa lošeg. Dapače, mogu posvjedočiti da su ti kratki i jednostavni susreti s vidiocima za mnoge bili onaj prvi poticaj u njihovu obraćenju. Međutim, ono što vas vuče da se Međugorju vraćate jest molitveni program; sv. misa, molitva krunice, klanjanja, molitva križnog puta na Brdu ukazanja i Križevcu... to je uistinu nešto jedinstveno i neponovljivo. Izvanredne su i kateheze svećenika koje drže međugorski svećenici. Ali, ipak bih kao posebnost Međugorja izdvojila- ispovijed. Iskustvo ispovijedi u Međugorju zaista je nešto posebno ne samo za penitente već i za svećenike. Ovdje i svećenici ispovijedaju na drugačiji način nego što to čine u svojim župama. Ovdje su nekako spremniji i otvoreniji čuti.

Što je razlog tome da je čovjek ovdje u Međugorju tako otvoren i spreman za ispovijed?

Prvi i glavni razlog tomu je jednostavan- nazočnost Nebeske Majke u Međugorju. Mi već na putovanju za Međugorje, razmatrajući sv. Pismo, moleći zajedno, čitajući Gospine poruke, hodočasnike pripremamo za ispovijed. Kada dođu u Međugorje i vide toliko ljudi koji čekaju u redovima za ispovijed zapitaju se: "pa zašto se i ja ne bih ispovijedio?" Tako sam često puta imala u svojim skupinama ljude koji su se ispovijedili nakon mnogo godina. Nakon ispovijedi su mnogo plakali.

Imate li Vi iskustvo životne ispovijedi u Međugorju?

Ja osobno ne. I prije moga prvog dolaska u Međugorje redovito sam se ispovijedala. Redovito se prije polaska na hodočašće ispovijedim jer svoje mjesto u redu za ispovijed u Međugorju želim ustupiti drugima (smijeh).

Koja je po Vama uloga Međugorja danas u svijetu?

Činjenica jest da se danas čovjek, teško odupire izazovima ovoga vremena i to ga udaljuje od Boga. Tako je to svugdje na svijetu. Što se više udaljavate od Boga ostavljate više prostora za loše utjecaje. Iz toga nije izuzeta ni moja Italija. Ljudi sve manje idu na sv. Misu a velika je i kriza duhovnih zvanja. Ali i u takvom svijetu postoji svijetlo, postoji jedna oaza na kojoj se čovjek može osvježiti i duhovno obnoviti. Međugorje je upravo to- duhovna oaza svijeta.

Gđo Catecumeno, Hvala vam na razgovoru!

Hvala Vama!

SEAN O'REGAN, VELEPOSLANIK REPUBLIKE IRSKE ZA SLOVENIJU I BIH

Zovem se Sean O'Regan i obnašam dužnost dužnost veleposlanika republike Irske za Sloveniju i BiH. Ovo je moj drugi dolazak u Međugorje a zasigurno ne i posljednji. Međugorje sam prvi puta posjetio u studenom prošle godine kada je, za razliku od ovoga puta, bilo vrlo hladno, tiho i gotovo nikoga nije bilo na ulici. Moram reći da je ljepše vidjeti Međugorje kada je malo življe. Ovdje sam sada zajedno sa svojom suprugom. Bili smo na Brdo ukazanja, obišli mjesta molitve oko Crkve i svugdje smo nailazili na hodočasnike uronjene u pobožnu molitvu. Mi smo u Irskoj postali svjesni Međugorja, njegova poslanja i važnosti već sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća. A koliko je ono nama važno najbolje svjedoči mnoštvo irskih hodočasnika koji i danas borave ovdje. Ovdje dolaze hodočasnici iz cijelog svijeta i ovo je mjesto koje ljude očigledno mijenja na bolje. Kao takvo ima vrlo važnu ulogu u postizanju mira u svijetu a to je ono što nam u ovome trenutku najpotrebnije.

MARIJA HUSAR RIMAC

„Međugorje je za mene drugi dom i najmanje dva ili tri puta godišnje dolazim u Međugorje. Prvi sam put u Međugorje došla 2000. godine sa svojom tetom koja je došla iz Argentine i izrazila želju da ovdje dođe. Nakon toga me nije bilo par godina, no od 2004. dolazim redovito. Obraćenje mi se dogodilo u onom trenutku kada sam bila spremna primiti puninu ljubavi i ta me punina ljubavi i dan danas prati. Ona je potpuno obuzela moj život i stavila me na ovaj put, a preko mene je zahvatila i cijelu moju obitelj. Moj je život danas drugačiji po tome što se trenutno bavim samo duhovnom glazbom. To je i moje svjedočanstvo i moj život – mislim da ljudi onda osjete tu iskrenost i autentičnost onoga što čovjek govori i živi. Mogu reći da sam blagoslovljena jer se mogu baviti duhovnom glazbom. Ovdje me fasciniraju svjedočanstva, promjene koje se događaju kod ljudi, velika ljubav hodočasnika koji tu dolaze i koji se stalno vraćaju, te moja osobna iskustva koja sam ovdje doživjela. Prvi put kad sam došla, promišljala sam o svemu dok nisam vidjela da se obljetnica slavi 25. lipnja – to do tada nisam znala – a to je moj rođendan, te od tada svake godine svoj rođendan slavim u Međugorju. Poručila bih svima koji nisu bili u Međugorju da dođu – ovo je mjesto posebne milosti! Mi nismo svjesni što imamo, zato ljudi iz cijeloga svijeta dolaze. Mislim da smo blagoslovljeni Međugorjem.“

Marija je zajedno s Alanom Hrzićom i Petrom Buljanom 22. travnja ove godine animirala molitveno-glazbeno slavlje na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju.

KRISTINA I ZYONIMIR BARAČ, ZÜRICH.

„Mi smo se u Međugorju obratili. Kad smo se vjenčali, naše je prvo zajedničko putovanje bilo u Međugorje i od tada smo svake godine tu. U Međugorju smo naučili moliti, našli smo zajedništvo u ljubavi i miru, te slogu u braku. U Međugorju se duhovno obnovim – dobijem snagu, ljubav i mir. Danas ne možemo ni zamisliti da ne idemo na svetu misu. Ako ne odemo, nešto u srcu i duši nedostaje. Svaki put kada iz Međugorja odlazimo doma, srce je bogatije.“

Do prije dvije godine, do kada sam vodila evidenciju, broj hodočašća koje sam organizirala i vodila u Međugorje popeo se na 560. Od tada hodočašća u Međugorje više i ne brojim.

Sedmi po redu kamp za dječake zajednice Totus Tuus u Međugorju

U Kući mira u Međugorju je u organizaciji zajednice *Totus Tuus* od 7. do 9. travnja održan sedmi po redu kamp za dječake od 9 do 14 godina.

Na kampu je sudjelovao 31 dječak i 8 voditelja, tj. mladih iz zajednice *Totus Tuus*. Tema je kampa bio blaženi Ivan Merz. Kroz prezentaciju, priču i dogodovštine djeca su mogla upoznati svu posebnost i svetost njegova života.

„Na kraju smo imali i mali kviz znanja o blaženom Ivanu Merzu. Hvala i fra Boži Miliću jer je djeci dao priliku za svetu ispovijed.

Nakon ispovijedi sudjelovali smo na večernjem programu u crkvi svetog Jakova. U subotu smo iskoristili lijepo vrijeme za otići do vrta svetog Franje, gdje smo se igrali u lijepom ambijentu i dubokoj hladovini. Cijeli je vikend bio ispunjen jednom dobrom mjerom igre, molitve i duhovnog programa. Bila nam je velika čast dočekati i Cvjetnicu u Međugorju. Nakon svega možemo reći da su se i djeca i voditelji kući vratili širokog osmijeha, puna srca i velike nade u dobro koje je moguće živjeti svaki dan“, poručuju iz zajednice *Totus Tuus*.

Svečano proslavljen Uskrs u Međugorju

I ove se godine za Uskrs u Međugorju okupio veliki broj hodočasnika koji su u zajedništvu sa župljanima sudjelovali u liturgiji Vazmenoga trodnevlja. Tih su dana u Međugorju boravili hodočasnici iz Poljske, Francuske, Belgije, Indije, Španjolske, Obale Bjelokosti, Njemačke, Austrije, Koreje, Italije, Irske, Švicarske, SAD-a, Australije, Argentine, Belgije, Koreje, Engleske, Ukrajine, Libanona, Šri Lanke, Slovačke, Indije, Libanona, Rumunjske, Austrije, Španjolske te dakako BiH i Hrvatske.

Na Veliki četvrtak poslijepodne hodočasničke su skupine bogoslužje slavile na raznim jezicima. Misu Večere Gospodnje u župnoj crkvi na hrvatskom jeziku predslavio je fra Perica Ostojić. Nakon euharistijskog slavlja mnogi su vjernici ostali u tihoj molitvi u crkvi.

Na Veliki petak prije podne hodočasnici su molili Križni put na Križevcu po jezičnim skupinama. Molitvu Križnog puta u 11 sati na hrvatskom jeziku predvodio je međugorski župnik fra Marinko Šakota. Brojni su se hodočasnici od rane zore do kasne večeri i osobno uspinjali na Križevac. Obredi Velikog Petka na raznim su se jezicima slavili tijekom poslijepodneva, a na hrvatskom jeziku u 18 sati. Predslavio ih je fra Vjekoslav Milićević.

U poslijepodnevnom satima na Veliku Subotu razne su jezične skupine slavile liturgiju riječi, da bi se u 21 sat navečer pridružile župljanima na Vazmenom bdijenju koje je predslavio fra Marinko Šakota. Uskrsni hvalospjev pjevao je fra Zvonimir Pavičić. Tijekom cijelog Velikog tjedna domaći, ali i inozemni svećenici, proveli su velik dio dana u isповjedaonicama.

Svečano proslavljena Cvjetnica u Međugorju

U Međugorju je, kao i dosadašnjih godina, svečano bogoslužje Cvjetnice započelo na temeljima stare župne crkve. Nakon čitanja Evanđelja o ulasku Gospodinovu u Jeruzalem te blagoslova grančica, u procesiji se krenulo prema župnoj crkvi gdje je u 11 sati slavljena sv. misa koju je predslavio fra Karlo Lovrić. Prigodnu je homiliju izrekao đakon fra Zvonimir Pavičić. Liturgijsko je pjevanje predvodio župni zbor pod ravnanjem s. Irene Azinović.

Župljanima su se i ove godine pridružili brojni hodočasnici iz okolnih mjesta BiH te iz Irske, Indije, Austrije, Francuske, Njemačke, Belgije, Italije, SAD-a, Slovenije, Ukrajine, Poljske, Nizozemske i dakako Hrvatske. Osim na hrvatskom jeziku, svete su se mise slavile i na jezicima svih spomenutih hodočasničkih skupina. Mnoštvo se vjernika pridružilo i molitvi krunice u 14 sati na Podbrdu.

Statistike za travanj 2017.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 160 300

Broj svećenika koncelebranata: 2672 (89 dnevno)

Izabrano novo vijeće OFS-a Međugorje

U utorak, 18. travnja 2017. održano je slavlje izbornog kapitula u mjesnom bratstvu Franjevačkog svjetovnog reda Međugorje. Kapitulom je predsjedala područna ministar Mirela Barbarić uz prisustvo mjesnog duhovnog asistenta fra Slavka Solde, kojega je delegirao područni duhovni asistent fra Antonio Šakota. Izborima su prisustvovali i područne vijećnice Marijana Barbarić i Josipa Vukoja.

Nakon molitve predviđene Obrednikom OFS-a pristupilo se samom činu izbora.

U vijeće OFS-a Međugorje izabrani su:

- Ministar: Jure Čilić
- Doministra: Mirela Azinović
- Tajnica: Marija Vasilj
- Rizničarka: Tereza Ivanković
- Učiteljica formacije: Tereza Martinović
- Povjerenica za Framu: Martina Azinović

Izabranim vijećnicama želimo obilježiti Božjeg blagoslova te mir i ustrajnost u obnašanju službi koje su prihvatili.

Jacques Philippe

UNUTARNJA SLOBODA

Jacques Philippe

UNUTARNJA SLOBODA

Ova knjižica želi načeti jednu bitnu temu kršćanskoga života, temu unutarnje slobode. Cilj je jednostavan: Čini mi se da je bitno da svaki kršćanin otkrije kako čak i u najnepovoljnijim izvanjskim okolnostima raspolaže unutarnjim prostorom slobode koju mu nitko ne može oduzeti jer joj je izvor i jamac sam Bog. Ako to ne otkrijemo, život će nam uvijek biti skučen i nikada ne ćemo okusiti pravu sreću. Ako, naprotiv, u sebi budemo znali razviti taj unutarnji prostor slobode, nema sumnje da ćemo zbog mnogih stvari trpjeti, ali nas ništa ne će moći uistinu zgaziti niti ugušiti.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

Tisuću i tristo sudionika na Trećem susretu zajednica, skupina, domova molitve, udruga – povezanih u koordinaciju Obnove u Duhu Svetome

U Međugorju je od 19. do 23. travnja održan susret zajednica, skupina, domova molitve, i udruga povezanih u koordinaciju Obnove u Duhu Svetome Hrvatske, uz sudjelovanje zajednica Bosne i Hercegovine. Proslava je to 50 godina katoličke karizmatičke obnove u Hrvatskoj i svijetu.

U sklopu *ovoga susreta*, molitvene su zajednice „Božja pobjeda“ i „Srce Isusovo“ u subotu 22. travnja, nakon večernje svete mise koju je predslavio don Damir Stojić, održale jednosatno molitveno i glazbeno slavlje. Između ostalih nastupili su i Alan Hržica te Marija Husar. Bila je to ujedno i proslava 50 godina katoličke karizmatičke obnove u Hrvatskoj i svijetu, a koncert je prenosila i Radiopostaja „Mir“ Međugorje.

„Golubići mira“ na Zlatnoj harfi

U crkvi sv. Petra i Pavla u Mostaru u ponedjeljak 1. svibnja održana je 33. po redu *Zlatna harfa*, godišnji susret župnih dječjih zborova u Hercegovini, na kojemu je nastupilo oko 800 djece okupljene u 13 zborova. Među njima je bio i dječji zbor „Golubići mira“ iz Međugorja. Geslo susreta bilo je „Kličite Bogu glasom radosnim“.

Molitva za prijatelja

Gospodine, ne prepoznajem što je dobro i potrebno za prijatelja. Nisam sposoban prosuditi ispravno i vidjeti jasno.

Tebe zato molim, daruj mu toplinu, blagosti i osjet Tvoje blizine, a meni pruži dio njegove suhoće, noći i tišine.

Ti ispravi i blagoslovi sve što činim manjkavo. Jer znam da Ti možeš preobraziti moje krive korake, uvijek nađeš put i ono ranjeno okreneš u blagoslov.

Gospodine, ne vidim što je dobro i potrebno za prijatelja, ali mu s Tobom dajem zagrljaj, željom ponijeti dio tereta njegova.

fra Stanko Ćosić

FRA MICHAEL SCANLAN

Krajem lipnja godine 1981. fra Slavko Soldo, župnik hrvatske župe u New Yorku, iznenađeno mi je rekao da šestero djece u Međugorju imaju viđenja Blažene Djevice Marije. Sve se to događalo za vrijeme komunističkog režima koji je slične pojave etiketirao kao udar na državni poredak, a represivni aparat bi ih brutalnim mehanizmima u samom začetku sjekao. Pomislio sam da naša djeca, tradicionalno odgajana, a poznavajući i mentalitet naših ljudi u Hercegovini, ne bi smjela niti bila sposobna usuditi se takvo nešto izmisliti. Zato sam odmah povjerovao u istinitost te vijesti i u tvrdnje djece da vide Gospu.

FRA SVETOŽAR
KRALJEVIĆ

U KOLOVOZU GODINE 1982. DOŠAO SAM U POSJET U HERCEGOVINU I VIŠE SE NISAM VRAĆAO U SAD, JER SU MI VLASTI ODUZELE PUTOVNICU. Žedan informacija, odmah sam radoznalo počeo istraživati što se to u Međugorju događa. Po nekoj čudesnoj providnosti došao sam do obilja dokumenata koje sam sabrao na stotinjak stranica tipkanoga teksta, a u tome mi je osobito pomogla s. Filotea Landeka. Sve sam to priredio na engleskome jeziku jer sam znao da hodočasnicima, koji su već pristizali iz čitavoga svijeta, treba dati valjane informacije i istinu o svemu što se u Međugorju tada događalo.

Kad je tekst bio gotov, fra Šimun Šito Ćorić mi je rekao: *Knjiga je spremna za objavljivanje. Bit će svijetu i informativna i korisna.* Tada sam se počeo pitati što činiti dalje. Tih dana javlja

mi se s. Izabel Betwy da u Međugorje dolazi prof. dr. fra Michael Scanlan, predsjednik Katoličkoga sveučilišta u Steubenvilleu. Tadašnji međugorski župnik fra Tomislav Pervan zamolio me da budem fra Michaelu na usluzi. Fra Michael je uz veliki rizik da ga policija zaustavi i napravi premetačinu, odnio tekst knjige u SAD, korigirao engleski jezik, napisao predgovor i objavio prvu knjigu o Međugorju u inozemstvu. O. Michael Scanlan nedavno je umro, a ja sam osjetio potrebu nešto reći o velikome prijatelju Međugorja i Hrvatskoga naroda. O. Michael Scanlan rođen je 1. prosinca 1931. na Long Islandu u saveznoj državi New Yorku (SAD). Roditelji mu se razvede kad je bio malo dijete. Otac je otišao u Mexico, a majka s malim Michaelom odselila u New York City. Odrastajući u teškim vremenima krize

i siromaštva, sebi zadaje zadatak da mora raditi i uspjeti. Iako je majka napustila Katoličku Crkvu, a poočim bio protivnik Crkve, malomu Michaelu dopustili su da ostane u vjeri. U vrijeme školovanja redovnik fra. Bertin Ryan, S.C. snažno je utjecao na maloga Michaela. *Brat Bertin za mene je bio primjer najizvršnijega kršćanskog života i akademske radoznalosti. To me kod njega impresioniralo. Ostavio je trajni trag na meni.*

Michael je kroz godine školovanja bio redovito najbolji đak generacije. Na studiju se susreće sa svim ljudskim pitanjima, a posebno je dramatična bila sumnja u Boga. U frustraciji i nesigurnosti jednoga dana, koji će do kraja života pamtili kao prijelomni, odlazi u šumu i tamo ostaje čitav dan. Traži i zahtijeva odgovore. Toga dana navečer osjetio je mir i Božju prisut-

nost. Upisuje pravo na Harvardu. U prevelikoj želji da bude najbolji obolio je. U bolnici opet pita pitanja i ponovno odlučuje s novom snagom prihvatiti vjeru. Susreće se s mišlju koja ga je istovremeno i iznenađila, ali i prestrašila, s mišlju da postane svećenik. Na Harvardu diplomira pravo i veoma uspješno počinje raditi. Sva su mu vrata otvorena, ali on ostaje vjeran onoj odluci koju je već napravio da postane svećenik. Nakon kratkoga promišljanja u koju zajednicu ući odlučuje se za franjevce, trećoredce, TOR. Poznajemo ih u Zagrebu na Ksaveru. Nakon ređenja, godine 1964. starješinstvo ga postavlja za profesora i dekana na katoličkom sveučilištu Steubenville. Nakon pet godina

DOLAZAK FRA MICHAELA U MEĐUGORJE BIO JE VELIKI DOGAĐAJ. U MISNOM SLAVLJU KOJE JE VODIO OHRABRIO JE HODOČASNIKE I ŽUPLJANE U VJERI. UPUĆIVAO NAS JE NA ČISTOĆU VJERE KOJA MOŽE BITI SAMO U VJERNOSTI UČITELJSTVU SVETE KATOLIČKE CRKVE.

uključuje se u rad karizmatškoga pokreta u SAD, gdje putuje i propovijeda. Godine 1974. vraća se na Steubenville i postaje predsjednik. Prva odluka što ju je napravio kao predsjednik ima simbolično značenje za sve godine njegova rada. Sa zgrade teologije skinuo je natpis: **PRODAJE SE.** U godinama koje su slijedile svaki dan počinjao je s tri sata molitve. Iz molitve je ulazio u svakodnevni život Sveučilišta. Okupio je grupu franjevac i profesora. S njima je započeo projekt velikih promjena. Uveo je studij teologije, ekonomije, informatike, komunikacija te studij sestrinstva, po čemu je Steubenville postao poznat. Vodio je snažnu liturgiju i česte duhovne vježbe za studente. Formirao molitvene grupe koje su donosile novu snagu i katolički identitet Sveučilištu. Podučavao je studente vjeri svete Rimo-katoličke Crkve. Uveo je praksu da studenti za studij teologije polažu zakletvu za vjernost crkvenom magisteriju. Iznad svega fra Michael je gradio katoličku kulturu na Sveučilištu, koja se prelijevala u sve veći broj studenata, u materijalnu sigurnost, u oduševljenje za katoličku vjeru, u nova svećenička i redovnička zvanja. Procjenjuje se da u SAD-u ima preko 800 muškaraca i žena koji su se odlučili za svećeničko ili redovničko zvanje na sveučilištu Steubenville.

Život nije bio bez patnje i trpljenja. Na Dan predsjednika nastava se nije održavala i studenti su mogli sudjelovati u nacionalnom maršu za život koji se svake godine organizira u Washingtonu. Godine 1989. u Youngstownu (Ohio) uhićen je pred jednom klinikom za abortus. Proveo je dane u zatvoru zbog sudjelovanja u mirnom protestu za život.

Dolazak fra Michaela u Međugorje bio je veliki događaj. U misnom slavlju koje je vodio ohrabrio je hodočasnike i župljane u vjeri. Upućivao nas je na čistoću vjere koja može biti samo u vjernosti učiteljstvu svete Katoličke Crkve. Preporučio je biskupu mons. Pavlu Žaniću, župniku fra Tomislavu Pervanu, fratrima i župljanima u Međugorju da zašтите vidioce. Posebno je snažno naglašavao da ne upadamo u kušnju da od vidjelaca očekujemo da nam postanu učitelja vjere. Govorio je da su oni zajedno sa svom župom pozvani biti svjedoci Božje milosti.

7. MEĐUNARODNO HODOČAŠĆE OBITELJI

16. lipanj – 18. lipanj 2017.

Sedmo međunarodno hodočašće obitelji organizira Udruga KUP KARMEL iz Zagreba u suradnji sa Župnim uredom sv. Jakova iz Međugorja. Veliku ulogu imaju i sami župljani koji su prihvatljivim cijenama smještaja omogućili da hodočašću mogu prisustvovati cijele i mnogobrojne obitelji.

Hodočašće obitelji organizirano je prvi put 2010. god. Sa skromnim sredstvima za organizatore bio je uspjeh dovesti jedan autobus hodočasnika: roditelja i djece. Uspjelo se u dogovoru s prijevoznicima i vlasnicima pansiona u Međugorju dogovoriti puno niže cijene smještaja. Već sljedeće godine počele su se javljati nove obitelji koje su na osnovi svjedočanstava onih koji su bili tu željele prisustvovati novom hodočašću Kraljici Mira! Prošle godine, dakle šest godine poslije, Kraljici Mira je hodočastilo devet autobusa s dvije stotine roditelja i dvije stotine djece u dobi od 3 m. do 18 godina. Obitelji su bile iz Slovenije, Austrije, Filipina, Indije, Hrvatske i BiH. Za ovu godinu imamo najavljeno još više obitelji iz još nekih drugih zemalja.

Uvjet sudjelovanja na hodočašću jest sudjelovanje obitelji, dakle muž, žena i njihova djeca. Naravno, i njihovi djedovi i bake ako žele. Rastavljeni ili udovci također su dobrodošli.

Pitamo se što to privlači djecu na hodočašće obitelji? Ja bih rekao da je hodočašće obitelji festival mladih i njihovih roditelja! Roditelji mi svjedoče kako djeca s nestrpljenjem očekuju sljedeće hodočašće jer ni u Disneylandu ili Gardalandu nisu osjetili mir u srcu kao u Gospalandu. U Međugorju su bili odvojeni od TV-a, igrice, a bili su u zajedništvu sa svojim roditeljima i možda po prvi put vidjeli roditelje kako plaču, a da to nije radi svađe i nerazumijevanja već radi milosti: obnove ljubavi u braku i obnove ljubavi prema Bogu i Gospi!

Znam iz svjedočanstava da smo ovim hodočašćem spasili mnogo brakova, potaknuli mnogo supružnika na dijete više u obitelji, potaknuli mnogo obitelji na promjenu života na bolje. U zajedništvu s Bogom i Gospom!

Organizator: Robert Rukavina iz udruge „Kup Karmel“

PROGRAM HODOČAŠĆA OBITELJI

Petak, 16. lipanj 2017.

Poslijepodne: dolazak u Međugorje
Večernji molitveni program i klanjanje križu
Molitva križnog puta na Križevcu iza večere (za sve koji žele)

Subota, 17. lipanj 2017.

Dvorana Ivana Pavla II.
od 9,00 – 14,00 – molitva, svjedočanstva, obred obnove bračnih zavjeta (fra Marinko Šakota)
slobodno popodne
večernji molitveni program

Nedjelja, 18. lipanj 2017.

8,00 sati – sv. misa u župi
9,30 – molitva krunice na Podbrdu
ručak
Povratak kućama

Poruka američkih biskupa o Siriji

Američki biskupi traže od svoje Vlade da „neumorno“ radi kako bi postigla prekid vatre i političko rješenje u Siriji. Poziv je upućen nakon što je na zračnu bazu u Siriji ispaljeno pedeset i devet raketa Tomahawk kao odgovor na napad kemijskim oružjem u pokrajini Idlib, koji se dogodio 4. travnja. U napadu na grad Khan Šeikun, koji drže pobunjenici, poginulo je više od 80 osoba, od toga 30 djece.

U poruci koju potpisuju kardinal Daniel DiNardo, predsjednik Američke biskupske konferencije, te biskup Oscar Cantu, njezin potpredsjednik, američki su prelati oštro osudili napad kemijskim oružjem, pritom ponavljajući poziv pape Franje da se mir u Siriji postigne „putem dijaloga i pomirenja“. Podsjetili su da „sirijski narod očajnički traži političko rješenje“.

Tražimo od Sjedinjenih Američkih Država da neumorno surađuju s drugim vladama kako bi postigli prekid vatre, započeli ozbiljne pregovore, omogućili pravednu raspodjelu humanitarne pomoći i potaknuli nastojanja za izgradnju uključivog društva u Siriji koje će štiti prava svih svojih građana, uključujući kršćane i druge manjine – istaknuli su čelnici Američke biskupske konferencije. Pridružite nam se dok molimo zagovor Kraljice Mira da humanitarno djelovanje te mirotvorstvo budu osnaženi u milosrdnoj ljubavi njezina Sina, Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista – ističe se na kraju poruke.

Papa Papinskom vijeću za promicanje nove evangelizacije dodijelio nadležnost za katolička svetišta

Papin motuproprij „Sanctuarium in Ecclesia“, kojim se opća nadležnost za katolička svetišta diljem svijeta prebacuje s Kongregacije za kler na Papinsko vijeće za promicanje nove evangelizacije objavljen je 1. travnja. Vijeće će tako biti izravno odgovorno za uspostavljanje međunarodnih svetišta i odobrenje njihovih statuta, za proučavanje i primjenu mjera u svrhu promicanja evangelizacijske uloge svetišta, kao i za njegovanje pučke pobožnosti u tim istim svetištima.

Nadalje, Vijeće će biti nadležno za unaprjeđivanje organskog dušobrižništva u svetištima kao „pokretačke snage nove evangelizacije“, a k tomu i za promicanje kako nacionalnih tako i međunarodnih susreta usmjerenih prema pastoralnoj obnovi pučke pobožnosti kao i hodočašćenja u sveta mjesta. Osim toga to će Papinsko vijeće promicati posebnu formaciju djelatnika svetišta, a jedna će od uloga biti i „budnost“ kako bi se hodočasnici mogla ponuditi dosljedna te stalna duhovna i crkvena pomoć. Konačno, taj će vatikanski ured biti nadležan za kulturno i umjetničko unaprjeđivanje svetišta u skladu s via pulchritudinis kao jedno od specifičnih načina evangelizacije.

Francuska biskupska konferencija poziva na pravednije i solidarnije društvo

Nakon prvoga kruga predsjedničkih izbora u Francuskoj, u kojem su najviše glasova osvojili Emmanuel Macron i Marine Le Pen, Francuska biskupska konferencija ne poziva na glasovanje za jednog ili drugog kandidata, već još jednom podsjeća na važnost tih izbora te nastoji svima pružiti elemente za donošenje vlastite razborite odluke. Glasnogovornik Francuske biskupske konferencije mons. Olivier Ribadeau Dumas u izjavi koju prenosi Le Figaro pozvao je na „istiniski sporazum o odgoju“ jer se „jedino podržavanjem obitelji, koja je živo tkivo svakog društva, te uvažavanjem obiteljskih veza, može potaknuti jačanje kohezije društva“. Francuska biskupska konferencija poziva na stvaranje pravednijeg, solidarnijeg društva u kojem će se poštovati različitosti i dostojanstvo svakog pojedinca.

Prva društvena mreža mladih katolika: Mrežalica

Uoči Susreta hrvatske katoličke mladeži u Vukovaru Studentski katolički centar (SKAC) pokrenuo je novi projekt „Mrežalicu“ – prvu društvenu mrežu mladih katolika.

Ona će biti preslika stvarnoga života Crkve – ponajprije župnih zajednica te potom i svih drugih: udruga i pokreta, kao i svih aktivnosti i stvarnog života svake zajednice. Na njoj će se lako moći pratiti sva događanja, najave, obavijesti i druge važne informacije na razini župa ili biskupija Crkve u Hrvata, pronalaziti duhovne sadržaje, dobre kolumne i pregled drugih važnih vijesti i zbivanja. Na „Mrežalici“ će se nalaziti detaljni i istiniti profili tisuća mladih sa svim onim što oni jesu, što vjeruju, misle, čine, rade, mole, vole; i vidjeti njihovi stavovi, ideje, inicijative i aktivnosti.

Registracija korisnika „Mrežalice“ počela je u petak 28. travnja na adresi www.mrezalica.hr.

Franjevci uputili apel međunarodnoj zajednici da zaustavi nasilje u Siriji

„Iz Asiza se uzdiže molitva za sve one koji trpe u ovom trenutku. Nadamo se da će prevagnuti mir.“

Franjevci iz Asiza uputili su apel međunarodnoj zajednici da zaustavi nasilje u Siriji. U priopćenju koje je objavljeno 7. travnja, a koje je potpisao kustos Svetog samostana u Asizu o. Mauro Gambetti, ističe se: „To je rat. Pokolj za pokoljem. Rat je lice zla. Dužnost je međunarodne zajednice da zaustavi nasilje. To je dužnost svih nas. Neka se spase ljudski životi i neka se osigura humanitarna pomoć. Iz Asiza se uzdiže molitva za sve one koji trpe u ovom trenutku. Nadamo se da će prevagnuti mir.“

Jacques Philippe

VRIJEME ZA BOGA

Jacques Philippe

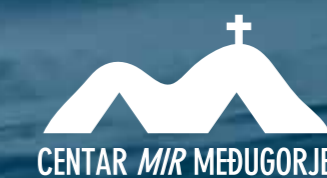
VRIJEME ZA BOGA

„U unutarnjoj molitvi nije važno mnogo misliti, nego mnogo ljubiti.“ (sv. Terezija Avilska)

Dok joga, zen, tehnike opuštanja i druge istočnjačke metode velikim koracima osvajaju Zapad, nudeći najrazličitije i najsloženije oblike mentalne koncentracije, unutarnja molitva – čisti besplatni dar Božje ljubavi – nastavlja poticati i davati životnu snagu svecima, istinskim Božjim prijateljima. Nismo li svi mi na tome putu? Poniznost, ljubav i vjernost jedine su „kvalitete“ koje se traže od čovjeka koji žudi za neiscrpnim vreloom žive vode koja izvire iz Božjega Srca.

Tko može krenuti putem unutarnje molitve? Gdje, kada i kako moliti?

Na ta pitanja odgovor daje ova izvršna knjižica, puna primjera i konkretnih savjeta.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

POMISAO NA SMRT ČUDESNO RAZBISTRUJE UM!

MATE KRAJINA

„SVAKO JE STOLJEĆE SLIČNO OSTALIM, ALI LJUDIMA KOJI U NJEMU ŽIVE ONO IZGLEDA GORE OD SVIJU RAZDOBLJA KOJA SU MU PRETHODILA... Stvar Isusa Krista uvijek je u agoniji kao da je pitanje samo da li će propasti danas ili sutra“, govorio je bl. Kardinal Newman.

Ovu duboku istinu osjećamo u svakodnevnom životu. Krist nam je prečesto na ustima, na portalima i društvenim mrežama, ali premalo u srcu. Pronalazimo stotine opravdanja da ne odemo u ispovjedaonicu, a još više argumenata da se ne angažiramo u župi ili zajednici, u borbi za opće dobro. Ipak, duboko u sebi osjećamo svako duhovno dezertstvo i grijeh mišlju, riječju, a posebno propustom. Negdje duboko u sebi znamo da smo istinski odgovorni za vlastite grijeh, da je Krist i zbog nas u agoniji. Pokoravamo se vlastitom egoizmu i prebacujemo krivnju na mrtve i žive, institucije ove ili one. Valja se, stoga, ponekad upitati: što će se dogoditi onda kada to više ne ćemo uspjevati?

Olako odbijamo Božji poziv: „Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa.“ (2 Kor 6,2) Ujedno zaboravljamo i na Božje upozorenje: „O, da danas glas mu poslušate: 'Ne budite srca tvrda' (...)“ (Ps 95,7-8) Odlazimo pokajanje za sutra, svoje djelatno zauzimanje za prekосуtra... Lažemo i manipuliramo sami sa sobom, jer nam tako godi. Srca nam tvrdnu poput gline ostavljene na vrućemu suncu i tako postaju beskorisna, jer ih više nije moguće oblikovati prema Božjoj volji.

KRIST NAM JE PREČESTO NA USTIMA, NA PORTALIMA I DRUŠTVENIM MREŽAMA, ALI PREMALO U SRCU. PRONALAZIMO STOTINE OPRAVDANJA DA NE ODEMO U ISPOVJEDAONICU, A JOŠ VIŠE ARGUMENATA DA SE NE ANGAŽIRAMO U ŽUPI ILI ZAJEDNICI, U BORBI ZA OPĆE DOBRO. IPAK, DUBOKO U SEBI OSJEĆAMO SVAKO DUHOVNO DEZERTSTVO I GRIJEHE MIŠLJU, RIJEČJU, A POSEBNO PROPUSTOM.

Primjera za ove tvrdnje imamo i u Svetom pismu. Kralj Šaul u tome gotovo da je prednjačio. Kada ga je prorok Samuel prekorio jer se oglašio o Božju zapovijed on je svoje ponašanje pokušao opravdati tvrdnjom da je najbolji dio plijena sačuvao kako bi ga žrtvovao Gospodinu. Samuel je istakao da je kralj, unatoč tome, odbio poslušati jasne Božje naputke, ali je Šaul ustrajno tvrdio da nije baš ništa zgriješio (usp. 1 Sam 15,13-23).

Ovaj se obrazac ponavlja u životima drugih biblijskih otpadnika. Nakon što je ubio Abela Kain se Bogu usprotivio drskim izazovom: „Jesam li ja čuvar brata svoga?“ (Post 4,9) Jona je svoje odbijanje da poslušna Božji poticaj da pođe propovijedati propast Ninive objasnio tvrdnjom da će ga Božje milosrđe ionako navesti da poštedi Ninivljane, radi čega će on – Jona ispasti smiješan (Jona 4,1-3). Veliki svećenik Kajfa smislio je opravdanje čak i za ubojstvo: Ako Isus ne bude ubijen, tvrdio je on, Nazarećaninovi će sljedbenici izazvati nevolje. Rimljani će žestoko reagirati, pa će Židovi nastradati (us. Iv 11, 45-50). Stoga je uporno ustrajao na činjenici da je jedini izlaz – ubiti Isusa.

Ako dovoljno dugo odgađamo pokajanje, savjest nam otupljuje. „Duh izričito govori da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i prikloniti se prijevarnim duhovima i zloduhovskim naucima. A sve to pod utjecajem himbe lažljivaca otupjele savjesti...“ (1 Tim 4,1 - 2) Više i ne skrivamo grijeh, ne ispričavamo se ni Bogu ni bližnjemu ili jednostavno svoj vlastiti problem *guramo pod tepih*. Počinjemo sebe uvjeravati da mnogo toga više zapravo niti nije grijeh. S vremenom možda čak postanemo i okorjeli grješnici, otvoreno izazivajući Boga ili pak bližnje.

Okorjeli grješnik tako prigrljuje grijeh i odbija se popraviti. Strah Božji u potpunosti nestaje. „Takav je put preljubnice“, veli svetopisamska izreka, „najede se, obriše usta, i veli: 'Nisam sagriješila'“ (Izr 30,20)

Dr. Paul Thigpen, priznati američki govornik, autor četrdesetak uspješnica i nagrađivani novinar donosi sljedeću anegdotu:

„Priča veli da je jedan nerazumni stari farmer zaključio da ga zob kojom je godinama hranio svoju mazgu jednostavno previše košta. Stoga je skovao plan: u hranu je umiješao malo piljevine, idućega dana još malo više, pa još više – svakoga puta smanjujući udio zobi u mješavini. Činilo se da mazga ne zapaža tu postupnu promjenu, pa je farmer pomislio da je sve u najboljem redu i nastavio smanjivati udio zobi. Međutim, nekoliko tjedana kasnije, dogodilo se te je sirotu životinju nahranio samom piljevinom, a ona je sve to pojela ... i srušila se mrtva.“

Možda je ova priča pomalo i smiješna, ali može dobro poslužiti za prisposobu o otpadniku – kršćaninu koji se, uslijed neokajana grijeha, sve više i više udaljuje od Boga. Možda ne ćemo započeti s uvjerenjem da duša može preživjeti na duhovnoj piljevini, ali se možemo uvjeriti da malo duhovne piljevine ne će smetati, niti će nam manje stvarne duhovne hrane nedostajati. Potom se, s vremenom, piljevina postupno umnaža, a zob smanjuje. Neizbježno, jednoga dana zamjena biva potpuna, a naša izgladnjela duša zagušena piljevinom gubi život.

Taj postupak može biti toliko nezamjetljiv, odvija se u tako malim koracima, te problem možda ne ćemo niti uočiti. Pa ipak, postoji nekoliko simptoma što ih „mazga“ očituje kako bi nas upozorila da nije dobro. Koliko god se mogli smatrati sigurnima, moramo naučiti prepoznavati te znakove upozorenja, jer nam Sveto Pismo kaže da nitko

nije dokraja siguran od te pogibli: „Tko dakle misli da stoji, neka pazi da ne padne.“ (1 Kor 10,12)

Općenito iskustvo, zdrav razum i pouke Svetoga pisma, upućuju na niz pokazatelja otpadništva. Možemo ih sažeti pod tri nazivnika, pri čemu svaki opisuje kritičan gubitak u našem duhovnome životu: gubitak ljubavi prema Bogu, gubitak straha Božjega, i gubitak vjere u Boga.

Sveti Augustin iz Hipona, slavni biskup iz četvrtoga stoljeća, autor glasovitih „Ispovijesti“ svjedočio je o svojim godinama otpadništva dok je bio mladić. On svjedoči da je ovako molio: „Gospodine, podari mi nadzor nad samim sobom, ali ne još!“

Tako je govorio Augustin u mladosti, a dr. Peter Kreeft u zreloj dobi u knjizi/oporuci posvećenoj svome potomstvu pod naslovom „Prije nego li odem...“ poručuje im da shvate što je najvažnije i najvrjednije u životu, te između ostalog upozorava i s ljubavlju savjetuje:

„Sjeti se da ćeš umrijeti.“ Sred-njevjekovna je to izreka, dobar ispit za perspektivu. Smrt (naša vlastita) dovodi život u ispravnu perspektivu. Stvari koje su se činile važnima, postaju beznačajne kada umirete – stvari poput slave, novca i slično. A ono što obično zanemarujemo: ljubav, pouzdanje, čestitost, sebedarje i oprastanje – odjednom i u svjetlu smrti, poprima neizrecivu važnost. Mračna svjetlost smrti itekako je zapravo jarka! Upitajte se što ne možete ponijeti sa sobom? Jednom kada to utvrdite, odmah prestanite brinuti o tim stvarima. Upitajte se potom što možete; što ćete, što morate ponijeti sa sobom? Vaš odgovor ukazat će vam na ono što vam već sada mora biti važno. 'U suton svoga života, bit ćemo suđeni po ljubavi' (Sveti Ivan od Križa). Umirući najčešće žale zbog toga što svojim roditeljima ili svojoj djeci, nisu govorili koliko ih vole.

Najpogubnija je pogriješka u životu nepraštanje, jer je ono prвина ljubavi. Što će vam biti važno na smrtnoj postelji? Neka vam to već sada postane važno!“

„Svi smo mi umrli, samo se po redu kopamo!“, zapisao je poznati književnik. Doista, možda se barem zbog straha trgnemo i istinski pokajemo. Pomisao na vlastitu smrt, kako sugeriira Kreeft, doista „čudesno razbistruje um.“ Neka nam um postane bistar već sada, da napravimo pravi izbor. Možda je i pokajničko hodočašće u Međugorje dobar povod za novi početak.

KAKO MI GOSPA POMAŽE ŽIVJETI MAJČINSTVO?

Mjesec svibanj uvijek me iznova potakne da razmišljam o Mariji. Moje dublje i iskrenije predanje Blaženoj Djevici Mariji traje od studentskih dana. Tada sam upravo u Međugorju napravila i prvu posvetu njezinu Bezgrješnom Srcu. Posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu pomogla mi je da joj se više približim, da joj predam sve životne planove i situacije, da je shvatim ozbiljno. Pomogla mi je da je iskreno zavolim kao svoju nebesku mamu! Nježno i s povjerenjem! Danas mi predanje njezinu Srcu pomaže živjeti majčinstvo. Pomaže mi otkriti koje je moje poslanje u svijetu kao žene. Čemu me to uči moja nebeska mama?

MIRTA MILETIĆ

GOSPA JE UZOR PONIZNOSTI!

Ona je imuna na duh oholosti koji nama ljudima predstavlja veliki problem. Znala je da je sve primila od Gospodina. Mi to tako često zaboravljamo. Zato mi pomaže da se sjetim te važne istine na kraju bilo kojeg uspjeha ili u situacijama kada pomislim da sam zbog svoje pameti, snalažljivosti ili dobrote, nešto dobro napravila. Sve što imam, primila sam od Boga. Supruga, djecu, život, talente, sposobnosti, brak... Sve je Njegovo! Sve je darovano! Zbog toga se zapravo i nemam čime oholiti. Ionako ništa nije moje!

Od Gospe učim i o **strpljivosti**. Djeca su odlična vježba za tu lijepu krjepost koju je imala Blažena Djevica Marija. Često se uhvatim u nestrpljivosti. Ponekad bih na brzinu htjela ispraviti neku manu na djetetu ili bih pak htjela vidjeti rezultate vlastitog truda oko djece. Nestrpljiva sam i kada nas pogađaju teškoće, bolesti, križevi. I Gospa je to sve prošla. Nema utješnije stvari na svijetu od strpljivosti. Samo

ju je potrebno „zagrliti“ velikodušno i srdačno s odlukom da ću se u njoj vježbati u svakoj prigodi.

Molitva je još jedna lijepa odlika kojoj me uči Gospa. Nedavno sam iskusila da se neke stvari događaju isključivo po molitvi. Molitva za mudrost odgoja, molitva za svetost vlastite djece. Ljudska se srca mijenjaju po molitvi. Bog mijenja ljude, a ne ja! Toliko puta sam doživjela neuspjeh kada bih pokušavala vlastitim objašnjavanjem i nervozom mijenjati svoje ukućane. Jasno mi je da je molitva najljepše dobro koje mogu darovati svojoj obitelji. Ustrajna i ponizna molitva!

Mi kršćani koji živimo u svijetu često smo u opasnosti i da poprimimo duh svijeta. Duh konzumerizma, duh materijalizma i neumjerenosti. Isus nam kaže kako je naša prisutnost u svijetu jako važna. Ali kao sol ili kao svjetlo! Bitno je ne biti od svijeta! Ne suobličiti se s logikom i duhom svijeta. I Gospa je živjela u svijetu, ali nije poprimila njegov duh. Često se

povlačila u **osamu** i vježbala **sabranost**. Je li moguće u ovom današnjem tempu života živjeti povučenost i sabranost? Gospa nas uči da jest, ako smo čvrsti u toj odluci. U tom smislu razmišljala sam puno puta o tome kako koristim vrijeme koje mi je darovano. Zaista, ne trebaju mi 'beskorisne kave' na kojima se primjerice ogovara ili 'komentira' druge. Ne trebaju mi niti 'prijateljstva' koja me ne potiču biti boljom, koja me ne potiču na svetost. S vremenom sam osjetila potrebu da radije izabirem okruženje koje će u meni poticati pozitivne promjene ili da barem koliko je do mene, nastojim u sve moje odnose s ljudima koji me okružuju unijeti dašak duhovnosti.

Kao majka petero djece naučila sam cijeniti ono malo vremena koje mi preostaje nakon brojnih obaveza. I to vrijeme mi je zaista potrebno da 'napunim baterije', jer sam svjesna koliko više mogu dati svojoj obitelji i prijateljima ili na poslu ukoliko sam iznutra ispunjena. Kad sam prazna,

Kao majka petero djece naučila sam cijeniti ono malo vremena koje mi preostaje nakon brojnih obaveza. I to vrijeme mi je zaista potrebno da 'napunim baterije', jer sam svjesna koliko više mogu dati svojoj obitelji i prijateljima ili na poslu ukoliko sam iznutra ispunjena. Kad sam prazna, sve mi je nekako teško. A Marija me uči da tu ispunjenost, snagu i radost mogu dobiti upravo u molitvi i zajedništvu s Gospodinom.

sve mi je nekako teško. A Marija me uči da tu ispunjenost, snagu i radost mogu dobiti upravo u molitvi i zajedništvu s Gospodinom.

Moje je iskustvo da živeći majčinstvo u molitvi, s Marijom, Gospodin može kroz to majčinstvo napraviti puno dobrog i ljudima oko mene. Tijekom trudnoće ili kad su djeca mala, ponekad se čini da ne možemo baš puno više napraviti od čistog 'preživljavanja'. Ubitačan tempo, brojne obaveze i umor mogu se učiniti nepremostivim zidom za nešto više. No, primijetila sam da ako živim sabranost i molitvu kroz dan, Gospodin me može poslati osobi kojoj sam potrebna. Znalo se dogoditi da kada sam primjerice šetala s najmlađim djetetom našim kvartom, upravo tada sretnem nekoga kome je potrebna pomoć. I tada se sjetim da redovito u molitvi zamolim Gospodina da mi, ako to želi, pošalje osobu kojoj sam doista danas potrebna. I doista se tako događa. I ovdje vidim i učim na primjeru Marijinog pohoda rođakinji Elizabeti da biti kršćanin, biti Kristov, nikada nije statično. Iako bi i trudnoća i majčinstvo u onim prvim godinama života djece mogli biti prepuni različitih opravdanja da ne možemo učiniti ništa više, iskustvo života s Marijom pokazuje mi u brojnim situacijama da u svim životnim situacijama Gospodin po nama može djelovati.

Možemo reći da je to svojevrsno umiranje sebi, svojim ugodnostima i lakšim putevima. No donosi veliku radost i smisao! Sav ovozemaljski hod zapravo je odgovor za **ljubav**. Po njoj ćemo i biti mjereni kada ugledamo Boga licem u lice. Naš život je velika škola ljubavi. Kolika je Marijina ljubav prema Bogu i ljudima? Potpuna i čista! Ljubav ponekad i boli, traži neprestano izlaženje iz vlastite komocije i ugodnosti. Traži davanje, bez uzvraćanja. Traži bezuvjetnost! Život u braku obiluje prilikama u kojima možemo vježbati ljubav. Ljubav je prije svega odluka! Prava ljubav ne može ovisiti o mom trenutnom raspoloženju! Ne smije ovisiti o tome jesam li umorna ili ne! Ne ovisi o vremenskoj prognozi! Odluka je ljubavi kada odustajem od prigovaranja ili kritiziranja ukućana, kada unatoč umoru poslušam svako dijete, kada pokušavam zadržati vedrinu. A živjeti svoje majčinstvo u zajedništvu s Marijom čini ovo ne samo mogućim već i izvorom radosti i blagoslova za cijelu moju obitelj.

Arhiv ICMM

Fra Slavko Barbarić

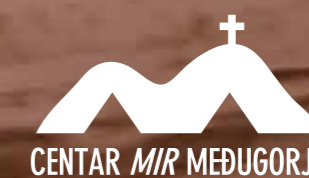
U školi ljubavi

Fra Slavko Barbarić

U školi ljubavi

Knjiga *U školi ljubavi* nastala je na temelju poruka Kraljice Mira u Međugorju. Poziv je svima nama da se upišemo u tu neophodnu školu ljubavi. Moto knjige je: Ljubav nije dar za dobre, nego temeljni uvjet života za sve, do čega i sami dolazimo čitajući ovu nadasve dobru i potrebitu knjigu molitve i ljubavi.

CENTAR MIR MEĐUGORJE

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

ZAŠTO JE VAŽNO MOLITI KRUNICU U OBITELJI?

Često možemo čuti roditelje kako će reći: „Spreman sam napraviti sve za svoju djecu!“ Zaista, ljubav koju kao roditelji osjećamo prema svojoj djeci iznimno je snažna. Kada su naši najmiliji u nekoj me problemu ili pred nekim izazovom, spremni smo uložiti sve naše snage ne bismo li im pomogli. No, često ne vidimo ili ne vjerujemo u vrijednost, važnost i snagu molitve. Čini nam se kako će probleme prije riješiti neki političar ili utjecajna osoba, kako je bolje poznavati ili biti blizu nekoga tko ima ovozemaljsku moć, negoli biti uz Gospodina. A istina je zapravo potpuno suprotna.

KREŠIMIR MILETIĆ

MALO KOJA POBOŽNOST ZAUZIMA TOLIKO VAŽNO MJESTO U ŽIVOTIMA MNOGIH SVETACA KAO ŠTO JE TO ZAUZIMALA KRUNICA. Sveti Ljudevit Montfort opisao je u izvornim pravilima za svoju družbu misionara Ružarij kao najpogodnije sredstvo za obnovu kršćanskog duha među samim kršćanima. Čak je svjedočio kako je osobno vidio i doživio djelotvornost ove molitve za obraćenje najtvrdokornijih srdaca. Sestra Lucija iz Fatime za krunicu je rekla: *Blažena Djevica*

Marija je krunici podarila takvo djelovanje, da ne postoji nijedan materijalni, duhovni, nacionalni ili međunarodni problem, koji se putem nje i naše žrtve ne bi mogao riješiti. Upravo se u Fatimi Blažena Djevica Marija, naglašavajući važnost i snagu krunice, predstavila kao <Kraljica svete krunice>. I zašto je onda toliko teško uvrstiti molitvu krunice u naš svakodnevni život?

Prije svega, ovdje se radi o našoj odluci kao roditelja da uvrstimo svakodnevnu molitvu krunice u našu obitelj. Svakako možemo zamisliti

kako će oko tako važnog pothvata s tolikim duhovnim plodovima biti i vrlo snažnih otpora Zloga. Ovo je zaista duhovni boj i tu se od nas traži odlučnost i ustrajnost. Priznajem, na kraju dana umor je loš savjetnik što bi bilo najkorisnije napraviti ili kako organizirati zajedničko vrijeme u obitelji. A to vrijeme uvečer, nakon svih dnevnih poslova i obaveza, povlašteno je vrijeme. To su trenutci kada smo konačno svi zajedno na okupu. Tijekom dana rasuti smo na raznim stranama, svatko na svome poslu,

školi, obavezama. I potrebno nam je to zajedničko vrijeme, da se susretnemo, da pričamo, ali i da zajedno molimo!

Kada bi nam netko ponudio primjerice deset tisuća eura da pola sata radimo bilo što uvečer, vjerujem da bismo bez razmišljanja prihvatili. Rekli bismo: „Oh, kako lako zarađen novac! Za samo pola sata posla! Tolika vrijednost za samo pola sata!“ Eto, bili bismo spremni odvojiti to vrijeme jer vjerujemo da je taj novac stvaran, zatim da je to velika vrijednost da bi bilo nerazumno ne uložiti to vrijeme da dobijemo takvu nagradu. A koliko više vrijedi molitva krunice! Ili odlazak na svetu misu? Ako kaže sama Gospa da ne postoji niti jedan duhovni, materijalni, nacionalni ili međunarodni problem koji se putem molitve krunice i naše žrtve ne bi mogao riješiti, nismo li zapravo nerazumni ako ne uvrstimo molitvu krunice u naš svakodnevni život?

AKO SAMA GOSPA KAŽE DA NE POSTOJI NITI JEDAN DUHOVNI, MATERIJALNI, NACIONALNI ILI MEĐUNARODNI PROBLEM KOJI SE PUTEM MOLITVE KRUNICE I NAŠE ŽRTVE NE BI MOGAO RIJEŠITI, NISMO LI ZAPRAVO NERAZUMNI AKO NE UVRSTIMO MOLITVU KRUNICE U NAŠ SVAKODNEVNI ŽIVOT?

Vratimo se također i na ove izjave koje često možemo čuti vezano uz našu djecu, kako smo spremni napraviti sve za našu djecu. Pa evo nečega vrlo konkretnog što možemo! Možemo moliti! Ovdje sam se prisjetio jednog vica koji govori o susretu jedne majke i sv. Petra na dan njezine smrti. „Nije fer!“, rekla je žena. „Što nije fer?“, pitao je sv. Petar. „Pa nije fer. Iako sam bila vjernica, moj sin je završio kao ovisnik, razbojnik, propao je u školi, imao loše društvo. Očekivala sam da će biti drugačije.“ „A ne“, odgovori sv. Petar. „Mi smo Vam ispunili sve što ste za njega molili.“ „Pa kako? Ne razumijem!“, zapita ona. „Lijepo. Kad ste ga nosili tijekom trudnoće, tada ste zadnji puta za njega molili. I sve što ste tada rekli bilo je – samo neka bude zdravo!“ I bio je fizički zdrav, zar ne? A što je s tim

zdravim tijelom kasnije radio, za to niste molili.

Zaista, danas će trudnica kao možda i najčešće izgovorenu rečenicu čuti upravo tu: „Samo nek je zdravo!“, kao da bi fizičko zdravlje, koje jest važno, bilo i ono najvažnije. Želja nas roditelja kršćana trebala bi nadilaziti ovu isključivo svjetovnu dimenziju. Ja želim da moja djeca budu na kraju u raju s Isusom! Da Ga poznaju i uzljube kao svoga Spasitelja! Želim da moja obitelj bude blagoslovljena. Da bi se to ostvarilo, potrebno je moliti. Biti u živom odnosu s Gospodinom. Zaista nemamo razloga ne prihvatiti iznimnu snagu zajedničke obiteljske molitve. To je ono najvrijednije za što se isplati izboriti i odvojiti vrijeme. Svjesni da se radi o duhovnoj borbi, trebamo ustrajati i biti čvrsti u odluci. Iako će na kraju dana svi ukućani možda osjećati i umor i iako će baš tada biti i neki zanimljiv program na

televiziji ili nešto treće, treba donijeti odluku! Baš kao što bi vjerojatno sve drugo stavili po strani da zaradimo onaj silan novac za onoliko malo rada.

A ovdje se radi o neizmjerljivo većoj vrijednosti! O odnosu s Gospodinom, našim Spasiteljem, prijateljem naše duše. O odnosu s Marijom, našom nebeskom majkom! Kraljicom neba i zemlje! Oni ne zaslužuju okrajke našega vremena, već zaslužuju naše cijelo biće, naše cijelo srce. Mjesec svibanj Marijin je mjesec. Ona koja je <Milosti puna>, zasigurno nam želi pomoći na tome putu. Unatoč brojnim napastima i teškoćama trebamo ostati odlučni i ustrajni. Dakle, što ćemo raditi večeras? Naravno, ono što je najbolje za našu obitelj. Ono što je najbolje za našu djecu. Ono što je najbolje i za našu domovinu i za cijeli svijet! Moliti krunicu.

5. MEĐUNARODNI SEMINAR ZA ŽIVOT

Međugorje, od 24. do 27. svibnja 2017.

Tema susreta: „Da ljubav vaša sve više raste“ (Fil 1,9)

S Majkom života: seminar za liječnike i medicinsko osoblje, branitelje života, molitva za one koji su izgubili dijete, koji su ranjeni pobačajem, spontanim pobačajem, za supružnike koji žele djecu, za pro-life aktiviste, za žrtve obiteljskog nasilja, samohrane roditelje, trudnice...

PROGRAM

Srijeda, 24. svibnja 2017.

14.00 Registracija sudionika

16.00 Uvod u seminar

17.00 Večernji molitveni program: krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje

Četvrtak, 25. svibnja 2017.

9.00 Jutarnja molitva, predavanje, svjedočanstva

14.00 Molitva uz Križevac

17.00 Večernji molitveni program: krunica, sv. misa, klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu

Petak, 26. svibnja 2017.

8.00 Molitva na Brdu ukazanja

11.00 Predavanje, svjedočanstva

12.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu u tišini

15.00 Predavanje, svjedočanstva

17.00 Večernji molitveni program: krunica, sv. misa, čašćenje križa Gospodinova

Subota, 27. svibnja 2017.

9.00 Molitva

9.30 Predavanje

10.30 Iskustva sudionika

12.00 Završna sv. misa

Predavač na seminaru fra Ante Vučković, ofm rođen je 1958. u Sinju u brojnoj obitelji. Član je franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu. Sjemenište i klasičnu gimnaziju završio je u Sinju, a teologiju u Makarskoj i Zagrebu. Za svećenika je zaređen 1983. Nakon službe kapelana u Metkoviću i Münchenu studirao je filozofiju u Münchenu i Rimu gdje je i doktorirao na dimenziji slušanja kod Martina Heideggera. Predavao je filozofiju u Rimu, na Papinskom sveučilištu Antonianum i na Franjevačkoj teologiji u Makarskoj. Profesor je filozofije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Predaje i na Filozofskom odsjeku istoga sveučilišta. Voditelj je duhovnih vježbi, seminara i duhovnih obnova. Duhovni je pratitelj i savjetnik. Objavio je nekoliko knjiga. Objavljuje u stručnim i populističkim časopisima. Seminar će se održati u dvorani Ivana Pavla II. (Žuta dvorana). Prilog za troškove seminara je 40 € po osobi. Prijave možete izvršiti putem e-maila: seminar.marija@medjugorje.hr (za Mariju Dugandžić). Broj sudionika je ograničen zbog prostora, stoga vas molimo da svoje prijave izvršite što prije. Isto tako molimo sve sudionike seminara da sami osiguraju smještaj u Međugorju. U prijavi je potrebno navesti: ime i prezime, zanimanje i gdje radite.

Zbog organizacije seminara, i Vaše sigurnosti, molimo Vas da se smatrate registrirani za seminar tek nakon što dobijete potvrđan odgovor. Ako odgovor niste dobili, to znači da nismo dobili Vašu prijavu i da niste registrirani, jer ste vaš e-mail uputili na krivu adresu ili imate virus pa se pošta automatski blokira. Stoga se možete smatrati registrirani za seminar tek nakon što ste primili potvrđan odgovor.

BOŽO SKOKO

**ČESTO ČUJEMO PITANJA PO-
PUT ONIH – ZAŠTO SE GOSPA
UKAZALA BAŠ U MEĐUGORJU,
ZAŠTO JE IZABRAŁA TAJ KOMA-
DIĆ HERCEGOVAČKOG KRŠA,
DO TADA NI PO ČEMU POZNAT
DALJE OD MOSTARA?**

Gospa ima svoje razloge i bilo bi uzaludno pokušati proniknuti u njih. Međutim, činjenica je da vrlo često podcjenjujemo ove naše prostore i ovu državu, kao beznačajne i svijetu nebitne. Uostalom, jedino po čemu je svijet čuo za Bosnu i Hercegovinu posljednjih četvrt stoljeća jesu sukobi i krvavi rat. Zato možemo samo pretpostavljati kako je možda jedan od razloga Gospinih ukazanja, koja su započela točno deset godina prije izbivanja ratnih događanja na području bivše Jugoslavije, bio upozorenje da jedino obraćanjem, pokorom i molitvom za mir možemo izbjeći nadolazeće strahote. Zato se i predstavila kao Kraljica Mira. Milijuni su povjerovali i počeli se obraćati. No, očito mi koji smo bili najbliži tom izvoru milosti nismo ispunili očekivanja Neba, a vidimo i sami da završetkom rata na našim prostorima nije zaživio „pravedni mir“, koji je zagovarao sveti papa Ivan Pavao II. već se svako malo zvecka oružjem. I to ne samo na ovim prostorima već u cijelom svijetu. Zato bi poruke Kraljice Mira valjalo uistinu ozbiljno shvatiti, iznova iščitavati i početi se po njima ravnati.

Ovih sam dana ponovno iščitavao poznati tekst o sukobu civilizacija slavnog američkog teoretičara Samuela Huntingtona, koji je objavio još 1993. u prestižnom vanjskopolićkom časopisu *Foreign Affairs*. Zbog tog je teksta godinama bio prozivan u znanstvenoj zajednici, optuživan da na krivim pretpostavkama izvlaći nelogične zaključke i sl. Međutim, s vremenskim odmakom vidimo da se Huntington pokazao zloglukim prorokom. Onome o čemu je pisao, nažalost svjedoćimo posljednjih godina. Na sceni je stvarni sukob civilizacija.

**NA SCENI JE
STVARNI SUKOB
CIVILIZACIJA.
VEĆ GODINAMA
STRAHUJEMO
PONAJPRIJE
OD RADIKALNIH
ISLAMISTA, KOJI
SE BORE PROTIV
„KRŠĆANSKOG“
ZAPADA. NAŽALOST
TO VIŠE NISU
SPORADIČNI
SLUČAJEVI VEĆ
ORGANIZIRANI
POKRETI I DRŽAVNE
POLITIKE.**

Već godinama strahujemo ponajprije od radikalnih islamista koji se bore protiv „kršćanskog“ Zapada. Nažalost to više nisu sporadićni slučajevi već organizirani pokreti i državne politike. Čak i one islamske države koje smo smatrali modernima, uljudnima i demokratskima poput Turske ne mogu odoljeti sirenskom zovu pa tonu u autoritarne režime i vraćaju se radikalnim načelima islama, svrstavajući su uz arapsku braću i istodobno prijeteći Europi.

Huntington cijeli svijet promatra kroz sedam ili osam glavnih civilizacija. To su: Zapadna, Konfucijevska, Japanska, Islamska, Hinduistićka, Slavensko-pravoslavna,

Latinoamerićka i uvjetno govoreći Afrićka civilizacija. U svome članku posebnu pozornost pridaje baš našim prostorima, kad je u pitanju sukob civilizacija, jer se baš u Bosni i Hercegovini susreću čak tri civilizacije – Zapadna, Islamska i Slavensko-pravoslavna. A te dodirne toćke, odnosno „iskrivljene linije između civilizacija“ smatra posebnim žarišnim toćkama, koje će u budućnosti biti sve nestabilnije. Uz to našim prostorima prolazi i povijesna granica dviju Europa. „Najvažnija linija razdjelnica Europe“ ona iz 1500. godine prolazi današnjim granicama između Finske i Rusije, između baltićkih država i Rusije, razdva-

jajući pretežitom katolićku zapadnu Ukrajinu od pretežitom pravoslavne istoćne Ukrajine – piše Huntington – nastavljajući južnije sve do bivše Jugoslavije, gdje ta granica prolazi povijesnom razdjelnicom između Habsburškog i Otomanskog carstva. Tako s jedne strane ostaju Slovenija i Hrvatska te dijelovi Bosne i Hercegovine, a s druge ostatak Balkana. Autor kaže kako su ljudi sjeverno i zapadno od te linije katolici ili protestanti, kako su dijelili zajednićku sudbinu europske povijesti – feudalizam, Renesansu, Reformaciju, Prosvjetiteljstvo, Indusrijsku revoluciju... Ljudi na istoku i jugu ove linije su muslimani ili

pravoslavci; povijesno su pripadali Otomanskom ili drugim carstvima i bili su samo dotaknuti tekovinama koje su oblikovale ostatak Europe te su i dalje manje ekonomski napredni... Sukobi između zemalja s jedne i druge strane te virtualne granice se odvijaju stoljećima. A sukobi bi mogli učestati – predviđa Huntington – zbog nekoliko razloga. Prije svega civilizacije su odijeljene jedna od druge na temelju povijesti, jezika, kulture, tradicije i religije. Pripadnici razlićitih civilizacija, podsjećća autor, imaju različite poglede na odnose između Boga i ćovjeka, individualnog i grupe, građana i države, roditelja i djece, muža i žene,

...
**dok je
Europa drugima
„solila pamet“, svjesno
ili nesvjesno se udaljila
od vlastitih kršćanskih
vrijednosti na kojima je
stasala... Tako ćemo u
budućnosti imati sukob
Zapada, koji ima problema
sa samim sobom, i svih
ostalih.**

slobode i autoriteta... Ove razlike posljedice su stoljećća i stoljećća i ne mogu se promijeniti preko noći, niti ignorirati. A upravo je to pokušavao Zapad namećući svoje vrijednosti drugima i očekujući da će ih oni doćekati kao prosvjetitelje. Greškom Zapada smatra uvjerenje kako je zapadna civilizacija „univerzalna civilizacija“ i kako „odgovara svim ljudima“. Takvo polazište u međunarodnim odnosima iziritiralo je mnoge. Tako zapadne ideje individualizma, liberalizma, ljudskih prava, jednakosti, demokracije, slobode tržišta, odvajanja crkve od države, najćešće imaju slab odjek u drugim civilizacijama i kulturama, zaključuje Huntington. Dapaće, naponi Zapada u propaganju i nametanju svojih vrijednosti izazivaju reakciju protiv „imperijalizma ljudskih prava“ i potiću reafirmaciju vlastitih tradicionalnih vrijednosti, što se najbolje vidi u potpori religijskim fundamentalistima od strane mladih generacija tamošnjih kultura. A dok je Europa drugima „solila pamet“, svjesno ili nesvjesno se udaljila od vlastitih kršćanskih vrijednosti na kojima je stasala... Tako ćemo u budućnosti imati sukob Zapada, koji ima problema sa samim sobom, i svih ostalih.

S druge strane, Huntington potencijalni uzrok sukoba vidi u sve jaćim kontaktima i dodirima između civilizacija, pomanjkanju prostora, sve većim ekonomskim razlikama... Ali i slabljenju sekularizacije svijeta, „obnovama“ religija na načelima koja ne uključuju druge, već isključuju... Civilizacije se tako na lokalnoj razini bore za teritorij i vlast, a na globalnoj za dominaciju u vojnoj i ekonomskoj moći i kontrolu međunarodnih institucija. Zato se srodne zemlje okupljaju u zajednice sebi slićnih i oprećno se postavljajući prema drugima po načelu „mi“ i „oni“.

Huntington ne zagovara, niti hvali sukob civilizacija, već ga smatra realnoću i posljedicom svega ćemu smo svjedoćili proteklih godina. A u ovih dvadeset pet godina otkako je tekst napisan nismo napravili nikakvih pomaka, već se odnosi nažalost samo zaoštravaju. Išćitavajući tog autora i druge geopolitićare, politologe i sociologe, koji nastoje svijetu otvoriti oći da shvati kakve su posljedice politika pojedinih zemalja i međunarodnih saveza, ne možemo se oteti dojmu kako je sada jasnije zašto se Gospa ukazala baš u malom Međugorju, na razmeđu i granici kultura i civilizacija. Ona nas tu na našoj povijesnoj vjetrometini ući da je mir moguć, unatoć svim našim razlikama, da je zajedništvo nužno, unatoć svim parcijalnim interesima, i da su svi ljudi braća i djeca Božja, bez obzira na njihovu vjeru, naciju, kulturu, boju kože... Ona nas ući da je moguće zaustaviti crni oblak koji se nadvija i zlokobno prijeti svjetskom miru, jedino obraćenjem, pokorom i molitvom. Uistinu je vrijeme da shvatimo cijenu mira i Gospinu upornost s nama. Neka ovi naši krajevi – zahvaljući Kraljici Mira – postanu susretište civilizacija, koliko god nam se to činilo napor-nim dok se mućimo s podmetanjima, nerazumijevanjima i kratkovidnosti u ostvarenju istinskog suživota u Bosni i Hercegovini. Ali Bogu je sve moguće!

ODRŽAN JUBILARNI 10. SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI U VUKOVARU

U organizaciji Povjerenstva za pastoral mladih Đakovačko-osječke nadbiskupije i Ureda HBK za mlade u Vukovaru 29. i 30. travnja 2017. održan je Susret hrvatske katoličke mladeži (SHKM), pod geslom „Krist, nada naša“ (usp. 1 Tim 1,1). 30 tisuća mladih iz cijele Hrvatske i inozemstva okupilo se u gradu gradu heroju, gdje su zajedno slavili Gospodina pjesmom i molitvom.

DVODNEVNI JE SUSRET KONCIPIRAN NA NAČIN DA SU MLADI PRVI DAN SUDJELOVALI NA PROGRAMU U ŽUPI KOJA IH JE UGOSTILA, A DRUGI SU SE DAN SVI SUDIONICI UPUTILI U VUKOVAR. Susret u Vukovaru započeo je na Memorijalnom groblju, gdje je molitvu predvodio pomoćni biskup zagrebački, mons. Mijo Gorski. Nakon molitve sudionici su se uključili u procesiju do dvorca Eltz, gdje se održalo svečano euharistijsko slavlje

koje je predvodio Đakovačko-osječki nadbiskup, mons. Đuro Hranić.

Prije početka svete mise mladima se obratio gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, župan Vukovarsko-srijemske županije Božo Galić, te apostolski nuncij – mons. Alessandro D'Errico. Potom je nadbiskupijski zbor mladih, koji je animirao slavlje, otpjevao himnu susreta – „Krist, nada naša!“

Nakon poprične molitve na misi SHKM-a, zahvalu mladim hodočasnicima, njima oko 30.000, uputio je domaćin nadbiskup Đuro Hranić. „Hvala vama mladima, vašim svećenicima i voditeljima vaših skupina što ste prihvatili hodočasnički napor i žrtvu te s različitih strana

došli na ovaj susret mladih. Drago nam je što ste došli. Želimo vam ugodan ostatak boravka među nama danas i sutra. Ono što je dobro pone-site sa sobom u srcu, a naše propuste i pogreške nam oprostite“. Mladima se obratio i predsjednik HBK, mons. Želimir Puljić, koji je otkrio ime sljedećeg grada domaćina 11. Susreta hrvatske katoličke mladeži, a to je grad Zagreb.

Nakon što su mladi Đakovačko-osječke nadbiskupije predali

„Križ mladih“ mladima Zagrebačke nadbiskupije, okupljenima se obratio kardinal Bozanić i izrazio dobrodošlicu u Zagreb. Znakovitim je uputio na činjenicu da se ide od Vukovara, grada hrvatske žrtve i hrvatske slobode, prema Zagrebu, glavnom gradu Hrvatske, gradu svih Hrvata. Kardinal je poručio mladima: „Zagreb vas čeka! U Zagrebu vas očekuje bl. Alojzije Stepinac! Dobrodošli svi u Zagreb 2020. godine“, a mladima Zagrebačke nadbiskupije povjerio organizaciju 11. SHKM.

Tijekom popodneva mladi su imali priliku sudjelovati u raznim programima, a za one koji su željeli

organiziran je i prijevoz do Memorijalnog centra Domovinskoga rata, Ovčare, te Borova naselja.

Program susreta završio je koncertom koji je započeo u 18 sati. Na koncertu su nastupili Alen Hržica, sestre Husar, Božja pobjeda, Opća opasnost te kao gost iznenađenja – Miroslav Škoro. Okupljenima se za vrijeme koncerta obratio p. Ivan Mandurić, koji je održao kratak nagovor i predvodio molitvu „Pošalji mene, Gospodine!“ Time je završen jubilarni 10. Susret hrvatske katoličke mladeži u Vukovaru.

Mladi uputili pismo papi Franji

S ovoga susreta mladi su papi Franji uputili pismo u kojem između ostaloga stoji:

„Ovim susretom, a napose današnjim radosnim slavljem euharistije upravo u Vukovaru, gradu koji je ne tako davno, zajedno s mnogim krajevima naše domovine, prolazio tragična iskustva rata i razaranja, željeli smo posvjedočiti kako nas iskustvo i snaga vjere te zajedništvo u velikoj obitelji Crkve uvijek nadahnjuju životom. Stoga smo u središte svoga susreta kao geslo stavili novozavjetni navještaj: 'Krist, naša nada' (1Tim 1,1). Samo u dubokom i prisnom zajedništvu s Kristom istinski se ostvaruju, obnavljaju i ispunjavaju naši ljudski životi. Na tu ste nas istinu snažno upozorili već u svojoj prvoj apostolskoj pobudnici, podsjećajući nas da 'radost evanđelja ispunja srce i čitav život svakog onog koji susretne Isusa' (EG 1). Susret i hod s njim izvor su prave radosti. To želimo živjeti i svjedočiti i na tome želimo graditi i obnavljati svijet, svoju domovinu, gradove i sela u kojima živimo. Gdje god su ljudska srca slomljena, gdje je dostojanstvo pogaženo, gdje su mržnja i nepravda već mnogo toga uništile, mi želimo donositi nadu – Krista i trajno živjeti i svima svjedočiti njegovu ljubav“.

Na kraju upućujući najsrdačnije pozdrave, izrazili su Papi duboku zahvalnost za svjedočanstvo koje pruža svojim životom i apostolskom službom, kao i za blagoslov koji je udijelio prigodom današnjega susreta.

Uz petoknjižje razgovora J. Ratzingera/Benedikta XVI. (II.)

POSLJEDNJI RAZGOVORI – 2016.

Danas svaka iole ozbiljna tvrtka ili organizacija ima svoga komunikologa, stručnjaka za odnose s javnošću, osobu koja komunicira, prenosi što se događa unutar tvrtke, skriveno očima javnosti. Vlade imaju svoje glasnogovornike, političke stranke također, ali i crkvene institucije, ordinarijati itd. Oni su stručnjaci koji prenose medijima što bi ovi trebali znati, što je za širu javnost. Jasno, ne govore sve što se događa, mnogo se toga od javnosti i skriva, ili pak iskrivljeno prikazuje, 'lakira', da bi se obmanulo slušateljstvo ili gledateljstvo.

FRA TOMISLAV PERVAN

PETI SVEZAK RAZGOVORA POD NASLOVOM POSLJEDNJI RAZGOVORI MOGU SE SHVATITI I ČITATI KAO RATZINGEROVA/BENEDIKTOVA OPORUKA. Ovo je više od biografije. U tim razgovorima nema prijepora ni s kim, nema osuda ni velikih kritika. Sam priznaje da je htio biti ponajprije pastir. Na ovitku knjige u njemačkom izdanju nalazimo i stanoviti sažetak sadržaja. Naime, nakladnik i izdavač veli da je ovo prvi put u povijesti Crkve da jedan papa podvlači bilancu svoga pontifikata i života te da otvoreno govori o svome odstupanju sa službe, svome pontifikatu, svome životu. I još k tomu, Benedikt XVI. u razgovorima koje je vodio sa svojim dugogodišnjim sugovornikom Seewaldom izriče i krajnje osobne misli. Tu su znakoviti događaji njegova pontifikata. Krajnje otvoreno govori o teškoćama za pontifikata zatim o odluci odstupiti s te odgovorne službe prije Svjetskoga dana mladih u Rijuu, te mnoge intimne uspomene na obitelj, odnos sa značajnim životnim suputnicima kao i tjeskobna i urgentna pitanja glede budućnosti rimokatoličke Crkve.

Znakoviti su naslovi prethodnih razgovora sa Seewaldom. *Sol zemlje*, slika iz Govora na gori kao i *Svjetlo svijeta*, iz istoga surječja i duktusa Isusovih misli te *Bog i svijet*, sudbina Boga u suvremenom svijetu. Svi ti razgovori bijahu svjetske uspješnice, što svjedoči da vjera još uvijek privlači ljude te da su pred Crkvom i njezinim pastirima zadaće koje mora svladati da bi mogla i ubuduće svijetu naviještati Kristovu Radosnu vijest. Benedikt XVI. nije samo za P. Seewalda jedan od velikih papa Crkve. Slično mišljenje dijele i drugi pojedinci. Primjerice, generalni tajnik Židovskoga svjetskog kongresa Maram Stern izjavljuje da nikada nisu bili odnosi Katoličke Crkve prema židovstvu bolji nego za pontifikata pape Benedikta, a ugledni engleski povjesničar Peter Watson stavlja Benedikta u dugi niz znanih njemačkih genija, u društvo s Lessingom, Kantom, Beethovenom (P. Watson, *Der deutsche Genius. Eine Geistes- und Kulturgeschichte von Bach bis Benedikt XVI.*, 2014, 1024 str.).

Još kao mladi profesor, u ranom poraću, Ratzinger je zamijetio kako se Njemačkom i Europom širi neopoganstvo, kako Bog nestaje s čovjekova obzora i iz svijesti. Postupno se trne svjetlo što dolazi od Gospodina, u svijetu vlada dezorijentacija, koje razorno djelovanje svi predobro i danas čutimo. Papinska služba je odveć zahtjevna. Prema Benediktu, papa mora biti s jedne strane teološki znalac, ali istodobno i osoba sa snažnim organizacijskim talentom i sposobnošću vođenja. K tomu mora biti karizmatično darovit i znati zanijeti mnoštva, oduševiti mlade ljude. Jedva je moguće spojiti sve te, po sebi vrlo različite kvalitete, u jednoj osobi. Osvrnemo li se na minule pontifikate koje pamtimo, zapazit ćemo da su se smjenjivali likovi s prepoznatljivim snažnim stranama svoje osobnosti, ali nitko nije bio do kraja 'kompletan' u ljudskim kategorijama. Ali Božje su drukčije.

Drugi vatikanski sabor promijenio je Crkvu u pozitivnom smislu i smjeru, ali je sa sobom izravno ili neizravno unio u Crkvu i stanovitu pomutnju te nesporazume. Vjerujemo da je i u Božjem planu bila nužnost da se ponovno uspostavi apsolutna teološka jasnoća. Osigurati i razbistriti poklad vjere, to je, kako se čini, bila temeljna zadaća trenutka u životu i djelu pape Benedikta. Katekizam Katoličke Crkve uglavnom je njegovo djelo, izišlo iz njegove redakcije, pogotovo je u svojim brojnim govorima, audijencijama, homilijama, enciklikama, knjigama (posebice u troknjižju o Isusu iz Nazareta) ispunio zadaću koju mu je Gospodin namijenio. Na jednom mjestu (njem. izd. str. 111) citira Seewald Ratzingerova učenika: „Vaši učenici vele da tijekom desetljeća za slavlja svete Euharistije niste nikada zapali u zamornu rutinu, nego ste se svaki put za pretvorbe do kraja i posvema predavali, kao da se to događa prvi put“. Papa mu odgovara: „Da, gledajte, to je do te mjere uzbudljivo, da čovjeka uvijek iznova naskroz pogađa. Mislim, to je nešto krajnje izvanredno: Gospodin je tu, ponovno, osobno. Naravno da čovjeka prožima misao, onaj kruh nije više kruh, nego Tijelo Kristovo“.

BENEDICT XVI LAST TESTAMENT

in his own words

with Peter Seewald

Za Benedikta je apsolutno ishodište svega Sveto pismo. U žarištu i središtu njegova mišljenja i života su Bog i Isus Krist. Crkva se ne smije niti mora prilagođavati promjenljivoj duhu vremena ili mode. Mjerilo, kanton svega jest ono što je zabilježeno u Svetom pismu.

Knjiga *Posljednji razgovori* napisana je u dijaloškom stilu. Peter Seewald u zaporkama unosi također i reakcije samoga Benedikta, njegovu mimiku, dojmive, smijeh, gestikulaciju, što je za čitatelja također stanovito obogaćenje.

Svemu prethodi odulji uvod samo-ga Seewalda, a potom slijedi naslov

Rimska zvona. Tu se promišlja o povučeniosti Benedikta u samostanu *Mater Ecclesiae*, o svagdanu *pape emeritusa*, o odstupanju sa službe, danima neposredno nakon toga te izboru nasljednika. U drugom dijelu riječ je o životnom putu *jednoga poniznoga sluga*, što je stanovita retrospektiva na život Josepha Ratzingera dok nije postao Pročelnik Zbora za nauk vjere. Baca se svjetlo na roditeljsku kuću, djetinjstvo kao i ratno vrijeme. Slijede prvi teološki koraci, kao studenta, kapelana i predavača u Freisingu i Münchenu. Na to se nadovezuje stasavanje u zrela i priznata profesora i saborskog teologa u Freisingu,

Drugi vatikanski sabor promijenio je Crkvu u pozitivnom smislu i smjeru, ali je sa sobom izravno ili neizravno unio u Crkvu i stanovitu pomutnju te nesporzume. Vjerujemo da je i u Božjem planu bila nužnost da se ponovno uspostavi apsolutna teološka jasnoća. Osigurati i razbistriti poklad vjere, to je, kako se čini, bila temeljna zadaća trenutka u životu i djelu pape Benedikta.

Bonnu, Münsteru, Tübingenu, Regensburgu. Mladomu teologu i savjetniku kardinala Fringsa Koncil bijaše san, ali je u dobroj mjeri i traumatiziran postkoncilskim gibanjima u Crkvi i društvu.

Opisuje svoje česte 'premještanje' na profesorskim stolicama, da bi se smirio u obiteljskom ozračju – s bratom i sestrom – u Regensburgu, gdje je mogao u miru predavati i pisati. Međutim, Pavao VI. imenuje ga kao pedesetogodišnjaka 1977. münchenkim nadbiskupom, nakon što je naglo preminuo poznati kardinal J. Döpfner. Slijedi doba biskupske službe, zatim razdoblje kao prefekt najznačajnije rimske kongregacije, više od 23 godine. Iz razgovora sa Seewaldom doznajemo mnoštvo pojedinosti, mnoge predrasude otpadaju, napose glede oduzimanja *veniae legendi* Hansu Küngu u Tübingenu, gdje je posve razvidno da je Ratzinger čistih ruku. Kao papa bio je žrtvom namjerno krivih i pogriješnih izvješćivanja, pogotovo nakon čuvenoga govora, *lectio magistralis*, u Regensburgu, 2006. (koji je uzgred rečeno proglašen *govorom godine* u Njemačkoj!) ali i za svećeničkih pedofilskih afera koje su ostavile duboke rane na srcu i duši pape Benedikta. U postupcima protiv takvih svećenika uveo je *nultu toleranciju* i svođenje na laički stalež.

Razgovor s *papom emeritusom* Benediktom završava divnom meditacijom o Bogu. Umno promišljanje o Bogu koji se objavio u Isusu Kristu, Bogu koji nije kozmička energija, nego osoba koja se u vremenu utjelovila u Isusu Kristu. Benedikt upozorava na deficite suvremene teologije, pomaže nam promišljati na drugi način stvarnost u kojoj živimo. Razgovori s Benediktom duhovno su osvježanje, poticaji na stvaranje vlastitoga odnosa prema Bogu, prema Isusu, Crkvi. Možda vrijedi navesti ono što kaže Benedikt, sada već devedesetogodišnjak, što se može naučiti i u dubokoj starosti (s. 267): „Da, učiti se može uvijek. Ponajprije, čovjek mora i nadalje učiti što nam kaže vjera u ovom vremenu. Čovjek mora izučiti više poniznosti, jednostavnosti, spremnosti na trpljenje i naučiti hrabrost, odvažnost za otpor. A s druge strane otvorenost i spremnost kročiti dalje“.

6. MEĐUNARODNO HODOČAŠĆE ZA OSOBE S INVALIDITETOM

15. lipanj – 18. lipanj 2017.
DA LJUBAV VAŠA SVE VIŠE RASTE (Fil 1,9)

Šesto međunarodno hodočašće za osobe s invaliditetom održat će se u Međugorju **od 15. do 18. lipnja 2017.** Okupljanje i smještaj sudionika u kuće župljana predviđen je u poslijepodnevnim satima u četvrtak, 15. lipnja 2017.

Posebnost ovog hodočašća za osobe s invaliditetom jest što se od strane župljana župe Međugorje sudionicima hodočašća osigurava besplatan boravak. Prošle je godine organizacijski odbor Hodočašća zajedno s predstavnicima MZ Međugorja i Bijakovića donio određena pravila koja će vrijediti i za ovogodišnje hodočašće:

- Hodočašće ostaje besplatno za OSOBE S INVALIDITETOM i ZA 1 PRATITELJA (to može biti jedan roditelj, pratitelj ili skrbnik). Također za vozače autobusa ili kombija.
- Za ostale članove obitelji, drugog pratitelja, prijatelja ili volontera kvota za smještaj koja se treba uplatiti je 60 E po osobi. (Cijena za tri polupansiona.)
- Smještaj je na bazi polupansiona.
- U dogovoru s domaćinom – moguća je hladna večera u pansionu
- Ukoliko se dolazi u petak (16. 06. na ručak) – cijena hodočašća je 50 E po osobi

Zadnji je rok prijave 30. svibanj 2017. na e-mail adresu gospina.skola@gmail.com U PRIJAVI NAVESTI: vrijeme dolaska, kontakt telefon, ukupan broj hodočašćnika te poimence navesti OSOBU (DIJETE) S INVALIDITETOM (i vrstu invaliditeta) I JEDNOG PRATITELJA KOJI IDU BESPLATNO, te ulogu drugih osoba u pratnji, koje plaćaju kvotu smještaja.

Apeliramo na voditelje hodočašća da pri upisu hodočašćnika vode brigu o istinskim potrebama kako ne bi došlo do neugodnih situacija. Zahvaljujemo svima na razumijevanju!

PROGRAM HODOČAŠĆA

ČETVRTAK, 15. 06. 2017.

15,00 – 17,00 – dolazak sudionika

18, 00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje, klanjanje)

PETAK, 16. 06. 2017.

DVORANA IVANA PAVLA II

9,00 – 11, 00 – predstavljanje sudionika po grupama
11,15 – 12, 00 – 1. predavanje // glazbena radionica za ostale na vanjskom oltaru
12,30 – ručak po pansionima

15,30 -17,00 sati – MOLITVA KRIŽNOG PUTA za osobe s invaliditetom

17,30 – 18,00 sati – prezentacija o međunarodnom pokretu „Vjera i Svjetlo“

16,00 – molitva križnog puta za roditelje i prijatelje na KRIŽEVCU – pridruživanje molitvi župe

18, 00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje, klanjanje križu)

SUBOTA, 17. 06. 2017.

JUTRO: U MAJČINU SELU:

9,00 – 12,00: Molitva krunice za one koji se mogu popeti na Podbrdo

PODBRDO: u 9,30 zajednička molitva KRUNICE oko Gospina kipa

12,30 – ručak i pauza po pansionima

RUČAK ZA JEDNODNEVNE POSJETITELJE – u vlastitoj organizaciji

POPODNE: DVORANA IVANA PAVLA II:

15,30 – 16, 15 – 2. predavanje

16,15 – 17,00 – svjedočanstvo

17,00 – 17,45 - 3. predavanje

18, 00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje)

22,00 – KLANJANJE u župi

NEDJELJA, 18. 06. 2017.

NA VANJSKOM OLTARU CRKVE

10,30 – 11,00 – svjedočanstvo

11, 00 – ŽUPNA sv. misa na vanjskom oltaru Crkve

Koordinator: fra Marinko Šakota, župnik

Predavač: fra Ante Vučković, ofm

O predavaču:

Fra Ante Vučković, ofm

Ante Vučković rođen je 1958. godine u Sinju, član je franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja – Split. Sjemenište i klasičnu gimnaziju pohađao je u Sinju. Teologiju je završio u Makarskoj i Zagrebu.

Za svećenika je zaređen 1983. Specijalizirao je filozofiju u Münchenu i Rimu s posebnim naglaskom na suvremenu filozofiju. Predavao je filozofiju u Rimu, na Papinskom učilištu Antonianum i na Franjevačkoj teologiji u Makarskoj. Profesor je filozofije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu, čiji je bio i dekan, a trenutno obnaša dužnost prodekana za znanost.

U vrijeme rata i poslije njega posebno se bavi pitanjima pomirenja i opraštanja u okviru Franjevačkog instituta za kulturu mira u Splitu.

Sudionik je mnogih simpozija, suautor zbornika na temu pomirenja i praštanja. Zapažen je voditelj duhovnih vježbi i pisac s temama iz kršćanske duhovnosti.

Osim članaka po raznim časopisima i novinama objavio je i knjige: *Dimenzija slušanja kod M. Heideggera* (1993.), (2003.), *Dah sile Božje* (2005.), *Putovi i stramputice praštanja* (2006.), *Imena i riječi* (2009.), *Vrtlog grijeha* (2014.).

Župljanima i međugorskim hodočašćnicima poznat je kao nadahnuti propovjednik te glavni predavač na 25. Mladifestu 2015. godine. Njegove kateheze s tog seminara objavljene su u knjizi *Gledaj, tvoja majka* (2016.) u izdanju našeg ICMM-a.

BLAGDAN TIJELA I KRVI KRISTOVE

PROŠLA JE BIJELA NEDJELJA, ALI JOŠ UVIJEK VIDIMO NAŠE MALIŠANE U BJELINI. Zašto to? U ovo se vrijeme u svim župama održava *prva sveta pričest*: Živi uskrsli Krist u bijeloj *hostiji* pod prilikom kruha dolazi prvi put u razdragana srca naše dječice. Oni su *prvopričesnici*. (Radostan sam: To je postao ovih dana i moj unučić Ivan.) Bliži se i blagdan tijela i krvi Kristove. Taj bogati duhovni sadržaj zanimljiv je i s jezičnoga gledišta. Stoga ćemo, poštovani čitatelji, tim pitanjima posvetiti ovaj prilog.

U nedjelju nakon Duhova slavi se Presveto Trojstvo, a u četvrtak nakon toga – *Tijelovo*. Što je *Tijelovo*? Koji je smisao i značenje toga blagdana? Kako se još zove? S kojim je nazivima u uskoj vezi?

Da bismo što bolje razumjeli što se tada slavi, moramo se podsjetiti nekih riječi iz Evanđelja po Ivanu, gdje Isus kaže: „Ja sam kruh života... Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje – za život svijeta... ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi! Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni, i ja ću ga uskrsiti u posljednji dan. Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje živjet će po meni.“ (Iv 6,48-54)

Dodajmo tomu i ono što je Isus rekao svojim učenicima: „Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.“ (Mt 28,20) Zatim im je obećao Duha Svetoga, duha istine, mudrosti i jakosti.

To što je Isus govorio o svojem tijelu i krvi, zbilje se na *Posljednoj večeri*. (Po pravopisima bi se to pisalo malim slovom kao događaj, a kao umjetničko djelo, npr. Leonardova Posljednja večera velikim. Ne čini mi se to logičnim. Isusova *Posljednja večera* prototip je svih posljednjih večera i umjetničkija od svih.) On tada pretvara kruh u svoje tijelo i vino u svoju krv, te daje svojim učenicima da jedu i piju. Zapovjedio im je da to i oni čine na njegovu uspomenu. To se zbiva u svakoj svetoj misi.

Krist na taj način biva nazočan u svojoj Crkvi, ostvaruje čvrsto duhovno jedinstvo sebe i svoje Crkve u zajedništvu s Ocem i Duhom Svetim.

Kruh postaje tijelo Kristovo, a vino – njegova krv. To je vrhunac euharistijskoga slavlja. Sudjelovanje u tom činu za kršćanina znači sudjelovanje u Kristovoj mucu, smrti i uskrsnuću, kako se kaže i u molitvi nakon pretvorbe: „Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, tvoje uskrsnuće slavimo, tvoj glavni dolazak iščekujemo.“ Krist je pobjednik smrti. On može pobijediti i našu smrt. Stoga je to prijelaz iz smrti u život, život u jedinstvu i ljubavi s uskrslim Kristom i braćom ljudima.

MILE MAMIĆ

TO ŠTO JE ISUS USTANOVIO NA POSLJEDNJOJ VEČERI NA VELIKI ČETVRTAK – DA NAM POD PRILIKAMA KRUHA I VINA DAJE SVOJE TIJELO I KRVI ZA DUHOVNU HRANU – CRKVA JE ŽELJELA PROSLAVITI POSEBNIM BLAGDANOM. BUDUĆI DA JE TO U LITURGIJSKOM BOGATSTVU VELIKOGA TJEDNA TEŠKO U PUNINI OBILJEŽITI, ZATO JE CRKVA U 13. STOLJEĆU USTANOVILO POSEBAN BLAGDAN KOJI SE NA LATINSKOM ZVAO FESTUM ILI FESTIVITAS CORPORIS CHRISTI, TJ. SLAVLJE ILI SVETKOVINA TIJELA KRISTOVA.

To što je Isus ustanovio na Posljednoj večeri na Veliki četvrtak – da nam pod prilikama kruha i vina daje svoje tijelo i krv za duhovnu hranu – Crkva je željela proslaviti posebnim blagdanom. Budući da je to u liturgijskom bogatstvu Velikoga tjedna teško u punini obilježiti, zato je Crkva u 13. stoljeću ustanovila poseban blagdan koji se na latinskom zvaše *Festum* ili *festivitas Corporis Christi*, tj. slavlje ili svetkovina Tijela Kristova. Odatle kraći naziv *Tijelovo*. Taj se blagdan u nas različito nazivao: *Presveto tijelo*, *Božje tijelo*, *Kristovo tijelo*, *Božji dan*, *Brašancevo*. *Brašancevo* je u vezi s *brašno* (što je značilo „hrana, duhovna hrana, pričest“ ili brašance, što je umanjena od brašno. A kruha bez brašna nema.

Naziv *Tijelovo* nije osamljen. Imamo blagdan *Križeva* (*Uzvišenje sv. Križa*) i *Spasovo* (*Uzašašće*). Imamo takvih naziva i od osobnih imena svetaca: *Petrovo*, *Antunovo*, a u novije vrijeme i od prezimena: *Stepinčevo*.

Primanje tijela i krvi Kristove pod prilikama kruha i vina naziva se *sveta pričest*. U riječi *pričest* prepoznajemo staroslavensku riječ čest koja znači „dio“. Od toga je i čestica. „Iako mnogi, jedno smo tijelo, zajedno blagujemo samo jedan kruh.“ Dionici smo jednoga Kruha Života. Iz praktičnih razloga *pričest* se daje obično samo pod prilikom kruha. A kako doslovno kruhu odgovara tijelo Kristovo, a vinu – krv Kristova, zato je sastavnica *tijelo* u nazivu blagdana istaknutija, iako je i pod prilikom kruha i pod prilikom vina živi, proslavljeni, uskrsli Krist.

Posebno pripremljen i oblikovan kruh za svetu pričest naziva se prema latinskom *hostija*. Posvećene hostije čuvaju se u *svetohraništu*. To je posebno mjesto, „kućica“ na oltaru/ pokraj oltara. Zato se posvećena *Hostija* zove i *Presveti Oltarski Sakrament(a)t*. Vječno svjetlo koje svijetli uz svetohranište označuje da je tu živi Krist, Svjetlo svijeta.

Taj smo sakrament naučili zvati *pričest*. Katekizam Katoličke Crkve naziva ga **SAKRAMENT EUHARISTIJE**, što je znatno širi pojam. Navodi razne nazive u vezi s tim, različitu praksu, nazive i poglede pojedinih kršćanskih crkava na to. *Sveta misa* često se zove i *euharistijsko slavlje*. Najvažniji dio svete mise je *pretvorba* kruha i vina u tijelo i krv Kristovu.

Kristova nazočnost pod prilikama kruha i vina izvor je božanske snage za čovjeka. Tu su crpili snagu Kristovi mučenici, sveci i mnogi koji se nesebično žrtvuju za čovjeka (poput majke Terezije, majke Elvire i drugih). Znao je to dobro i naš Ivan Mažuranić kad pjeva:

„Žarko sunce divno čudo gleda,
gdje slab starac slabe krijepi ljude
da im snaga Boga slična bude.“

Marijini obroci sada hrane 1,230,171 gladne djece svakog školskog dana

Medunarodna humanitarna organizacija Marijini obroci u travnju je objavila da je dosegla brojku od 1,230,171 najsiromašnije djece kojoj svakog dana osigurava hranjiv školski obrok.

To znači da su Marijini obroci zahvaljujući stalnoj velikodušnosti i plemenitosti svojih podupiratelja diljem svijeta, bili u mogućnosti uključiti više od 43.000 nove djece u svoj globalni program prehrane u školama od rujna 2016.

Marijini obroci pružaju potporu osiromašenim zajednicama na četiri kontinenta, uvođenjem školskih programa prehrane putem lokalne zajednice, a putem kojih se potiču i ohrabruju djeca – koja bi u protivnom bila prisiljena raditi prositi ili teškom mukom pronalaziti hranu – da dolaze u školu gdje ih svakoga dana čeka obrok i pomaže im da se usredotoče na učenje.

Ova je organizacija u početku svog djelovanja 2002. hranila tek 200 djece u Malaviju, usred razorne gladi i oskudice. Danas pruža prijeko potrebnu pomoć usred velike krize u istočnoj Africi gdje su suša i sukobi uzrokovali humanitarnu katastrofu u nekoliko zemalja uključujući dvije gdje se poslužuju Marijini obroci – Južni Sudan i Keniju.

U gladu pogođenom Južnom Sudanu, gdje brutalni građanski rat bijesni, i u sušom pogođenoj Keniji, više od 46.000 djece sigurno je u ovom vremenu velike potrebe da će primiti hranjivi obrok svakoga dana u školi. Marijini obroci u ovom trenutku ne predstavljaju samo snažan poticaj za dolazak u školu, već i neophodnu pomoć ranjivoj djeci kojoj je očajnički potrebna hrana.

Zbog milijuna na rubu gladi diljem Istočne Afrike, Marijini obroci su nedavno pokrenuli kampanju za hitnu pomoć u Istočnoj Africi s

ciljem ublažavanja utjecaja krize.

Moses Kopurot Kenyi, član partnerske organizacije Marijini obroci u Južnom Sudanu, rekao je: Većina ovdajšnje djece iznimno je pothranjena i suočava se s mnogo problema. Moramo im osigurati program prehrane Marijinih obroka kako bismo ih zadržali u školama. Ako ostanu bez obroka, Južni Sudan čeka vrlo obeshrabrujuća budućnost. Zahvaljujemo se Marijini obrocima i onima koji pomažu rad Marijinih obroka.

Magnus MacFarlane – Barrow, osnivač i voditelj Marijinih obroka, izjavio je: „Predivne li vijesti da sada dopiremo do 1,230,171 djece. To možemo zahvaliti nevjerovatnim naporima naših podupiratelja i volontera diljem svijeta koji su – podijelivši svoje vrijeme, novac, vještine i molitve – omogućili da održimo obećanje o školskom obroku potrebitim mališanima.“

Bilo da je riječ o našem djelovanju u Južnom Sudanu – u zemlji gdje je tri puta veća vjerojatnost da će djevojčica u pubertetu umrijeti pri porodu nego završiti osnovno obrazovanje – ili da se radi o našem najnovijem projektu u ratom pogođenom Alepu, gdje su djeca otpjela godine nezamislive traume, postaje očigledno da je dnevni Marijin obrok – zajedno s obećanjem toliko važnog obrazovanja – važniji no ikad.

„Nevjerojatno velikodušan odaziv na našu kampanju za pomoć u Istočnoj Africi, koja je već sada omogućila da dosegne do još 2.000 djece u Južnom Sudanu u posljednjih nekoliko tjedana, svjedoči o beskompromisnoj predanosti naših podupiratelja koji odbijaju prihvatiti da ijedno dijete bude gladno u ovom svijetu izobilja. Međutim, pored 61 milijuna djece diljem svijeta koja ne idu u školu i

- Marijini obroci su prisutni u Južnom Sudanu od 2008. godine i Keniji od 2005. godine, rade na tome da kroz dnevni obrok privuku siromašnu djecu u škole. Danas organizacija hrani 18.000 djece u Južnom Sudanu i 28.000 djece u Keniji
- Ideja Marijinih obroka je vrlo jednostavna i učinkovita. Marijini obroci pružaju jedan obrok dnevno na mjestu obrazovanja kako bi privukli siromašnu djecu da dolaze u školu gdje onda stječu potrebno obrazovanje koje im u budućnosti može poslužiti kao "karta" za izlaz iz siromaštva.
- Marijini obroci hrane gladnu djecu svaki školski dan u diljem 14 zemalja, uključujući: Malavi, Liberiju, Keniju, Siriju, Zambiju, Haiti, Ugandu, Južni Sudan, Tajland, Indiju, Ekvador, Benin, Burmu i Libanon.
- Istraživanje u Malaviju pokazuje da u školama u kojima se služe Marijini obroci, glad se smanjuje, upisi u škole se povećavaju, pohadanje nastave poboljšava, izostanci nestaju, koncentracija na nastavi je povišena, razina postignuća povećana, roditelji su manje zabrinuti, a djecu su sretnija.
- Projekt je nastao kad je 2002. godine Magnus MacFarlane-Barrow posjetio Malavi i upoznao majku koja je umirala od AIDS-a. Kada je Magnus upitao najstarijeg sina Edwarda koji su njegovi snovi u životu, on je jednostavno odgovorio: "Želim imati dovoljno hrane i jednoga dana ići u školu."
- Računajući na potporu diljem svijeta, Mary's Meals je otvorila podružnice u: Austriji, Kanadi, Hrvatskoj, Njemačkoj, Italiji, Irskoj, Nizozemskoj, Španjolskoj, Švicarskoj, Ujedinjenom Kraljevstvu i Sjedinjenim Američkim Državama, kao i u neformalnim skupinama podupiratelja u: Australiji, Belgiji, Danskoj, Francuskoj, Portugalu, Sloveniji i Ujedinjenim Arapskim Emiratima.
- Posjetite www.marysmeals.org da bi saznali više o radu Mary's Meals.

uz još veći broj onih koji su kronično gladni, svjesni smo da je ovo tek početak.“

Marijini obroci obvezuju se održavati svoje troškove niskima, te od svake donacije najmanje 93% trošiti izravno za humanitarne aktivnosti. To je moguće samo zato što je najveći dio našeg djelovanja – od podizanja svijesti i prikupljanja sredstava do kuhanja i posluživanja obroka – rezultat rada vojske predanih volontera, kojih samo u Malaviju ima preko 80.000.

Cijena obroka za jedno dijete koje se hrani cijelu godinu iznosi 30.50 KM / 120 kn / €15.60

Kontakt

Mary's Meals Bosna i Hercegovina

Bijakovići bb, 88260 Čitluk

Tel: +387 (0)36 655 178

e-mail: Medjugorje@marysmeals.org

Mary's Meals Hrvatska

Tel: 00385 1 550 9250

e-mail: info@marysmeals.hr

www.marysmeals.hr

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Ponedjeljak, 15. 5. 2017.

Dj 14,5-18; Ps 115,1-4.15-16; Iv 14,21-26

Utorak, 16. 5. 2017.

Dj 14,19-28; Ps 145,10-13b.21; Iv 14,27-31a

Srijeda, 17. 5. 2017.

Dj 15,1-6; Ps 122,1-5; Iv 15,1-8

Četvrtak, 18. 5. 2017.

Dj 15,7-21; Ps 96,1-3.10; Iv 15,9-11

Petak, 19. 5. 2017.

Dj 15,22-31; Ps 57,8-12; Iv 15,12-17

Subota, 20. 5. 2017.

Dj 16,1-10; Ps 100,1b-3.5; Iv 15,18-21

Nedjelja, 21. 5. 2017.

Dj 8,5-8.14-17; Ps 66,1-3a.4-7a.16.20; 1Pt 3,15-18; Iv 14,15-21

Ponedjeljak, 22. 5. 2017.

Dj 16,11-15; Ps 149,1-6a.9b; Iv 15,26 – 16,4a

Utorak, 23. 5. 2017.

Dj 16,22-34; Ps 138,1-3.7c-8; Iv 16,5-11

Srijeda, 24. 5. 2017.

Dj 17,15.22 – 18,1; Ps 148,1-2.11-14; Iv 16,12-15

Četvrtak, 25. 5. 2017.

Dj 1,1-11; Ps 47,2-3.6-9; Ef 1,17-23; Mt 28,16-20

Utorak, 26. 5. 2017.

od dana: Dj 18,9-18; Ps 47,2-7; Iv 16,20-23a

Subota, 27. 5. 2017.

Dj 18,23-28; Ps 47,2-3.8-10; Iv 16,23b-28

Nedjelja, 28. 5. 2017.

Dj 1,12-14; Ps 27,1.4.7-8a; 1Pt 4,13-16; Iv 17,1-11a

Ponedjeljak, 29. 5. 2017.

Dj 19,1-8; Ps 68,2-7b; Iv 16,29-33

Utorak, 30. 5. 2017.

Dj 20,17-27; Ps 68,10-11.20-21; Iv 17,1-11a

Srijeda, 31. 5. 2017.

POHOD BL. DJEVICE MARIJE

vl: Sef 3,14-18a (Ili: Rim 12,9-16b); Otpj. pj: Iz 12,2-3,4b-6; Lk 1,39-56

Četvrtak, 1. 6. 2017.

od dana: Dj 22,30; 23,6-11; Ps 16,1-2a.5.7-11; Iv 17,20-26

Petak, 2. 6. 2017.

Dj 25,13b-21; Ps 103,1-2.11-12.19-20ab; Iv 21,15-19

Subota, 3. 6. 2017.

od dana: Dj 28,16-20.30-31; Ps 11,4-5.7; Iv 21,20-25

Nedjelja, 4. 6. 2017.

PEDESETNICA. DUHOVI

Dj 2,1-11; Ps 104,1ab.24ac.29bc-31.34; 1Kor 12,3b-7.12-13; Iv 20,19-23

Ponedjeljak, 5. 6. 2017.

od dana: Tob 1,1a.2; 2,1-9; Ps 112,1-6; Mk 12,1-12

Utorak, 6. 6. 2017.

Tob 2,10-23; Ps 112,1-2.7b-9; Mk 12,13-17

Srijeda, 7. 6. 2017.

Tob 3,1-11.24-25; Ps 25,2-5ab.6.7bc-9; Mk 12,18-27

Četvrtak, 8. 6. 2017.

Tob 6,10-11a; 7,1.9-17; 8,4-10; Ps 128,1-5; Mk 12,28b-34

Petak, 9. 6. 2017.

Tob 11,5-17; Ps 146,1b-2.6c-10; Mk 12,35-37

Subota, 10. 6. 2017.

Iz Prigodnih i zavjetnih čitanja (str. 119.-130.): 2Sol 3,6-12.16; Ps 127,1-2; Mt 25,14-30

Nedjelja, 11. 6. 2017.

PRESVETO TROJSTVO

Iz 34,4b-6.8-9; Otpj. pj.: Dn 3,52-56; 2Kor 13,11-13; Iv 3,16-18

Ponedjeljak, 12. 6. 2017.

2Kor 1,1-7; Ps 34,2-9; Mt 5,1-12

Utorak, 13. 6. 2017.

Sv. Antun Padovanski, prezbiter i crkveni naučitelj

od dana: 2Kor 1,18-22; Ps 119,129-133.135; Mt 5,13-16

Srijeda, 14. 6. 2017.

2Kor 3,4-11; Ps 99,5-9; Mt 5,17-19

Četvrtak, 15. 6. 2017.

PRESVETO TIJELO I KRV KRISTOVA. TIJELOVO

Pnz 8,2-3.14b-16a; Ps 148,12-15.19-20; 1Kor 10,16-17; Iv 6,51-58

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

VJERA ZLIH DUHOVA ILI ATEIZAM KOJI JE PREMAŠEN

Poštovani čitatelji, u našem *Glasniku* nastavljamo donositi misli uvaženog mislioca Fabricia Hadjadja iz njegove knjige *Vjera zlih duhova ili ateizam koji je premašen*, objavljene u izdanju Kršćanske sadašnjosti u Zagrebu 2013. godine.

ČITATELJU EVANĐELJA JASNO JE DA ZLODUSI POSTOJE. POSEBNO NAM KUŠNJA U PUSTINJI PREDOČUJE PROTIVNIKA KOJI NAVODI RIJEČI PISMA KAO PRAVI BIBLIČAR, A SVOJE GRADIVO PREDAJE KAO DOBAR PEDAGOG. Čim je Isus naveo

Knjigu Ponovljenog zakona da odbije prvu kušnju, Sotona navodi psalam da bi nastavio: *Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen* (Mt 4, 6). Ti redci iz Psalma 91 spadaju među one koje redovnici pjevaju svake večeri u kompletoriju. Stoga, nije ništa prikladnije nego vraga naslikati u monaškom habitu.

Njegovo je lukavstvo u tome da iskoristi naše vlastite obrane i okrene ih protiv nas. Može nas napasti svakim oružjem koje nije sam

Svemoguć. Tako koristi Riječ Božju da iskuša Onoga koji je osobno Riječ Božja. Upotrebljava slovo Pisama da im iskvari duh i to čini tako upućeno da bi s obzirom na to zasigurno zbunio i one protestante koji napamet znaju mnoštvo biblijskih odlomaka, pa ih ispucavaju da bi oshrabrili slabije znalce katolike. *Sola scriptura*, ta riječ kao zapovijed, Sotoni se najviše sviđa ako znači samo Pismo i odvojeno od Boga.

Sotona je bibličar. Moglo bi ga se usporediti sa sjemenišnim profesorima ili još bolje s onima koji nas uvode u pojedinosti problema prijevoda ili proučavanja Riječi. U povijesno-kritičkoj egzegizi on je učitelj bez premca, prijatelj Reimarusa i Wolfa, brat Renana i Loisyja, pravi otac jednog Juliusa Welhausena. Rado dijeli Toru na više dijelova (Jahvist, Elohist, Deuteronomist i družina), samo ako to omogućuje da se zaštitimo od Nadahnuća koje uznemiruje; samo ako se tekst usmjeri radije prema sebi umjesto da nas otvori Drugome; samo ako sve više i više razdobljeno slovo, ostane mrtvo slovo. To ne znači da je povijesno-kritička egzegiza u sebi vražja, no ona lako krene padinom koja se pokazala prilikom kušnje u pustinji: prilijepiti se uz pisanu riječ da se lakše izgubi živuća Riječ.

Moglo bi se prigovoriti da ovdje davao nije nalik na nekog modernista, nego na literalista. Dopuštamo. No u jednome i u drugome slučaju riječ je o odbijanju posredničke uloge nadahnute Knjige. To posredništvo može se, zapravo, otkloniti na dva načina: bilo raščlanjivanjem u beskonačnost, bilo utvrđivanjem bez otvorenosti. S jedne strane posredništvo se rastrgne, s druge okameni. Ta, i davao je uvijek udvojen: neprijatelj života, podjednako tepa ektoplazmi i fosilu. Druga kušnja može se, dakle, odviti na ta dva načina. Omogućuje nam prepoznati ta dva neprijatelja – hiperkritičizam i fundamentalizam – kao dva mimi-krijska blizanca, koji se istodobno sučeljavaju i usuglašavaju, da bi Bibliji oduzeli njezinu posredničku ulogu. Religioznost pojedinca koja odbacuje iznenađenje Objave; religija Knjige koja odbija ogledati se sa živom Riječi.

19 GODINA S VAMA

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo krunicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog Centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing
Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz,
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz,
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz,
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz,
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz
Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

